

IMOBILELE DIN VIENA

Jacques M. Elias avea la Viena nu mai puțin de 9 imobile mari centrale, cu vre-o 1300 camere, prăvălii, birouri, etc., a căror valoare — după inventar — era de 22.798.687 lei, cari produceau înainte de războiu chiria de 342.640 lei aur și ar fi trebuit să producă în 1928 o chirie de 11.136.000 lei hârtie.

De fapt, însă, produceau numai... 384 lei *anual*! (E aici o poveste foarte curioasă, caracteristică vremurilor de grele frământări sociale pe cari le-a trăit Austria după războiu și pe care o vom relata cu alt prilej.) Grație eforturilor făcute de legatarul universal: Academia Română, s'a izbutit ca la 31 Decembrie 1928 (adică vre-o cinci ani dela moartea lui Jacques M. Elias), averea fundațiunii Elias să fie de aproape 362 milioane lei.

În acest moment, totul era gata ca să înceapă realizarea uneia din instituțiile precizate de Jacques M. Elias în testamentul lui.

TESTAMENTUL LUI ELIAS

În testamentul făcut la 2/15 Decembrie 1914 — și pe care nu l-a mai modificat până la decesul lui survenit după 9 ani — Jacques M. Elias spunea textual:

„Institui legatar universal Academia Română, căreia îi las toată averea mea mobilă și imobilă, fără de nici o rezervă, oriunde s'ar afla această avere în țară și în străinătate.

„Impui legatarului universal următoarele sarcini:

„Să înființeze și să stăruie a se recunoaște ca persoană juridică o fundație de cultură națională și de asistență publică numită **„Fundația Familiei Menachem H. Elias”** cu sediul în București. Va înzestra această fundație cu toată averea mea, după ce va deduce sarcinile succesiunii și legatele particulare.

„**Fundația Familiei Menachem H. Elias** va avea de scop a întemeia, întreține, desvolta sau ajuta instituțiile de cultură, de preferință de cultură practică precum și de opere de asistență publică și de binefacere, ca de exemplu burse la copii săraci, cantine școlare, ajutorul săracilor de preferință prin muncă, etc.

„În special va avea obligația de a construi și întreține în București un spital cu cel puțin una sută paturi, în condițiunile cele mai moderne și perfecționate; acest spital se va numi: **„Spital fondat de Familia Menachem H. Elias”**.

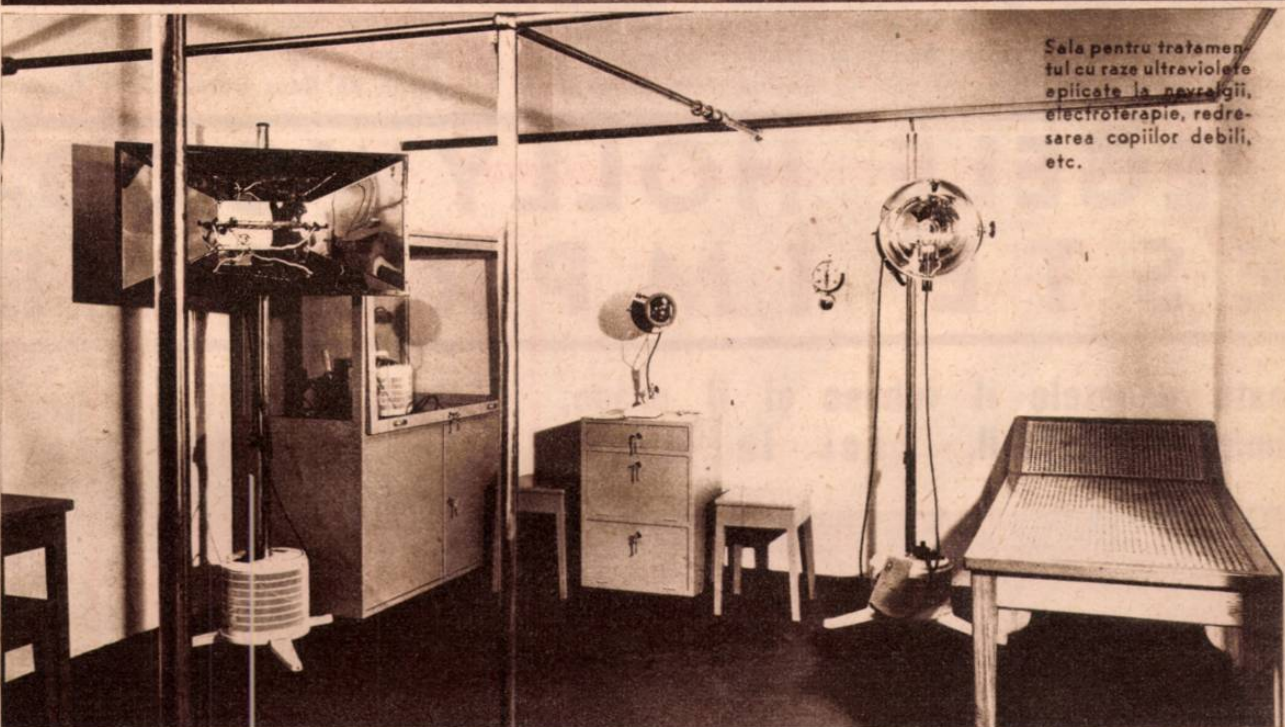
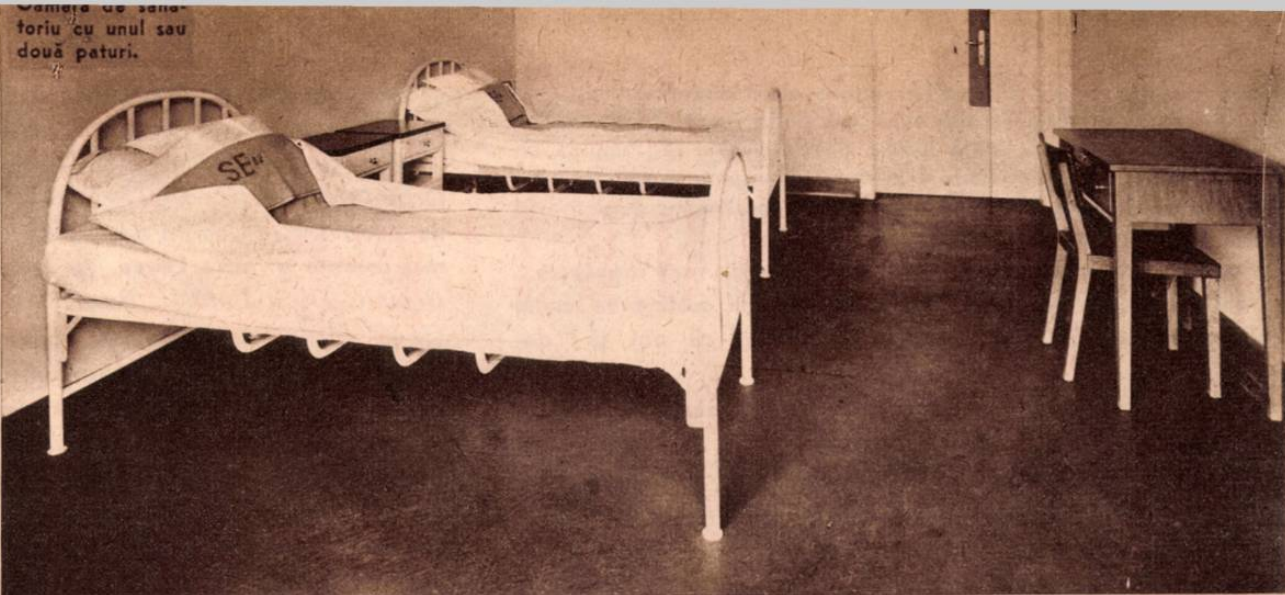
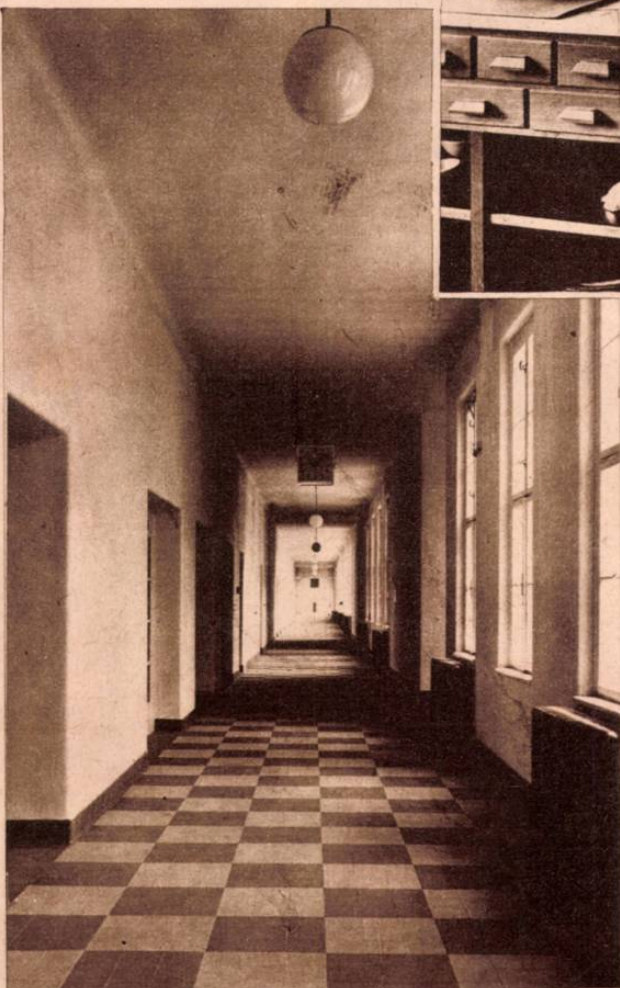
„În acest spital se vor primi bolnavi de ambele sexe, israeliți și de orice altă credință, se vor da consultații și medicamente gratuite.

„Va construi și întreține tot în București un Gimnaziu și o Școală profesională pentru elevii israeliți și de orice altă credință. Atât Gimnaziul cât și Școala profesională se vor numi: **„Gimnaziu fondat de familia Menachem H. Elias”** și **„Școala profesională fondată de familia Menachem H. Elias”**.

OMAGIUL ACADEMIEI ROMÂNE

Se cuvine să amintim omagiul rostit de d. dr. Er. Antipa, vicepreședinte al Academiei Române, la Templul cel mare al Israelitilor de rit spaniol din București, la 1 Iulie 1923, cu prilejul comemorării lui Jacques M. Elias. „Viața, sentimentele nobile și patriotismul lui Jacques Elias — spunea d. dr. Antipa — merită în adevăr a servi de pildă tuturor cetățenilor acestei

Culoar în etajul doi al spitalului.

Sala pentru tratamentul cu raze ultraviolete aplicate la nevralgii, electroterapie, redresarea copiilor debili, etc.

Farmacia cuprinde cele mai moderne instalații: frigider electric, balanță minimală electrică, etc.

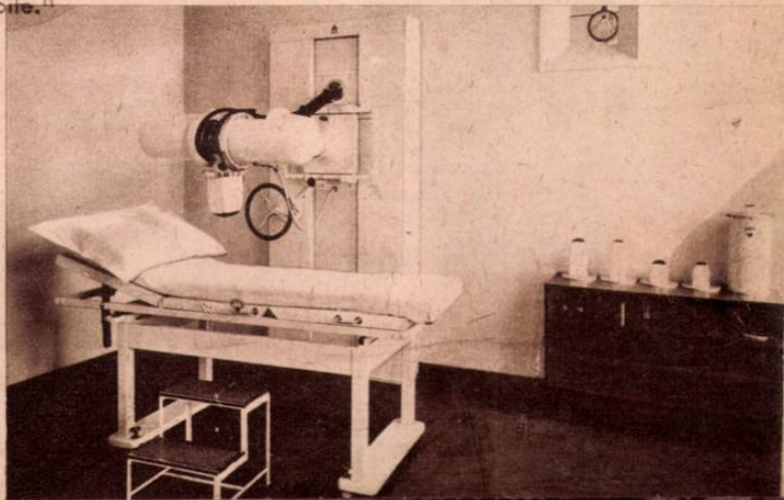
țări a muncit fără odihnă până la cele mai adânci bătrâneți, a adunat ca o albină, fără a cheltui pentru sine decât strictul necesar al unui traiu de o modestie exemplară și a destinat apoi tot fructul muncii sale realizării unui mare ideal, pe care și l-a meditat în lungă sa viață și care este „Înălțarea patriei prin crearea de instituții de cultură, de preferință de cultură practică și înfrățirea fiilor ei prin tovarășia de muncă, de bucurie și de suferință”. Vicepreședintele Academiei Române a încheiat astfel pateticul său panegiric:

„Dormi în pace nobil binefăcător, căci Academia Română consideră ca o datorie de onoare de a lucra și veghia la realizarea gândurilor tale umanitare și patriotice, spre pomenirea numelui tău și al părintelui tău iubit și spre gloria țării, în care ai trăit și care a produs astfel de suflete nobile.”

PRIMA MARE OPERĂ: SPITALUL MENACHEM H. ELIAS

Am făcut această dezvoltată introducere spre a arăta, Continuare în pag. 17

Sala de radioterapie înzestrată cu cel mai practic sistem pentru fixarea duratei tratamentului.

ERA una din cele mai vestite vedete ale Hollywood-ului... (gajul ei cuprindea întotdeauna cel puțin șase cifre). Când apărea în public, toată lumea dădea năvală să-i smulgă un autograf, femeile o pizmuiau și bărbații o visau... acum, se află pe un scaun, în fața biroului unui om al cărui nume este foarte rareori cunoscut în afara Hollywood-ului...

„De ce nu pot să-l cumpăr?”— spunea ea cu voce rugătoare... fiind foarte mult să am acest yacht... dealtfel, nu costă prea scump și câștig foarte bine anul acesta. Sunt sigură că pot să-l dobândesc...

Omul, din cealaltă parte a biroului, o privea zâmbind ironic... Când intrase, vedeta îl numise „șef”.

„—Așadar, crezi într'adevăr că poți să-l cumperi, răspunse el... bine, atunci ascultă-mă: câștigi opt milioane pe an, dar, în realitate știi cât primești?... Trebuie să ne gândim la toate taxele ce ți-se impun. Mi-ai spus de mai multe ori, că-mi vei asculta povețele. Ei bine, sunt de părere să nu faci o asemenea cheltuială anul acesta...”

Celebra vedetă nu-și cumpără yachtul, urmând sfatul impresarului

ei care, împreună cu alți câțiva oameni de aceeași speță, dirijează viața starurilor din Hollywood. Impresarul se ocupă de toate problemele lor: plătește cecurile, dă o pensie lui *Mac Murray*, îi sfătuiește pe *Warren William* să se slujească mai puțin de vasul său, sugerează *Joanei Crawford* să concedieze doi sau trei servitori și o felicită cu entuziasm pe *Ann Sheridan* că de patru ani se slujește de același automobil. Sunt o sumedenie de impresari la Hollywood. Cel mai celebru e *Mike Levee*. În biroul său, se află portretele „puilor” pe care-i îngrijește: *Joe Brown*, *Dick Powell*, *Paul Muni*, etc., etc.

La un salariu de 8.000.000, afirmă el, un actor trebuie să dea 4.000.000 unchiului Sam. Și cu multă strădanie, abia izbutim să salvăm 30 sau 40% din rest. Cel mai bun lucru pe care-l au de făcut vedetele, este să-și plaseze aceste parale într-o societate de asigurare. *Lupe Velez* și *Johnny Weissmüller* sunt proprietarii a mai multor domenii, *Claudete Colbert* a investit un capital însemnat într-o fabrică de automobile, etc., etc. Un alt mare impresar din Hollywood, *Bö Roos*, declară că, într'un cuvânt, starurile nu mai pot să-și cumpere orchidee în fiecare seară și yachturi în fiecare an. Un alt impresar, *Rex Cole*, își întreabă în primul rând, clienții cât vor să pună deoparte din salariile lor, în cinci ani și când aceștia îi cer „ceva mai multe parale”, el le vorbește despre călătoria în Europa, sau despre vila hawayană la care râvnesc, indemnându-i astfel să facă economii. Sarcina impresarului este foarte anevoioasă: dacă *Johnny Weissmüller* vrea un yacht, *Bö Roos* trebuie să se ocupe să-i cumpere unul. După aceea însă își freacă mâinile căci cal-

REGELE HOLLYWOOD-ULUI ESTE IMPRESARUL!

Toate vedetele îl iubesc și îl urâsc, îl imploră și îl insultă; dar el poate rămâne inexorabil, căci în mâinile lui se află sforile bursei.

pentru garderobă. B. După cum se vede, nul *Joe Brown* chelt porția și uneori, dac teptându-l pe „șef”.. roage de „șef” să-i este hotărât lucru, si grele, cum ar fi ace vrea să aibe mai pu se despartă de cred Olive misiunea de a vitorime... Ea are d *Blondell* ultimul ro în consecință, să cum In ceea ce-l privește cele mai grele. Iată O voce dezolată și pentru a suta oară, l voi avea destui b copil?”. Nu există c să le uite clienții l carnet special pregăt bărbat să nu treacă Levee fac ei înșiși zintă ocazia; la Crăci

← **Joan Crawford** „regina sex-ap lului” și **Ann Sheridan** „prima” din ingenue.

MG59494
MGM

Paul Muni și Joan Blondell.

culând, având acest yacht, Johnny va face economii, adică va renunța la week-endurile excesiv de costisitoare de până atunci.

Robert Montgomery, Fred Mac Murray, Joe Brown, Warren William, au fiecare câte 10.000 ei pe săptămână bani de buzunar, sumă care nu prea le împovărează buzunarul...

Cesar Romero. „Brummel-ul” Hollywood-ului trebuie să-și plătească sticlele de șampanie din această sumă, și toată lumea știe că în 26 ale lunii Cesar face datorii la „Trocadero” și nu mai oferă doamnelor care-l întovărășesc, orchidee costisitoare.

Pentru femei, tariful e același. Bô Roos le dă 300.000 lei pe an. Jutețiile și blănurile sunt socotite cheltuieli extra-bugetare care revin „prietenilor”. Impresarii sunt oameni eminamente practici. Când doamna Joe Brown găsește că domnește prea multe parale la curse, telefonează impresarului numitului domn să-i „tae” și intră în bioul lui Mike Levee îl puteți găsi pe Dick Powell cu pipa goală aș. D. Powell e la ananghie; a cheltuit toți banii destinați tutunului și a venit să se dea un mic avans. Dacă Mike Levee este considerat părintele starurilor, mama lor secretara lui, Miss Olive Howard. Uneori, ea se află în fața unor probleme extrem de

asta, aproape de nesoluționat: domnul și servitorii, iar doamnei nu-i vine să scoasele ei slugi. Atunci revine d-rei reduce la 5 numărul 9, atins de ser-easemeni obligația să indice Joanei nan apărut care o poate interesa... și oască gusturile literare ale clienților ei, pe Mike Levee, problemele sale rămân un exemplu:

celebră în lumea întreagă, întreabă, a telefon: „Spune-mi, șefule, când ani ca să-mi pot cumpăra un date de aniversări sau altele, pe care i Mike Levee. Miss Howard are un rit în acest scop și veghia ca niciun cu vederea o dată interesantă... Soții daruri „pușorilor” lor, când se pre-un, ei organizează o petrecere fami-

rd
pe-
ri-
tre

Dick Powell va reapare pe ecran după o îndelungată absență.

liară, cu tradiționalul pom.

Cu ochi materni, Miss Olive veghia ea însăși ca fiecare „star” să găsească în biroul impresarului aperitivele preferate: Joe Brown, ficat, Warren William, brânză de Olanda, Dick Powell, bere daneză. În acest birou model, se află deasemeni un bar, la care fiecare vedetă găsește cocktailul sau licoarea preferată. Pe lângă bar, bioul lui Mike cuprinde: o baie, un fer de coafat, unul de călcat, un aparat electric de ras pentru clienții care n'au timp să se ducă până acasă. Actorii se bizue atât de mult pe impresarii lor, încât devin mai răi de cât copiii de șase ani...

L. M.

O caricatură reușită a comicului Joe E. Brown.

O fermecătoare atitudine a parisiencei din Hollywood: Claudette Colbert.

Bazargic

O R A S O R I E N T A L

PENTRU vilegiaturistii care iau direcția Balcic, orașul Bazargic, — stația de debarcare, căci numai până aci poți merge cu trenul — constituie un punct de atracție, prin înfățișare și viață.

Bazargicul are aspectul orașelor orientale. În reportajul de față, n'am să descriu istoricul orașului, deși este foarte interesant, ci aspecte și considerațiuni pe marginea unei vizite cam lungi, de 30 de zile.

MEDGIDIA - BAZARGIC

Fără să vreau iată-mă la drum. Și echipat nu pentru călătorie, ci altfel; dar aceasta nu interesează.

Știu atât că a trebuit să schimb trenul București-Constanța, la Medgidia.

Și amintesc de această gară, deoarece adevărată excursie în ținuturile cu climă orientală, de aci începe. Destul de obositor, după 5 ore de drum, să schimbi trenul — și asta la ora 5 dimineața. Medgidia. Nu interesează orașul, ci gara.

Foarte rece. Nimic atractiv.

Câțiva turci ha-

mali, un peron descoperit și un câmp deschis, în față. Trenul sosește deobicei cu întârziere. Noroc că nu are prea multă lume de luat. Câțiva negustori, 5-6 soldați și două tinere fete, destul de obosite; dar vesele. Pentru omorârea timpului, căci trenul nu mai venea, am cumpărat dela bufet semințe.

Deocamdată am crezut că n'am ce face; dar mai târziu, am aflat că a mânca semințe pe stradă, la spectacole și în restaurant, e la modă.

La Bazargic, — toată lumea mănâncă semințe.

Trenul mult așteptat a sosit. Nu prea impozant; dar nou vopsit cu culoarea verde. Ca un șarpe se târa pe șinele paralele, tăind în două câmpia Dobrogei. Deziluzia veni repede. Trenul mergea foarte încet și căldura începuse.

În fine, la ora 10 $\frac{1}{2}$ coborâm în gara Bazargic, simpatulic oraș, despre care vreau să scriu. Am uitat: fetele — (două bulgăroaice) au coborât la gara Bazargic-Nord. Prea puțin am aflat despre ele, căci vorbeau bulgărește.

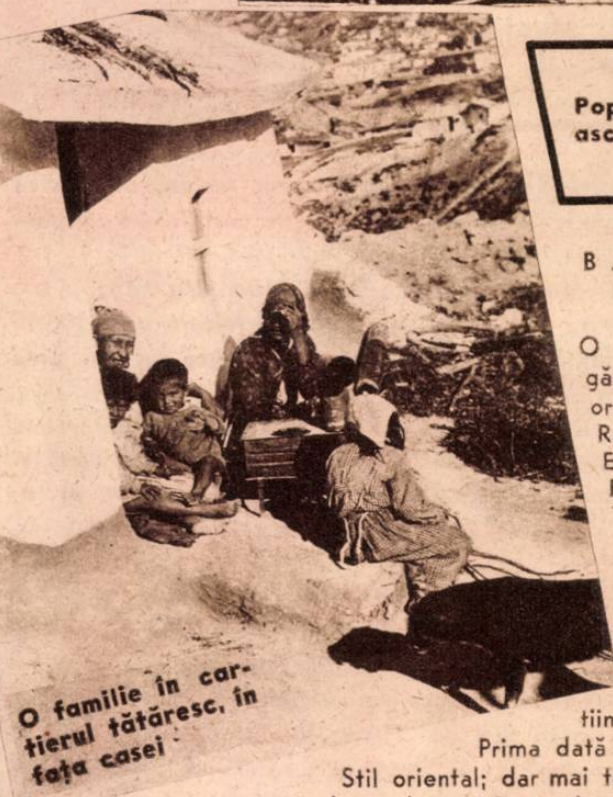
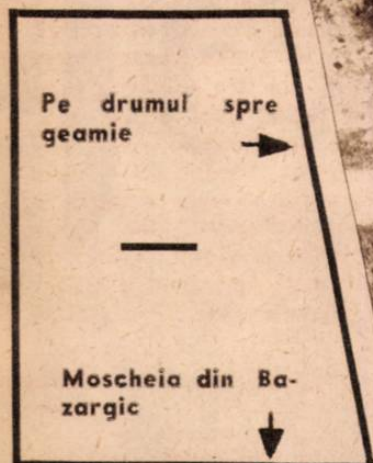
BAZARGIC - BAZARGIC

Tinerele mele însoțitoare, m'au asigurat doar atât: „în Bazargic se petrece bine”.

Deci, cu această impresie am coborât în gară și cu primul birjar

Dernir, vânzătorul de semințe, una din „celebritățile” Bazargicului

O familie în cartierul tătăresc, în fața casei

Populația din Bazargic, ascultând o conferință

BAZARGICUL LA ORA 9 SEARA

O lume cosmopolită, îmbogățește populația acestui oraș. Turci, Bulgari, Tătari, Ruși, Armeni, prea puțini Evrei, și peste 50 % Români.

Totuși pe seară, strada ți se pare o babilonie. Nu înțelegi nimic.

Însoțit de câțiva reprezentanți ai condeului din localitate, am început să fac cunoștință cu orașul Bazargic.

Prima dată e prea puțin atrăgător.

Stil oriental; dar mai târziu, îți devine simpatice.

Și seara la — la ora 8, am început să-i simt farmecul. În Bazargic, pe strada principală ce duce la grădină, te poți aștepta să întâlnești pe stradă: dela cuconița cea mai cochetă și mai stilată, până la bătrânul turc, ce-și conduce oile și purcelușii la apă.

Strada prost luminată de trei lampioane electrice așezate la o depărtare de cel puțin 150 m. unul de altul, îți oferă prilejul să mergi numai prin conul de umbră. Noroc că la Bazargic încă n'au apărut operatorii de buzunare. Aci te poți aștepta la călcături pe picioare, la îmbrânceli cât se poate de serioase. Toate acestea se termină cu un „scuzați, vă rog”. Deci Bazargicul s'a dat pe brazdă.

ÎN VIZITĂ LA MOSCHEE

Cu amabilitatea prietenilor mei — Em. Popazison, Diana Anastasescu, C. Constantinescu, I. Lupu, ș. a., am proiectat o vizită a moscheelor din Bazargic. Pentru aceasta, trebuia să am la dispoziție timpul unei zile întregi, pentru că sunt prea multe și depărtate între ele, iar în Bazargic nu sunt tramvae sau mașini, pentru a-ți ajuta la scurtarea drumului. Conduși de un preot musulman, Aly, cu care voiu lucra anul acesta, câteva traduceri în limba turcă, am pornit la drum. Prima moschee, a fost aceea a Muftiatului, ceea ce la noi ar corespunde cu Episcopatul. E drept, că pe cât umblă turcii de prost ca ținută, pe atât își îngrijesc locașul sfânt. Moscheea, deși are peste 600 de ani, e model de întreținere cu covoare pețioase, iar ceea ce m'a surprins, a fost interiorul foarte simplu; o sală enormă, fără icoane, sfinți, ș. a. cum se obișnuiește (Cont. în pag. 16-a).

am intrat în oraș. În Bazargic nu există tramvai sau taxi. De multe ori, nefiind trăsuri, te mulțumești s'o iei apostolește.

Dela gară, un bulevard destul de lung și prost întreținut te conduce la centru. Natural, te aștepti la un „centru” puțin stilat, un centru care să facă față lucrurilor. Deloc. O moschee veche și cocoșată, străpunge cerul albastru, cu turnul ei. În plin centru o baie comună, cu aspect de mănăstire. Dar mulțumit de faptul că bazargicenii au dat loc de frunte curățeniei, mai trec cu vederea; dar baia aceasta datează de vre-o 600 de ani, și tot primitivă e. N'are duș, n'are cazane, ci câteva pietre încălzite, pe care te culci, și câțiva inși aruncă apă pe tine.

Baia a fost construită de turci.

Și centrul Bazargicului se mărginește la o întretăiere de mai multe străzi, fără nici o importanță.

Și totuși Bazargicul e oraș frumos.

Frumos nu prin luxul și noua arhitectură adoptată, ci prin farmecul oriental, încă nepierdut.

Vieța de veselie și amor, se reduce la vizitarea câtorva restaurante, care în timpul verii îți servesc băutura caldă. La Bazargic fiind lipsă de apă, e normal să nu fie nici ghiță.

CURIOZITĂȚILE CAPITALLEI

UNA din cele mai populare figuri ale Bucureștiului este, fără îndoială, lustragiul pitic din fața Universității. Proiectat pe perețele înalt dinspre Statuia Brătianu, văcsuitorul cu picioarele curbate și mersul ca de rață, vrea par'că să arate și mai flagrant contrastul dintre majestuoasa înfățișare a Universității și statura sa, ce deabia se ridică dela pământ cu câțiva zeci de centimetri.

Dar nu despre el va fi vorba aici, ci despre un frate al său, mic și el, lustragiul și el, simpatic la superlativ și maestru în obținerea lustrului. Nu știu dacă lui frati-său „Universitarul” i-a convenit sau nu să-și aducă în Capitală un concurent în toate direcțiile: și la statură și la arta văcsuitorului. Cert este că într-o zi, în b-dul Carol, peste drum de Universitate și, oarecum, „vis-à-vis” de Ministerul de Domenii s'a instalat un lustragiul, care semăna leit cu vechea cunoștință a bucureștenilor, dar care nu era ea. Noul oaspe și negustor este Gheorghe Voicu, plecat din provincie să cucerească Capitala cu arta lui de-a face să sclipească ca lacul până și o piele nenorocită de vitel.

— Cum de te-ai decis să vii la București? Nu te-a speriat orașul cu atâta lume grăbită și cu atâtea mașini ce-ți amenință viața la fiecare moment?

— Nu! — face sigur de sine interlocutorul meu. La provincie nu mai mergea. A fost o vreme când și acolo se putea câștiga, dar cum toți fug la București, din zi în zi, eu îmi vedeam numărul clienților micșorat.

Și-atunci mi-am zis să fac și eu la fel ca ei și să vii să-mi încerc norocul în Capitală. O fi eu mic — mi-am zis — dar n'am să mă pierd, căci nici frati-miu nu s'a pierdut.

— Și crezi c'ai nimerit-o?

— Până în prezent, mulțumesc lui Dumnezeu. Imi dă concursul toată lumea. Zău, nu știu de ce, dar clienții nu mă ocolesc. Nu-i vorbă că și eu îi mulțumesc, ca nimeni altul. Imi merg mâinile ca la o mașină. Și cu toate astea deabia mă ajung — îmi spune trist lustragiul, în timp ce de sub periile conduse de el apare ca o oglindă, strălucirea lustrului.

— Domnule, grea e viața în București! La Oltenița, unde am stat în ultimii pais-

„Serviciul antiseptic” este principala deviză a mărunțului lustragiul din Bl. Brătianu. Și încă ceva: fire de poet, lustragiul nu se poate lipsi de flori, pe care le vedeți expuse în raftul de sus a cutiei cu cremă.

„Bine (!) crescut”, lustragiul Gh. Voicu mulțumește clientului, ridicându-se în picioare și salutând cu palma la tâmplă.

in București ca frati-miu, dela „Universitate”, sunt sigur c'o să găsesc o inimă miloasă să-mi ajute fata să învețe și ea o meserie.

AMINTIRI DIN VREMEA RĂZBOIULUI

Deși Voicu și-a terminat lucrul, și pantofii mei strălucesc la soare mai rămân până la venirea unui nou client. Am timpul să observ că după ce a isprăvit lustrul, văcsuitorul a tras o dușcă de apă, apoi și-a spălat mâinile și și le-a șters cu prosopul.

— La mine serviciul e antiseptic — ca la frizerie, mă lămurește el, vorbind foarte serios. Microbii sunt ai naibii, de la mână, odată ți se urcă în gât sau în ochi și atâta e deajuns să cazi la pat. De aceea eu am un principiu: mă spăl pe mâini după fiecare pereche de pantofi sau ghetelustruite, ca să dau jos microbi.

După această operație Voicu — care se arată a fi și fire sensibilă de poet — își udă florile, pe care le puteți observa într-una din fotografii și apoi ar vrea să'nceapă să citească jurnalele. Le are pe toate:

— Ca să nu se plictisească clienții — îmi explică el.

— Ei ce zici o să avem războiu?

— Nu știu — răspunde lustragiul. Dar tare n'ași vrea, că l-am mai făcut odată și știu ce 'nseamnă. La recrutare am fost eu mic, într'adevăr, optzeci și unu de centimetri, așa că nu m'a luat pe front, dar în timpul războiului am pansat mii de răniți la spitalul din Iași. Când îmi aduc aminte cum veneau soldații acolo, mi se rupe inima și mă apucă furiile. Să ne ferească Dumnezeu!

Curios să știu cum își duce viața, în afara profesiei, mai pun câteva întrebări, profitând de faptul că n'a apărut încă un alt client.

— Ai fost vreodată la cinematograf?

Tare-mi place să văd stafiile alea cum încep să meargă și să vorbească de cum se face întuneric în sală. Dar n'am fost decât de două ori până acum: odată la un film cu „banda veselă” la care m'a trimis un domn de zicea că unu de-acolo seamănă cu mine, — și a doua oară la un film cu Tarzan. M'ași mai duce, zău, dar nu-mi dă mâna. Și-apoi nu prea am haine bune, pentru cinematograf. Când oi ajunge să-mi fac un costum — de zece ani port aceiași pantaloni — pun la bătaie un pol și mă cinstesc și eu și fiică-mea c'un film.

CE SPUNE ȘTIINȚA ȘI ISTORIA DESPRE PITICI

Înainte de a încheia aceste rânduri țin să mai spun câteva cuvinte despre acești — rămași necrescuți — oameni — așa cum îi vede știința medicală și istoria. În medicină nu există cuvântul „pitic”, ci oamenii de felul celui de care m'am ocupat aici sunt cuprinși în tipul numit: *nanism*. Sunt

mai multe feluri de nanism: unii oamenii din această grupă rămân și pitici, dar sunt și întârziați din punct de vedere psihic, alții dau semne de senilitate, iar alții sunt numai pitici, având toate celelalte facultăți normal dezvoltate. Din această grupă (nanism fără infantilism) desigur că face parte și Gh. Voicu, lustragiul, și fratele său „Universitarul”, care au o viață psihică și o inteligență normală, dar care au rămas pitici, din cauza sclerozării cartilagiilor ce n-au mai permis creșterea. Și dacă medicina cunoaște cazuri de pitici cu psihic și inteligență normală, istoria a văzut și cazuri de pitici extraordinar înzestrați. Așa, e cunoscut cazul celebrului pitic Jeffery de 1,02 m. înălțime. Jeffery făcea parte din suita reginei Henrietta a Angliei, soția Regelui Charles. Prin spiritul său viu și inteligența sa profundă, piticul atât se făcuse de iubit și temut, încât toată lumea — chiar dela Curte — lua drept literă de Evanghelie tot ce spunea el. Acest pitic, care avusese o viață plină de aventuri a trebuit să termine în închisoare. Provocând într-o zi pe un nobil german la duel, pentru că acesta ca să-și bată joc de el îl atârname de un cui în plafonul sălii de recepție a Palatului, Jeffery — piticul — trase direct în inima adversarului său, care venise pe teren fără armă, doar cu un telescop, ca să-și vadă inamicul... Nobilul german muri pe loc și faima piticului crescuse enorm. Voind să ajungă printre conducătorii Statului se amestecă într-un cumplot. Fu însă descoperit și vârit în închisoare. Pentru că despre Jeffery Hudson s'au scris mai multe cărți, i-am promis și lui Gh. Voicu că-i voi aduce una din ele, pe care o am în românește, ca să citească și să se mândrească cu faptele unuia ce, deși englez, i-a fost frate întru statură.

LIVIU FLODA

BAZARGIC, ORAȘ ORIENTAL

(Urmare din pag. 14-a)

în bisericile creștine. Pereții și tavanul frumos vopsiți, pe care scânteiază semiluna, atât.

La Moscheea lui Hagio Stan, cea mai frumoasă din Bazargic, am putut vedea în rame — puține și acestea, — câte ceva din Coran. Atât. Locașul de închinăciune al turcilor, e foarte simplu. Am ținut să ne urcăm și în Geamie. La început drumul a părut ușor, dar cele peste 200 de trepte, mi-au obosit picioarele la coborâre, încât n'am mai putut merge.

BAZARGICUL CÂNTĂ, BAZARGICUL PLÂNGE

Vieața acestui oraș, care-i o învălmășeală de orientalism și occidentalism, îți prilejuește momente de distracție pentru un scurt timp. Cele 2-3 localuri din centru cu lumea cea mai selectă, îți oferă o bere rece și un sprit cumsecade mai ales, seara când începe să cânte orchestra rusească, iar Lola, simpatica diseusă, apare pe scenă. Restaurantul „Central” e singurul refugiu, unde lordache, simpaticul chelner, știe ce să servească.

Și nopțile treceau, treceau.

Dar orașul — la periferie, avea aspectul că plânge. Vaetul acela turcesc, casele de pământ joase, vieața dezordonată, dădea impresia că e în veșnic doliu.

Bazargicul plânge; Bazargicul la „Central” râde.

M'am despărțit de acest oraș, cu oarecare regrete; dar sgomotul Bucureștiului mă atrage mai mult.

V. GHEȚEA

UN CONCURS ORIGINAL

a avut loc la Berna (Elveția) unde a fost aleasă cea mai frumoasă dintre vaci. Iată-o pe fericita învingătoare, în jurul căreia după tradiție, juriul dansează.

CURIOZITĂȚI din LUMEA TEATRULUI

Boerii nu voiau să arate biletele la intrare. — Cucoanele nu veneau în staluri. — Bătăie pentru trăsura la scară

MULTE curiozități au fost în viața teatrului nostru, curiozități legate, cele mai multe de prejudecăți. Cu încetul, ele au dispărut, odată cu schimbarea moravurilor. Să încercăm să înșirăm câteva din ele, așa cum ne vin în minte.

BOERII NU VOIAU SĂ FIE CONTROLAȚI

A fost un obicei care a dăinuit multă vreme. Cei din lumea, zisă mare, se simțeau ofensați dacă, la intrarea în teatru, li se cereau „biletele la control”. Nu că nu-și cumpărau bilete și voiau să intre prin fraudă. Bilete cumpărau, dar nu le arătau în ruptul capului: voiau să fie crezuți pe cuvânt. Și într'adevăr controlorii salutau pe acești spectatori simandicoși, cari se duceau „adrepul la locuri.”

Lucrul acesta a durat până la venirea lui I. L. Caragiale, la direcția Teatrului Național. Caragiale, pornit pe reforme, cunoscând meteahna boerilor, a dat dispoziții șefului controlor că „Dumnezeu să vie și nu-l lași fără bilet!” Șeful controlor — în speță fostul actor și prieten al lui Caragiale, Vasilache Siderescu — și-a muștruluit în sensul acesta oamenii:

Seara își face apariția și dă să intre deadrepul, ca de obicei, unul San-Marius, matahală de om, care, zice-se că luptase „mască” la circ. Controlorul fugi după el:

— Biletul, vă rog!
— Ce vrei domnule?
— Biletul!
— Care bilet?
— Biletul de intrare.
— Nu mă cunoști?
— Ba da.
— Atunci?
— Așa e ordin!

— Dute'n... cu ăla de ți-a dat ordinul!

Și San-Marius a luat-o spre garderobă. Controlorul s'a dus să raporteze șefului. Vasilache Siderescu, revoltat, întreabă: „care-i ăla?”

„Uite ăla spătosu'!”

Siderescu ajunge pe San-Marius din urmă și fără multă vorbă, îi pleznește două palme.

Când și-a dat seama pe cine palmuise, șeful controlor a rămas trăznit.

Dar San-Marius, foarte calm, uitându-se la slăbănogul care-l palmuise, îl întreabă disprețuitor:

— Dumneata n'ai vreo rudă, vreo cunoștință?
— De ce?

— Ca să mi-l trimiți să-i dau palmele înapoi. Dumitale dacă ți-le dau mi-e teamă că te omor...

Când a aflat cum stau lucrurile, Caragiale a renunțat la proiectata reformă.

Și cu timpul — multe minuni face timpul! — „boerii” au început, fără să se revolte, să arate biletele de intrare.

CUCOANELE NU VENEAU LA STALURI

Asta mai mult la lași. Până pela 1875 doamnele nu veneau la staluri, socotind aceasta ca un lucru înjositor. La staluri nu se duceau decât femeile de rând, nu cucoanele din lumea mare, care ocupau numai lojile.

Când cucoanele s'au hotărât să se coboare în staluri, faptul a însemnat o mică revoluție, încât Teodor Burada, istoricul teatrului moldovenesc, a crezut de cuviință s'o treacă în istorie. Pe urmă a venit însă altă belea: cucoanele nu și-ar fi scos pălăriile la teatru pentru nimic în lume. Numai după campanii prin presă, au consimțit, însăfârșit să se descopere, atunci când moda cerea într-o vreme cucoanelor să poarte în cap o pădure întreagă.

TRĂSURA LA SCARĂ

La Iași, vechiul teatru, așa zisul „Teatru de Varietăți”, era înghesuit, nu avea piață, încât

la ieșirea dela reprezentație era mare înghesuială. Boerii, veniți cu trăsuri nu înțelegeau să se ducă să ia trăsura dintr'un anumit loc, ci pretindeau să tragă vizitiul la scară. Toate bune, numai că nici nu vroiau să aștepte prea mult, astfel că vizitiul se înghesuiau, fiecare doritor să-și servească stăpânul mai repede, pentru ca acesta să nu aștepte prea mult.

Dar neexistând pe vremea aceea garderobă — suntem pe la 1845 — boerii veneau însoțiți și de slugi, cari țineau hainele. În înghesuiala trăsurilor, se amestecau și slugile, cari apucau caii de căpestre și începeau să se înjure. Și, deseori, era nevoie de intervenția poliției, căci era bătaie în toată regula între slugi și vizitii. Câteodată se băgau și stăpânii și atuncia țigănia se înțețea.

Intretimp, s'au mai schimbat lucrurile...

DARURI IN BANI

A fost o epocă nu prea lungă — fericită epocă, vor spune actorii — când publicul, recunoscător interpretelor nu se mulțumea numai să aplaude, ci asvârlea bani pe scenă. Ba sunt cazuri, mai rare, ce-i drept, când unii actori — în special străini, s'au ales și cu câte o pungă plină cu aur. Cu timpul primirea aceasta a dispărut. Publicul românesc a ales calea de mijloc; nici nu oferă bani, dar nici nu flueră.

CÂND SE TRĂGEA CU TUNUL

Nu e vorba de nici o exagerare. La Teatru din Craiova a dăinuit acest obicei, depe vremea lui Theodorini. De câte ori se juca o piesă istorică, pe la ora 7 seara se dădeau trei lovituri de tun, din curtea teatrului. Craiovenii știau astfel că în seara aceea vor apărea pe scenă fie Mihai Viteazul, fie Radu Calomfirescu sau alți eroi de fel din Oltenia.

Bine'nțeles că nu se aduceau în curtea teatrului chiar tunuri. În realitate era vorba de două piulițe care se umpleau cu iarbă de pușcă și cu ajutorul unei lumânări, pusă în vârful unui băț se aprindea iarba de pușcă. Piulițele mai aveau câte un dop mare de lemn la gură. Sgomotul stărnit era o adevărată salvă de tun.

La Craiova nu se mai trage cu tunul, dar nici teatru nu mai există.

IOAN MASSOFF

WILLIAM POWELL

celebru actor de cinema, care a fost bolnav, aproape un an întreg, și-a reluat activitatea în studio. Iată-l primit cu bucurie de partenera sa Myrna Loy.

OPERA FILANTROPICĂ A UNUI NOBIL BINEFĂCĂTOR

(Urmare din pag. 11-a)

pune în funcțiune prima instituție din cele preconizate în testamentul lui Elias: spitalul. Clădirile ridicate în bulevardul Mărăști — unul din cele mai frumoase bulevarde ale Capitalei — cuprind cele mai perfecte realizări științifice în domeniul spitalicesc.

Spitalul este compus din:

O secțiune de sanatoriu clasa I (bolnavi singuri în cameră) și clasa II (2 bolnavi în cameră). Bolnavii de sanatoriu pot fi internați cu însoțitori. În afară de acestea, sanatoriul posedă apartamente cu camere de baie.

O secțiune de spital cu saloane de 3 până la 6 paturi pentru bolnavii gratuit sau cu plata foarte redusă.

Atât secțiunea de sanatoriu, cât și secțiunea de spital, posedă refectorii, terase de Nord și terase de Sud, precum și toate anexele necesare unui confort modern.

SERVICII ȘI LABORATORII

Serviciul de radiologie este compus dintr-o secțiune de radio-diagnostic și o secțiune de radioterapie, prevăzute cu aparatele cele mai moderne.

Serviciul de electrocardiografie și metoda grafică; Laboratorul de metabolism bazal; Laboratorul de cronaxie; Laboratorul de anatomie patologică; Laboratorul de bacteriologie; Laboratorul de hematologie și serologie; Laboratorul de chimie; Serviciul de hematologie și transfuzii. O organizare modernă permite efectuarea rapidă a transfuziei sanguine cu prealabil examen hematologic.

Serviciul de hidro-mecano-electroterapie este compus din trei secțiuni:

Secțiunea de hidroterapie unde se aplică toate metodele curenți (băi de lumină și aer cald, vapori supraîncălziți, băi medicinale, de oxigen, de acid carbonic, băi cu valuri, băi de spumă, băi electrice Stanger, toate varietățile de dușuri, etc.).

Secțiunea de mecanoterapie.

Secțiunea de electroterapie prevăzută cu cele mai moderne instalațiuni pentru tratamentele electrice (diatermie, unde scurte, d'arsonvalizare, curenți galvanici și faradici, raze ultra violete, infraroșii, etc.).

Aceste servicii stau la dispoziția bolnavilor internați în spital, cât și a bolnavilor din oraș de toate categoriile sociale.

Un serviciu de bucătărie dietetică este pus la dispoziția bolnavilor din spital.

AMBULATORIUL

La ambulatoriul spitalului se dau consultațiuni pentru următoarele specialități:

Boli interne: Consultațiunile sunt făcute de d-nii dr. Comșa și dr. Pascal sub supravegherea d-lui dr. S. Stoicescu.

Chirurgie: D-l dr. Almășanu, sub supravegherea d-lui dr. Făgărășanu.

Boli de inimă și reumatism: D-nii dr. Dimitriu, dr. V. Tomescu și Pascal sub supravegherea d-lui prof. dr. Danielopolu.

Boli de stomac și de intestine: D-l agregat dr. D. Simici.

MEDICII

Spitalul Academiei Române este condus de d.

profesor dr. D. DANIELOPOLU, medic primar director, ajutat de d. dr. S. Stoicescu, subdirector medical.

Personalul medical ajutător al spitalului este compus din următorii medici:

Medicină internă: agregat dr. D. Simici dr. G. Comșa.

Chirurgie: dr. I. Făgărășanu, dr. S. Almășanu.

Reumatism: dr. C. C. Dimitriu.

Hidro-electro-mecanoterapie: d-ra dr. Adelinea Ionescu.

Hematologie și transfuzii de sânge: dr. N. Gingold.

Radiologie: dr. V. Tomescu și dr. Gatoschi.

Chimie biologică: dr. Maugsch.

Anatomie patologică: dr. C. C. Parhon.

Bacteriologie: d-na dr. Valentina Tudor.

D. dr. Bagdasar, specialist în chirurgia nervoasă, face intervențiuni asupra sistemului nervos (nervi periferici, simpatic, tumori ale creierului, etc.).

Toți bolnavii sunt îngrijiți după directivele date de medicii spitalului indicați mai sus. În plus bolnavii pot fi îngrijiți de medici din oraș în colaborare cu medicii spitalului. Intervențiile chirurgicale pot fi făcute și de alți chirurghi de cât cei ai spitalului, prin stabilirea unei colaborări medico-chirurgicale necesară dela caz la caz.

O VIZITĂ LA SPITAL

Am vizitat spitalul și sanatoriul.

Profani, ne vom feri să vorbim de instalațiile văzute în treacăt. Ne-am mulțumit să notăm detaliile tehnice ce mi s-au dat și din cari rezultă că spitalul Fundațiunii Menachem H. Elias este una din instalațiile cele mai moderne existente astăzi în Europa.

Cele câteva fotografii luate cu acest prilej, sunt o slabă mărturisire a celor ce prezintă în realitate marele așezământ ridicat din inițiativa și generozitatea „nobilului filantrop” cum e numit d. dr. Antipa pe Jacques M. Elias.

Ceea ce e fapt, este că d. profesor dr. Danielopolu pune nu numai sufletul savantului la conducerea acestui mare așezământ științific, ci și devotamentul vechi legături de amicitie pe care a avut-o cu defunctul donator.

UN SIMBOL

Ce l-a îndemnat pe Jacques Elias să facă această mare faptă omenească și românească? Desigur, în primul rând, marea dorință de a face bine semenilor săi.

Dar mai e ceva, care poate avea semnificația unui simbol: Menachem, în limba ebraică, înseamnă „mângâiere”. Dând spitalului numele părintelui său, pentru ca instituția să poarte denumirea: „Menachem Elias”, Jacques Elias a vrut, poate, să concretizeze în acest fel întreaga semnificație a gestului său:

Pentru că, în ce-l privește pe el însuși, Jacques M. Elias nici nu e măcar înmormântat la București ci la Viena. Cu atât mai puțin a cerut ca numele lui să figureze pe frontispiciul spitalului: Poate s'ar mira chiar dacă — pe lumea cealaltă — ar ști că bustul îi e așezat în curtea instituției. Jacques M. Elias a fost un om foarte bogat, dar un tot atât de mare filantrop, dublat de o modestie excesivă și de un patriotism românesc pozitiv. Ceea ce e cam rar...

S. A.

DENTISTUL VEDETELOR AMERICANE spune:

„Minunata strălucire a surășului vedetelor Americane este datorită remarcabilei acțiuni a Kolynos-ului, crema dentifrice bazată pe o formulă modernă și științifică, pe care o întrebuințează regulat”.
Intrebuințarea de două ori pe zi a unui centimetru de Kolynos pe peria uscată vă va da și Dv. un surâs luminos.

ILUMINAȚI SURĂȘUL Dv. cu KOLYNOS

Nervoșii mor curând!

Ați observat la Dvs. din când în când unul dintre următoarele semne al unei apropiate istoviri a nervilor?

Irascibilitate, rea dispoziție, tremurături, neliniștet, bătăi de inimă, amețeli, frică, insomnie, vise urâte, amorțirea membrilor, sprieturi, prea mare irascibilitate provocată de contraziceri, zgomete, mirosuri, dorință după stupefiante, de tutun, alcool, ceai, cafea, bătaia pleoapelor, nădăduri, toane, lipsă de memorie sau a graiului, dorință sau fobii ciudate. Când unul sau mai multe din aceste semne de nervozitate se ivesc la d-vs., atunci

nervii d-vs. sunt serios slăbiți și au nevoie de întărire.

Nu lăsați ca această stare să dăinuiească, căci s'ar putea produce deranjări serioase ale activității mintale, ca aiureli sau acte necontrolate, iar o îmbătrânire prematură și moartea sunt consecințele.

Indiferent de unde provine slăbirea nervilor d-vs., eu vă invit să-mi scrieți. Sunt cu plăcere dispus să vă

explic gratis și fără cheltueli de porto o metodă foarte simplă,

care vă va provoca o surpriză plăcută. Ați cheltuit poate deja mulți bani și multă răbdare pentru diferite remedii și în cel mai bun caz ați obținut numai o ușurare trecătoare. Eu vă pot asigura, cu cunosc o metodă excelentă, pentru a lupta împotriva slăbirii nervilor d-vs. Această metodă provine din același timp o îmbunătățire a dispoziției, a plăcerii de viață, a energiei și a puterii de muncă ba unii mi-au scris chiar că se simt ca nou născuți după întrebuințarea ei. Aceasta este atestat și de către certificate medicale. Vă costă numai o carte poștală. Vă trimit o carte foarte instructivă complet gratis.

Dacă nu puteți scrie imediat, păstrați acest anunț.

Postsammlstelle: ERNST PASTERNAK

Berlin SO,

Michaelkirchplatz 13 Abl. 187.

Hemoroizi

Persoanele care suferă de dureri cumplite cauzate de hemoroizi, vor dormi liniștit, întrebuințând Pomada Cadum, care produce o ușurare imediată. Multe suferințe pot fi evitate dacă se întrebuințează la timp Pomada Cadum contra eczemelor, bubelor, pecinginei, râiei, erupțiilor, jupuielii, hemoroizilor, blândeii, cojilor de pe bube.

Nici vara

Reumatismul Guta-Sciatica

nu trebuiesc neglijate.

Luați tabletele

Eficacitatea recunoscută și la răceli.

În ambalaje de 14 și 42 tablete.

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

foist asistent la clinica univ. din Berlin

Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
fetei
gusei
și pieptului

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Toți acei care suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & CIE. BERLIN, 836 MIGGELSTRASSE 25—25 a.

Ioan Sobieski, regele liberator al Poloniei.

ROMANELE VIETII EXTRAORDINARA AVENTURĂ A MARIETTEI, FRUMOASA BERRICHONEZA, REGINA A POLONIEI

MARIA CASIMIR, FRUMOASA BERRICHONEZA

SUNT de acum trei secole. Seniorii de La Grange erau ceea ce se chema pe atunci marea noblete: originari din Berry, ei se încuscriseră cu cele mai bune familii din provincie.

Henri de La Grange, marchiz d'Arquien, căpitanul guarzilor elvețieni ai lui „Monsieur”, fratele regelui Ludovic al XIV-lea, continuase tradiția căsătorindu-se cu Françoise de la Châtre, fiica marchizului de Breuillebault care descindea din „Déoli” primii prinți ai Berry-ului de jos.

curierul aducea tinerei prințese srisori în care i se spune „Scumpa mea Mariette”. Timp de șapte ani dragostea lor tănuită devenea din ce în ce mai mistuitoare; înnebuniți de pasiune, ei proiectară, la un moment dat, să fugă din Polonia și să se refugieze în Franța, unde Ludovic al XIV-lea oferise lui Sobieski titlurile de prinț și mareșal dacă consimțea să servească în armatele sale, când bătrânul prinț Radziwill muri.

CĂSĂTORIA

Imediat, regina Louise, care-și regreta asprimea, îi cunună în secret (trebuia respectată perioada doliului) prin nunțul apostolic, viitorul Inocențiu al XI-lea. Sobieski, numit prim mareșal al coroanei, Maria Casimir este primită cu mare pompă la Versailles, iar Majestatea Sa regele Ludovic al XIV-lea le botează primul născut dându-i numele de Jacques Louise.

Dar steaua lui Sobieski pare să pălească; buna regină Louise moare, regele abdică. Dieta îl alege pe Mihail Wienowski care, gelos pe mareșal, țese o serie de intrigi josnice și face să i se pună capul la preț tocmai atunci când el eliberase 300.000 de captivi polonezi și pusese pe fugă 100.000 de tătari. Dar Maria Casimir nu se lasă doborâtă de evenimente; ea întrunește majoritatea senatorilor, îl cheamă la Varșovia pe Sobieski care reușește să obție

COPILĂRIA

În 1646 un mare eveniment transforma radical existența familiei D'Arquien; ducesa de Nevers căsătorindu-se cu Ladislau al IV-lea, regele Poloniei, propuse așa numitei sale „maîtresse d'hotel” s'o însoțească în noua-i patrie și mica Maria Casimir făcu parte din suita regală.

Copilăria și-o petrece în palatele regale din Varșovia și Cracovia; frumoasă, grațioasă, inteligentă, ambițioasă, ea deveni favorita reginei Louisa care și-o atașă ca Domnișoară de onoare în ziua când ea împlini 16 ani.

JEAN SOBIESKI

La epoca aceea Polonia fu invadată de vecini îndrăzneți cari sperau să împartă între ei regatul; dar se găsi un general care-i respinse, repurtă victorii răsunătoare și fu supranumit „liberatorul patriei”.

Tânăr, frumos, brav, Jean Sobieski se întoarse triumfător la Varșovia și mulțimea-i ieși înainte delirând de entuziasm: regele și regina dădu în cinstea sa serbări la cari el apără îmbrăcat în costumul național, strălucind de pietre scumpe și atât de încântător încât toate doamnele dela curte se îndrăgostiră de el.

Lui însă o singură femeie îi reținu privirile și aceasta fu frumoasa Maria Casimir. Îndrăgostit nebun, el ceru reginei, mâna tinerei marchize dar fu refuzat căci aceasta își făgăduise protejată bătrânului Iacob Radziwill, prinț de Zamoski, palatin de Sandomir și unul dintre cei mai de seamă aristocrați ai Poloniei.

Maria Casimir îl iubea și ea pe Sobieski, dar cu toată imensa-i disprețare se supuse voinței regale și deveni prințesa Radziwill.

Generalul se întoarse la armatele sale, gloria sa sporea mereu, și adesea

Varșovia de azi. În centru: edificiul Primăriei și Piața Teatrului Național.

Varșovia, așa cum era în ajunul războiului din 1914.

anularea infamului tratat dela Budhaż, încheiat de regele Mihail, care ceda inamicului provinciile Ucraina și Podolia.

Vistieria țării e secată, mareșalul își angajează propriile-i terenuri, echipează trupele, repurtează victoria dela Choczim la 11 Noembrie 1673, una dintre cele mai celebre bătălii ale secolului al XVII-lea: 200.000 barbari rămași pe câmpul de luptă, iar 10.000 se înecă în apele Nistrului.

Mihail moare. Jean se întoarge glorios la Varșovia. „Trăiască Sobieski! strigă dieta, el va fi regele nostru sau vom pieri cu toții!”

MARIETTA REGINĂ A POLONIEI

Optsprezece luni mai târziu, la 1 Februarie 1670, perechea regală își face intrarea în Cracovia, cu o pompă extraordinară.

Defilarea se deschide cu sclavii etiopieni și orientali,

armata în splendidă ținută; trăsurile, bărbații, caii strălucind de pietre scumpe și personalul regelui încărcat de aur, regina acoperită de blănuri scumpe și splendide bijuterii are înfățișarea unui idol. Mulțimea în delir îi aclamă.

A doua zi, în vechea catedrală Ioan și Maria Casimir sunt unși de către Mitropolitul Primat care la pune pe cap coroana Piaștilor. Sărbătorile se țin lanț timp de mai multe săptămâni. Nu trece însă mult și inamicii revin; în fruntea a 38.000 de oameni, regele înfrunta 200.000 de barbari, îi bate și recuperează două treimi din Ucraina și Podolia. Pacea care se încheie atunci durează șapte ani.

DANZIGUL PACIFICAT

La epoca aceea orașul liber al Danzigului, scăpat de jugul cavalerilor teutoni cere regelui Poloniei să arbitreze în diferendele ce s'au ivit între popor și magistrați.

Ioan și Maria Casimir își fac intrarea în cetate. „Acum, în sfârșit, germanul nu mai ține garnizoană în orașul nostru, spada regelui ne va apăra”! strigă Danzighezii la trecerea perechei regale.

Timp de șase luni, Sobieski îndeamnă la concilianță, arbitrează diferendele și pacifică orașul. Regina dă naștere unui al doilea fiu: Alexandru.

CURTEA POLONIEI

Sobieski, devenit aliat al împăratului Austriei, scapă Viena de jugul musulman; sultanul Kara Mustapha fuge lăsând în urmă unul dintre pindenii săi de aur pe care regele Poloniei îl trimite reginei Maria Casimir pentru a-i anunța victoria.

Gloria suveranilor polonezi e răsunătoare; Regina Cristina a Suediei îi decernă titlul de „*liberatorul creștinătății*”. Ungurii oferă prințului Jacques, fiul mai mare a lui Sobieski, tronul lor; el refuză însă: „*Un polonez nu poate avea decât o singură patrie, Polonia*”.

Curtea Mariei Casimir e una dintre cele mai strălucitoare; scriitori, artiști, nobili străini, vin la Varșovia anume pentru a-l vedea pe eroul atâtor victorii; regele vorbește opt limbi; pictează binișor, se interesează de arte, muzică, filozofie; regina tot frumoasă și majestuoasă, și-a obicinuit curtenii cu eticheta franceză; toaletele și

Țărani polonezi, în portul lor tradițional, mergând la Varșovia spre a lua parte la serbările pentru comemorarea lui Sobieski, regele liberator.

coafurile sale vin dela Paris, bijuteriile ei sunt cele mai frumoase din Europa Marietta nu și-a uitat familia: tatăl ei, rămas văduv, obține pălăria de cardinal; fratele său mai mare este căpitan al gărzii regelui polonez; cumnatul său, contele de Seller, este ambasadorul Franței și Varșoviei; în sfârșit, ea o căsătorește pe sora sa mai mică cu contele Wielpolski, marele cancelar al curții.

Prințul Jacques realizează cel mai scump vis al părinților săi, căsătorindu-se cu prințesa Hedviga de Bavaria, fiica electorului și cumnata împăratului Austriei. Această alianță unește casa Sobieski cu toate curțile Europei.

ULTIMII ANI AI REGINEI

La Varșovia, iarna anului 1696 se scurgea plină de jale. Regele e grav bolnav și i se așteaptă sfârșitul; în primăvară starea sa pare a se îmbunătăți, dar la 17 lunie el își dă sfârșitul în vârstă de 72 de ani; în aceeași zi cade aniversarea nașterii și totdeodată cea de 23-a aniversare a domniei lui; ultimele-i cuvinte îi rezumă întreaga viață: „*Mariette, scumpa mea*”. Funeraliile lui sunt grandioase. Stanislas Pescinski face elogiul funebru celui mai mare Polonez: brav între bravi, drept, tolerant (grecii schismatici, protestanții, evreii, au trăit în pace sub domnia sa).

Durerea reginei este imensă, ea ar vrea să rămână în Polonia de al cărei pământ o leagă atâtea amintiri, dar Dieta o expulzează de teamă să nu aducă pe tron pe vre'unui din fii săi.

Maria Casimir ia drumul exilului. Ea stă câțiva ani la Roma unde ține o curte fastuoasă: bătrânul cardinal d'Arquein trăește în preajma fiicei sale; Prințul îmbrăcați în albastru, vin apoi polonezii în vestimente de purpură,

Alexandru, copilul său preferat, vine lângă ea, dar seria doliurilor continuă: mai întâi tatăl său, apoi Alexandru.

Bătrâna regină nu mai poate suporta acest oraș care are atâtea amintiri triste pentru ea. La 73 de ani se întoarce la câteva mile de locurile unde a văzut lumina zilei și se instalează în castelul Blois. Ea-și revarsă toată dragostea asupra ultimei sale nepoate, Maria Clementine, care-i se amănă; bunica presimte oare destinul agitat al aceleia care mai târziu avea să fie soția lui Jacques Stuart?

La 30 Ianuarie 1716 Maria Casimir se stinge senină, în vârstă de 75 de ani. Potrivit unei ultime dorințe sicriul său e transportat în Polonia alături de acela, care o iubise atâtea, cuceritorul care toată viața sa a fost un sclav al Mariettei.

Citiți revista

CINEMA

Singura revistă cinematografică din țară

TREI SĂPTĂMÂNI DE CURĂ FORFETARĂ LA BUDAPESTA METROPOLA BALNEARĂ

VIZA GRATUITĂ ● 50% REDUCERE PE CĂILE
FERATE UNGARE ● LOCUINȚĂ ȘI ÎNTREȚINERE
COMPLETĂ ÎN HOTELURI DE LUX ● TAXE
IMPOZITE ● SERVICIU ● SUPRAVEGHERE MEDICALĂ ● CIRCUITE ● REDUCERI NUMEROASE

DESCHIS TOT ANUL

PLATA ÎN LEI LA TOATE AGENȚIILE
SOCIETĂȚII COMERCIALE OFICIALE DE TURISM

„ROMÂNIA”

ÎN BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI, 28. TELEFON 4.2725 ● PIAȚA
FUNDAȚIEI CAROL I, 2. TELEFON 3.8083 ● STR. CONSTANTIN
MILLE, 7-11, TELEFON 4.1004 ● STR. LIPSCANI, 20. TEL. 4.5638 ●
CALEA VICTORIEI, 18. TELEFON 3.4940 ● BULEVARDUL TAKE
IONESCU, 10. TEL. 2.7587 ● B-DUL TAKE IONESCU, 3. TEL. 3.0662

REALITATEA FEMEII

"AȚI FACE ASTA"?

NU ne îndoim că cititoarele acestei rubrici sunt femei cari știu să se comporte în viață și în societate. Sunt însă unele ocaziuni în care — oricât de inițiată ai fi — simți un soi de stângăcie și nu ști exact ce ai de făcut. De aceea, vom da în această pagină unele sfaturi, care sperăm că vă vor veni în ajutor.

1. Mulți bărbați cred că odată căsătorii le este permis să uite orice gentilețe sau bună creștere față de soțiile lor. Domnilor, nu comiteți această gravă eroare. Continuați să vă tratați soția cu gentilețe și s'o înconjurați de toate atențiile care o măgulesc și o fac să vă iubească și mai mult. Nu intrați niciodată undeva, înaintea ei. Scoateți-vă pălăria dacă vă despărțiți de ea, pe

stradă. Dați-i mâna, ajutând-o să coboare din vreun vehicul. Fiți totdeauna gata s'o ajutați să-și îmbrace haina. Și, mai ales, nu-i răniți amorul propriu, făcându-i observații în public.

2. Dacă scrieți o scrisoare dificilă unei persoane de sex opus, aveți totdeauna obiceiul să dormiți o noapte și apoi s'o recitiți. De multe ori, cuvinte scrise într'un moment de enervare, vă vor apărea nedrepte și inoportune. Calmă, veți putea reface scrisoare și veți evita astfel, ca printr'un gest brusc să pierdeți dragostea unui om la care țineți.

3. Telefonul este, incontestabil, un instrument util și plăcut. Dar anumite persoane caută totdeauna să profite de el, făcând surprize prietenilor. Evitați să spuneți: „Ghici cine este la aparat?” Este enervant pentru victime. Gândiți-vă că poate soneria telefonului l-a ridicat pe interlocutorul dv. dela cine știu ce lucru important și urgent. Grăbiți-vă deci să spuneți ce aveți de spus. Oricine vă va fi recunoscător pentru această discreție.

4. Când ieșiți seara în oraș, aveți grijă să luați cu dv. tot ce aveți nevoie; nu bazați pe prietenele dv. pentru împrumutul unui puf sau unei batiste. Țineți minte că prietena dv., chiar dacă se arată gentilă, nu împrumută cu plăcere. Evitați împrumuturile! Ele nu plac nimănui.

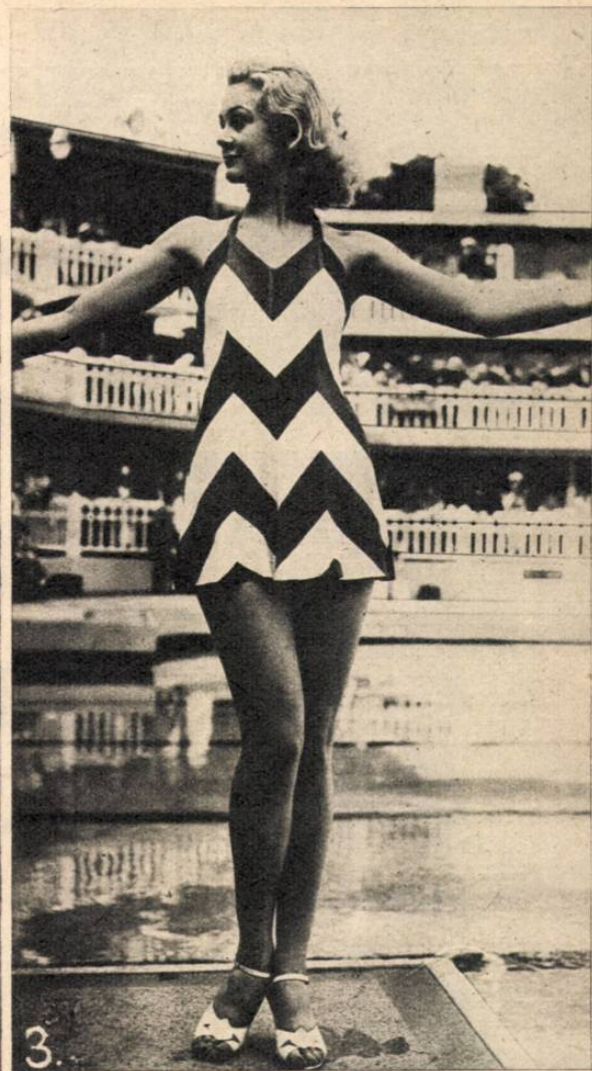
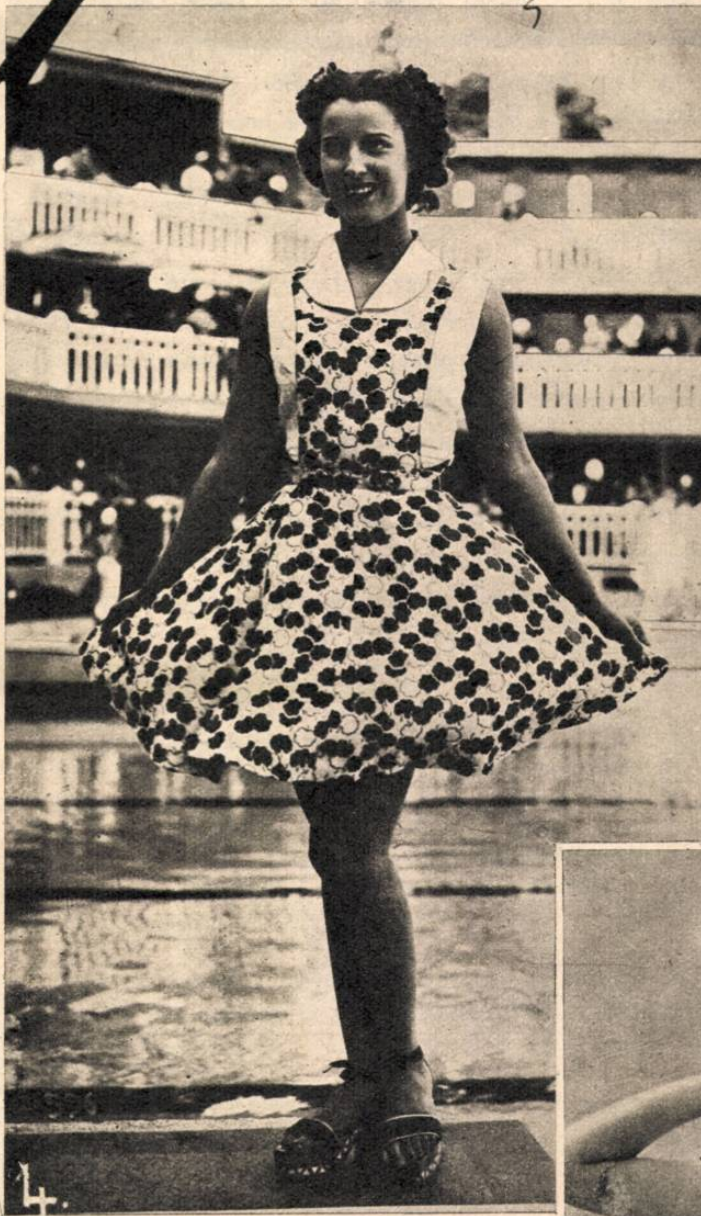
5. Prietenele dv. nu vă invită desigur, numai pentru faptul că și dv. le veți invita pe ele; totuși, este foarte urât dacă n'o faceți. Desigur, vă puteți elibera de obligație, făcând o reuniune la care să vă invitați toate prietenele. Cel mai indicat pentru acest caz, este o invitație la masa de seară sau, eventual, după masa de seară. Dacă apartamentul dv. este incomod sau prea mic, invitați-vă prietenii la restaurant sau la teatru. Aveți grijă însă să acordați aceiași atenție tuturor, făcându-le să înțeleagă să v'ar place să le vedeți mai des și să fiți și singură cu oricare din ele.

6. În cadrul evenimentelor de azi, opiniile sunt diferite. Dacă vă aflați într'un salon, feriți-vă să vă exprimați părerile politice, s'ar putea ca unul dintre prietenii sau cunoscuții dv. să se simtă ofensat, și din această pricină să izbucnească o discuție interminabilă, în contradictoriu, care să plictisească lumea din jur. Dacă țineți neapărat să discutați, amânați pentru momentul când veți fi singure cu respectivii prieteni

7. Orice fată tânără, indiferent care este poziția ei socială: lucrătoare, vânzătoare sau funcionară, poate, prin perseverență și voință, să devie o persoană distinsă, adică să-și însușească un fel gentil de a se purta, știind să se stăpânească. Totdeauna elegantă, să nu caute să atragă printr'un fard prea tare sau o coafură pretențioasă. Să vorbească totdeauna încet și dulce, să nu rădă niciodată în hohote gălăgioase. Să fie gentilă și demnă să, nu fie niciodată pretențioasă. Să nu povestescă niciodată lucruri neverosimile și să nu încurajeze pe alții s'o facă.

Playa

1. La o expoziție de modele pe plaja din Miami, acest costum a fost primit drept „șlagărul” sezonului 1939. Materialul este foarte ușor și e imprimat cu mulțime de vaporașe multicolore.

2. Costum de plajă, compus din trei bucăți: pantaloni bufanți, soutien și o rochiță a cărei lungime ajunge până la pantalonii de baie. Pălăria mare, din acelaș material ferește de razele înțepătoare ale soarelui.

3. Costum de baie alb cu bleumarin. Acest model avantajează femeile cu șoldul ceva mai desvoltat.

4. Rochie scurtă de plajă. Fusta și boleroul sunt confecționate din mătase imprimată alb cu negru. Bluxa fără mâneci e din pîchet.

5. CEA MAI NOUĂ MODĂ PENTRU PLAJĂ.

Cea mai nouă modă pentru plaja modernă este lansată de către manechinul din fotografia noastră, la expoziția Italiană de modele, din cadrul expoziției mondiale (din New-York. Ideea a fost a Prințesei Croa Costani din Milano.

MONGOLIA DE AZI

ȘI CONDUCĂTORII EI

tendențele naționale ale mongolilor. Ideea călăuzitoare a noului stat e lupta împotriva influenței streine, lupta împotriva tendințelor chineze și pentru solidarizarea popoarelor asiatice.

Totdeauna a existat un antagonism între Mongoli și Chinezi. Aceștia din urmă, oameni harnici și agricultori pricepuți, aveau nevoie de pământuri pentru populația lor din ce în ce mai numeroasă; pe când Mongolii, nomazi și păstori, aveau nevoie de pășuni.

Astăzi, conducătorul cel mai puternic din Mongolia interioară este regele Sunitilor. În acest regat există un amestec de cultură chineză și de vechi obiceiuri mongole. Ici-colo

se mai întâlnesc corturi acoperite cu piei, pe lângă cari automobilul modern își croește drum spre a învinge stepa. Populația aparține bisericii budisto-lamaice; aceasta e în legătură cu învățații și misticii din Tibet, unde există o școală din care se recrutează preoții. Influența lor asupra masselor mongole e imensă.

Un alt conducător important e regele Dorbetului. Palatul lui se află la granița Chinei. El însuși și-a dat titlul pompos de rege. E un adevărat munte de carne și grăsime. La Peking, unde locuiește într'un hotel elegant, se plimbă toată ziua cu ascensorul, bucuros și naiv ca un copil.

În întreaga Asie, Mongolii sunt în număr de cinci milioane suflete. Ei nu pot avea, deci, o influență mare asupra evenimentelor. Dar trecerea la munca pământului poate determina o creștere importantă a numărului lor. Mai există neamuri înrudite cu Mongolii spre inima Asiei, până la Volga și Marea Caspică: Buriții din Siberia, Calmucii de la Volga. Și toate aceste triburi și neamuri cântă până astăzi gloria marelui cuceritor mongol, *Genghis-Khan*.

1. Regele Dorbetului stând de vorbă în palatul său cu exploratorul SVEN HEDIN.

2. Regele Sunitului, al cărui regat se află la nord-vestul orașului Peking.

3. Regele și regina Torguților, din Edsingol, descendentul lui Genghis-Khan.

Un taraf de lăutari în Mongolia.

Filcele unui vestit general din Mongolia

PRESA vorbește zilnic despre noi ciocniri japono-sovietice la granița Manciuriei de Nord. Proteste, schimb de note între Manciukuo și Mongolia exterioară. În articolul de față, înfățișăm pe conducătorii acestei Mongolii, descendenții marelui *Genghis-Khan*, ale cărui isprăvi au sguduit lumea cu 700 ani în urmă.

În anul 1227 a murit unul din cei mai mari cuceritori din istorie, *Temugin*, numit *Genghis-Khan*, stăpânul unui imperiu, ce se întindea din Extremul Orient până spre Apus în Buhara. Urmașii lui au întins hotarele acestui imperiu până în Palestina, la granițele Poloniei, Lituaniei, Indiei iar la Răsărit până la Hainan și la Nord până la insula Sakhalin. Dar această haotică îngrămădire de popoare nu puteau să dureze întrucât Mongolii erau puțini la număr și trebuia să vină momentul, când toate națiunile supuse se vor descătușa.

În curând se eliberară Chinezii, apoi prinții ruși. Persia se scutură și ea de jug și în Apusul Asiei, începu ascensiunea Turcilor.

Mongolii fură împinși spre stepele lor, acolo unde stăpâna șeful lor suprem. Dar triburile se războiau neconținut între ele, fărâmițând unitatea fostului imperiu.

Astăzi, Mongolia e împărțită în două state deosebite. La Nord, în Mongolia exterioară, s'a infiltrat influența Sovietelor. Acolo, în „Republica populară a Mongoliei”, cum se numește această țară, prinții băștinași au fost înlăturați împreună cu învățătura religioasă a budismului.

Alta e situația în Mongolia interioară, care până nu de mult, a fost sub stăpânirea Chinei. Acolo prinții și biserica au rămas, așa cum i-a lăsat tradiția. Această țară cu vre-o 600.000 locuitori a devenit un stat unitar sub influența japoneză. În ziua de 23 Octombrie 1937 s'a constituit noul stat, cu o suprafață de 560.000 km. pătrați. Introducerea calendarului, după care anul 1938 e socotit al 733-lea an dela *Genghis-Khan*, trebuia să sublinieze

MISIUNILE MILITARE FRANCEZ ȘI ENGLEZĂ

Fotografia noastră înfățișează misiunea militară franco-britanică în ziua plecării spre Moscova unde ducă tratative cu șefii armatei sovietice.

MANEVRE AERIE IN ANGLIA

Avioane de bombardament ultimul model, se îndreaptă spre locul unde vor avea loc manevrele.

FAMILIA REGALĂ ENGLEZĂ PRINTRE CERCETAȘI

Regele și Regina Angliei, precum și principesele Margareth și Elisabeth au vizitat tabăra de cercetași de la Abergeldie.

PRINCIPELE MOȘ- TENITOR AL ITALIEI LA MANEVRE

Principele de Piemont, moștenitorul tronului Italiei primește explicațiile unui ofițer.

ESCURSIUNI SĂPTĂMÂNNALE LA PARIS ȘI LA LONDRA

PLECĂRI IN FIECARE
SÂMBĂTĂ

INSCRIERI ȘI INFORMAȚIUNI
„ROMANIA”
SOCIETATE COMERCIALĂ OFICIALĂ
DE TURISM S. A. R.

CENTRALA BUCUREȘTI DOAMNEI 1
AGENȚII IN TOATĂ ȚARA

AGENȚIE IN HALL-UL PALATULUI
REVISTEI NOASTRE
STR. CONST. MILLE Nr. 7-11

DIRECTOR
TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

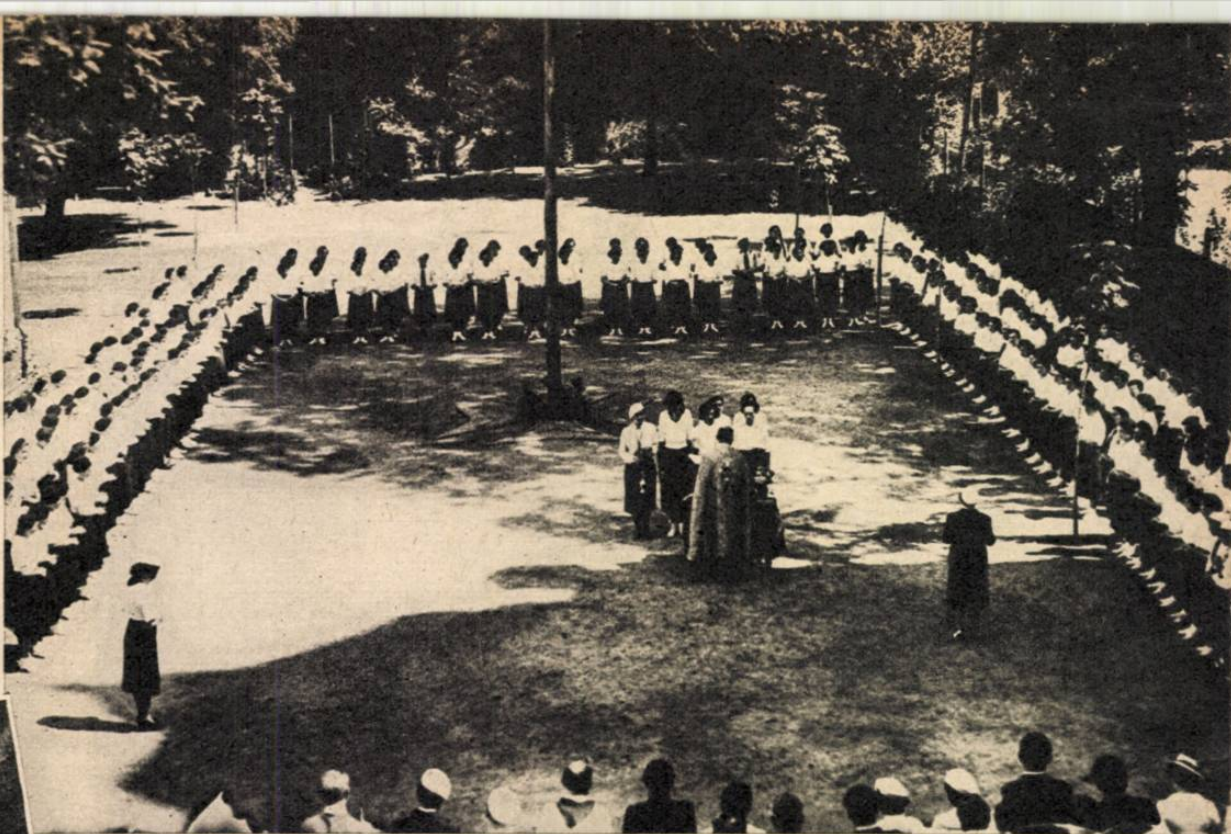
Inserisă sub Nr. 239, Regist. Publicațiilor Periodice
la Trib. Ilfov. S. I. Com.

Editura „Ziarul” S. A. R., București. Redacția și administrația :
str. Const. Mille 5—7—9. Telefon 3-84-30. Ceș. postal: 4063
Prețul abonamentelor : în țară : 1 an Lei 400; 6 luni Lei 200 și

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură ge-
nerală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură,
și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicnuit.

3 luni Lei 100. — În străinătate : Cehoslovacia, Grecia, Jugoslavia și Turcia : 1 an Lei 500 și 6 luni Lei 250. — II) Țările ce acordă 50% reducere asupra tarifului postal : Albania, Algeria, Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Chili, Congo Belgian, Cuba, Dantzig, Egipt, Elveția cu principatul Liechtenstein, Ecuador, Estonia, Franța, Germania, Haiti, Iran, Irak, Letonia, Liban, Luxemburg, Maroc, Mexic, Olanda, Polonia, Portugalia, Spania, Siria, Tunisia, Ungaria, U. R. S. S., Vatican : 1 an Lei 700 și 6 luni Lei 350. — III) Țările ce nu acordă 50% reducere asupra tarifului postal : Anglia, Canada, Danemarca, Finlanda, Italia, Irlanda, Japonia, Lituania, Norvegia, Suedia, U. S. A., etc. : 1 an Lei 900; 6 luni Lei 450. — Tariful de publicitate : Lei 15 linie - 5 pagină Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc în orice zi.

IMAGINI DINTARA

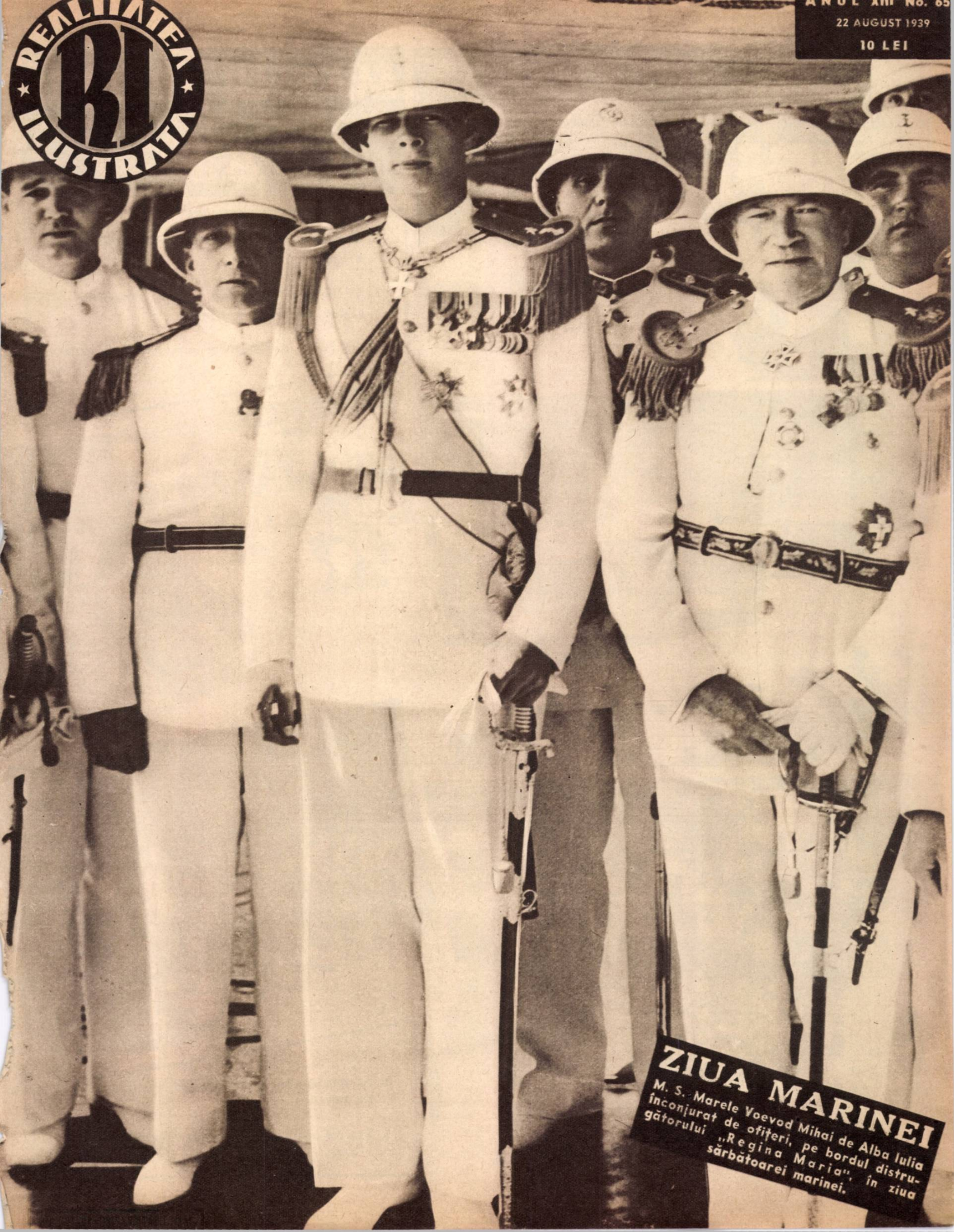

1. Ridicarea pavilionului național la deschiderea cursurilor de inițiere străjerească la centrul Elena Doamna.

2 — 3 — 4 — 5. Sezonul la mare mai este în toi. Aspecte de pe litoral.

(Foto I. B. URSIAN)

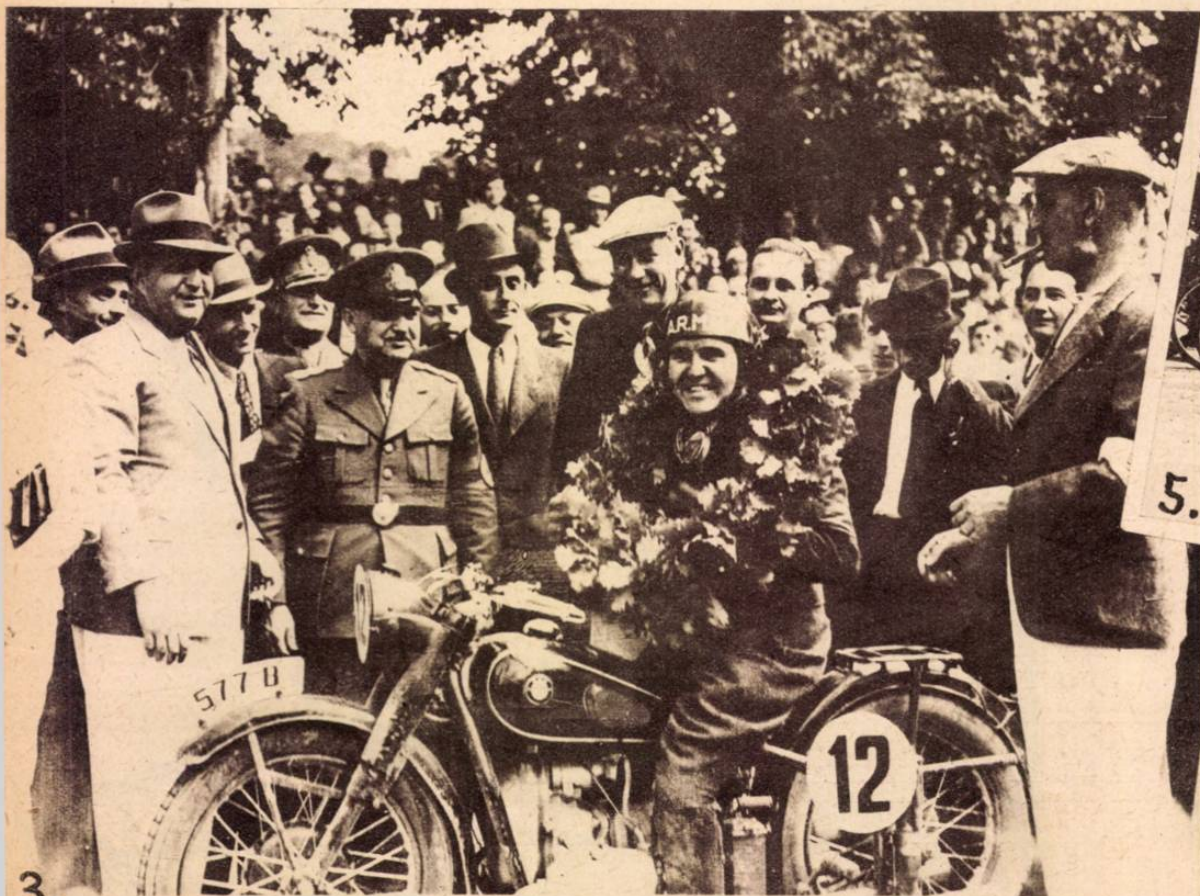
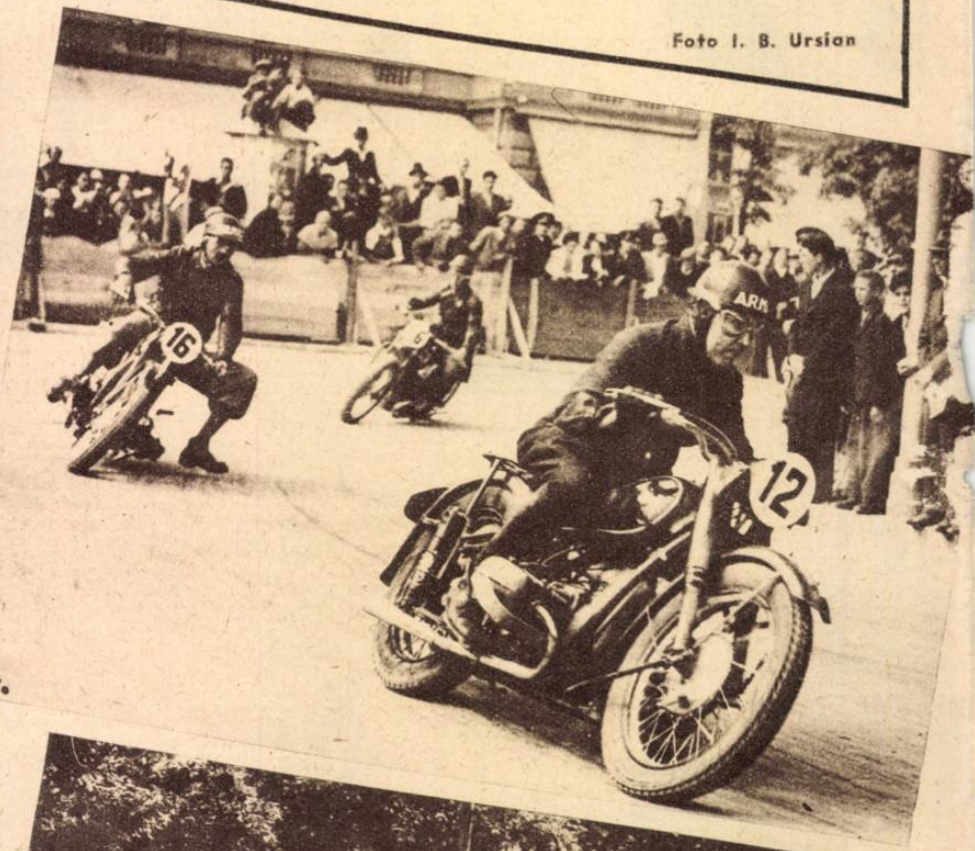

ZIUA MARINEI
M. S. Marele Voevod Mihai de Alba Iulia
înconjurat de ofițeri, pe bordul distru-
gătorului „Regina Maria”, în ziua
sărbătorii marinei.

MARELE PREMIU BRAȘOV

1. Startul în Marele Premiu automobilistic Brașov.
2. În timpul cursei, ing. Jean Calcianu, urmat de Petre Cristea.
3. Ioan Popa, câștigătorul cursei de motocicletă.

Foto I. B. Ursian

4. În timpul concursului de motocicletă, pe parcurs.
5. Startul concurenților în cursa bicicletelor cu motor.

Concursurile nautice dela Constanța.

In plină cursă

Marinarii încurajându-și camarazii concurenți.

Startul la concursurile nautice.

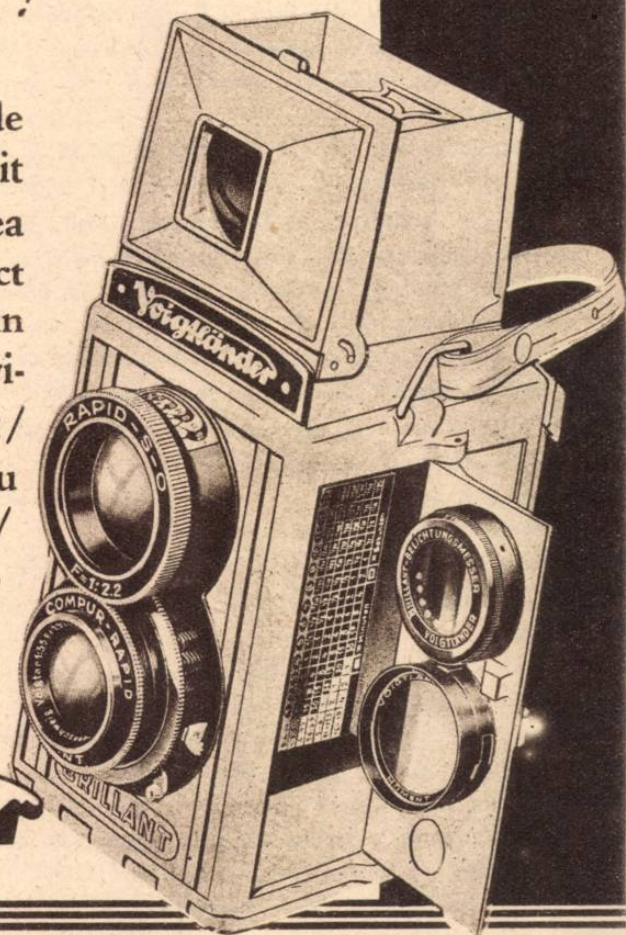
CONCURSURILE NAUTICE DELA CONSTANȚA

Aparatul reflex cu imaginea luminoasă în vizor!

Imaginea din vizor limpede ca cristalul cu cerc șlefuit în mijloc pentru reglarea distanței / punere la punct extrem de precisă prin optica vizorului 1:2,2! / vizor optic pentru sport / blocarea automată pentru fiecare poză, cu contor / casetă în corpul aparatului conținând expozimetre și filtru galben.

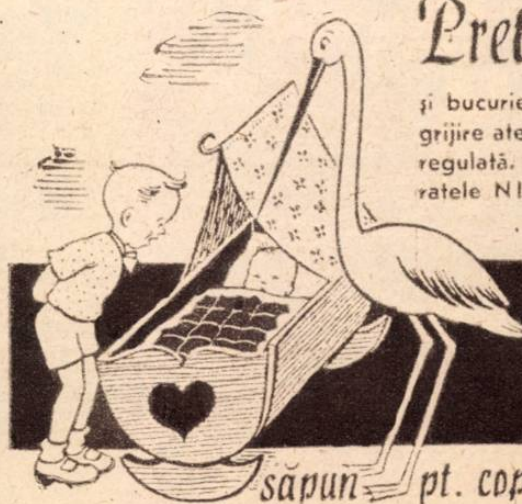
Voigtländer

BRILLANT cu punere la punct optică

Pretutindeni admirație...

și bucurie! Noul Baby a sosit! Pentru dezvoltarea sa, o îngrijire atentă a pielii este tot atât de importantă ca și nutriția regulată. Întrebuințați de aceea chiar din primul an preparatele NIVEA pentru copii, care sunt fabricate special pentru pielea fragilă și sensibilă a copilului.

NIVEA

săpun pt. copii - Baby-Crème - pudră pt. copii

DANZIG!

PUNCTUL NEVRALGIC AL EUROPEI

O RAȘUL Danzig, cu numeroasele lui străzi și ulicioare este unul din rarile locuri unde s'a mai păstrat amintirea trecutului îndepărtat. În partea mai veche a orașului întâlnești priveliști venețiene. În mijlocul străzii, curge încet și liniștit apa Raduni. Pe ambele maluri stau înșirate case de toate mărimile și culorile, cari se termină cu vârfuri înguste. Ferestrele mari și cu cu gratii se uită în apele râului de sute de ani. Mai încolo, strada se îngustează și casele răsar direct din apă.

Pretutindeni ulițe înguste. Adesea, o uliță e despărțită de cealaltă, printr'o poartă largă. Acestea sunt rămășițele evului mediu, când la fiecare pas domneau alte legi și fiecare stradă era locuită de altă castă. Ziduri înalte și puternice despărteau o pătură a populației de cealaltă. Multe din aceste porți mai stau astăzi în mijlocul orașului.

În centrul orașului trece canalul Matław și iar se înalță de ambele părți case pestrițe, cu ferestre înalte și înguste împodobite cu tot felul ornamente arhitecturale. Străzile și ulițele, cari se înșiră de-a lungul canalului, sunt foarte multe și se pare că te afli la Veneția, deoarece peste tot vezi vapoare, bărci și gondole. Mai departe poposesc sute de corăbii din cari se descarcă tot felul de mărfuri. Sute de oameni duc în spinare saci cu făină, cereale, lăzi cu mărfuri și le depun în magazii. Aci stau sute de clădiri mici, nelocuite însă de oameni, ci pline cu mărfuri. Aceste mărfuri sosesc din toate colțurile Poloniei și pleacă mai departe în lume. Tot aici se află depozitate mărfurile aduse din alte țări pentru Polonia, țară cu 35 milioane locuitori.

Există și străzi moderne, cu clădiri noi, cu trottoare largi. Dar și în aceste străzi noi se află case vechi de sute de ani, cu arhitectura lor.

Bursa din Danzig e instalată într'o clădire, veche de secole înăuntru, pereții sunt zugrăviți cu imagini vechi.

În afară de unele străzi, Danzigul e un oraș liniștit, tipul adevăratului port provincial. În jurul orașului există o serie de orașele și sate. Cel mai frumos este Zopot, cu plaja renumită, în toată lumea. E un orașel de o frumusețe rară cu un parc celebru, unde se află două peștere, despărțite de o alee. Când doi oameni stau pe alee și își șoptesc ceva la ureche, vorbele lor se aud în peșteră.

Cât de vechiu este Danzigul? Zidurile, casele, străzile sunt mărturii ale unui trecut foarte îndepărtat. Istoria confirmă acest lucru.

George Clemenceau

Lloyd George

Woodrow Wilson

Cu 900 ani în urmă, Danzigul a fost legat de Polonia. În genere, istoria Poloniei e legată de această regiune. În timpul cruciadelor, Danzigul a fost luat de la polonezi. Dar după 150 de ani populația orașului s'a adresat regelui Poloniei cu rugămintea de a lua orașul sub ocrotirea lui. Mult timp au durat luptele între polonezi și cruciații teutoni până când, în 1466, Danzigul a trecut sub stăpânirea Poloniei. Întregul comerț al Poloniei a trecut, întotdeauna, prin Danzig. În anul 1772, când Polonia a fost împărțită între Austria, Prusia și Rusia, Danzigul a trecut sub stăpânirea Prusiei.

În cursul tratativelor de pace, Danzigul a devenit o problemă foarte discutată. La ședințele plenare ale conferinței de pace din Versailles, s'e admis că Danzigul cu toate împrejurimile, trebuie să facă parte din Polonia. Dar la conferință, această hotărâre a fost schimbată. Conferința celor trei: Clemenceau, Lloyd George și Wilson, a fost de altă părere.

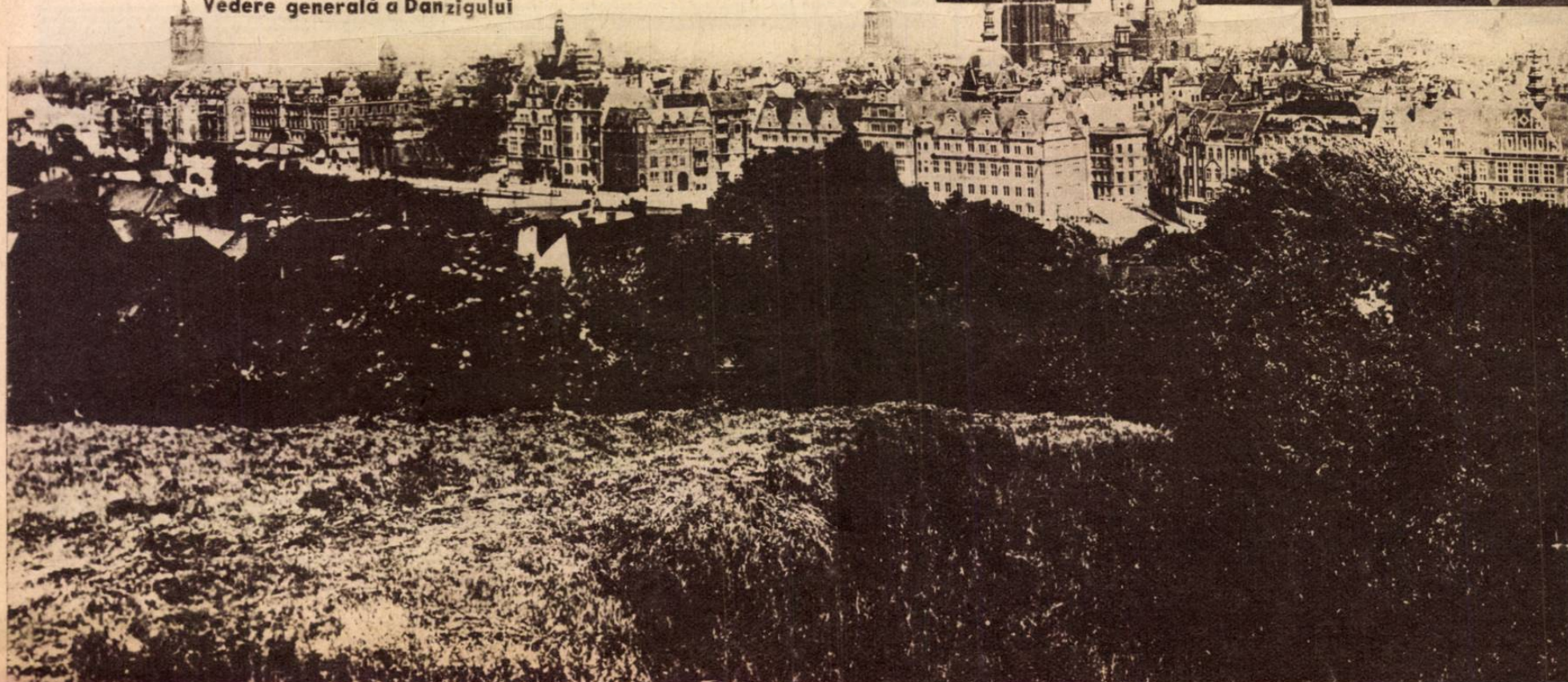
Clemenceau, reprezentantul Franței, a cerut ca Danzigul să fie alipit Poloniei. Președintele Wilson a fost de acord cu Lloyd George ca Danzigul să devină oraș liber, să nu aparțină nici Poloniei nici Germaniei.

Din anul 1920, de când Danzigul e sub conducerea politică și militară a Poloniei, orașul a devenit portul prin care trece trei sferturi din comerțul extern al Poloniei. Mărfurile, cerealele, lemnul din întreaga Polonia, vin pe Vistula, care se varsă în mare, unde se află Danzigul.

Problema orașului Danzig pune în joc interese mari. Să sperăm că se va găsi o soluție, care să salveze pacea și interesele a două popoare.

Vedere generală a Danzigului

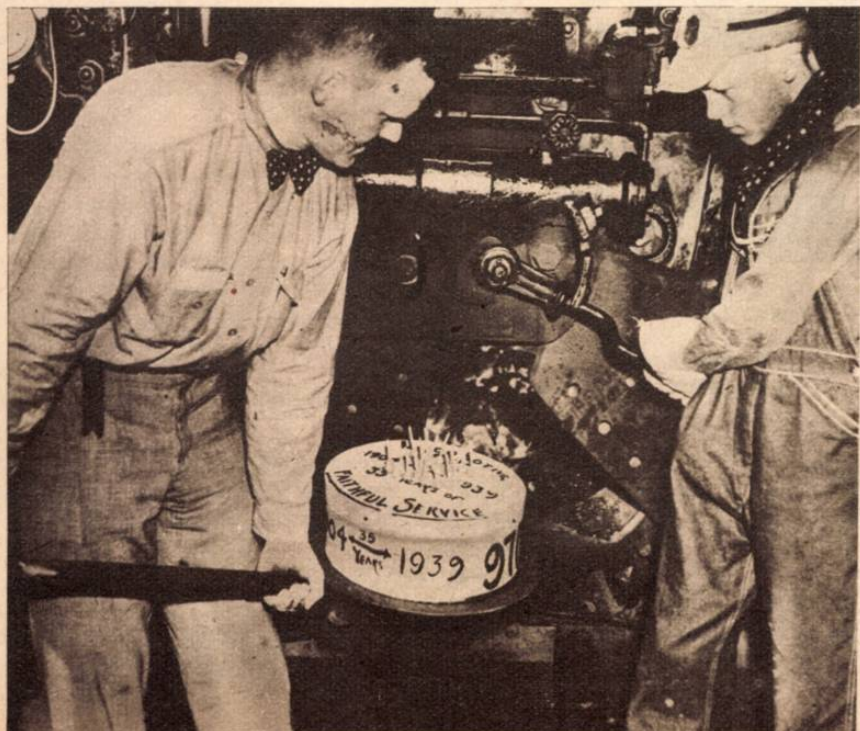
O ORĂ DE GEOGRAFIE

NAȚIUNILE INTRUNITE PACINIC LA UN LOC

Delegațiile tuturor țărilor
întrunite la Amsterdam,
cu ocazia conferinței mon-
diale a tineretului creștin.

DOUĂ STELE DE CINEMATOGRAF

Miss Patricia Morisson,
cunoscuta actriță de film,
și-a cumpărat un nou ani-
mal „domestic”; un urs
imens, prins în munții
stâncoși ai nordului. Ursul
va apărea alături de ea,
într'un film.

UN TORT ANIVERSAR PENTRU O... LOCOMOTIVĂ

Thomas T. Taber,
președintele asocia-
ției prietenilor căilor
ferate din America,
aruncă un tort ani-
versar, în forma unei
cutii de pălării plină
de lignit, în cazanul
unei locomotive,
care a implinit 35 de
ani de serviciu.

Pasta de dinți Chlorodont conține o sare,

care la întrebuințarea pastei produce
oxigen. Aceasta stimulează secrețiunea
în cavitatea bucală și face astfel pe cale
naturală curățirea și protejarea dinților

Pasta de dinți Chlorodont

Ținuta modernă
cere pieptănătura
impecabilă

GOMINA
argentine

• DĂ PĂRULUI LUCIU FĂRĂ SĂ CONȚINĂ SUBSTANȚE GRASE •

Mătasea de cusut
Gütermann
în peste 600 culori

Observați marca fa-
bricei: tabla de șah.

este mătasea naturală pură, de cea mai bună
calitate. Nu tot ce lucește este mătase

Femei din popor, văduve de războiu, aducând pomeni.

Foști luptători coborându-se în tranșeele năpădite astăzi de burueni.

nelli — spre a ne mai potoli foamea și setea, ne-am furișat, câțiva tineri voluntari să mâncăm struguri. De odată, la un butuc, zărirăm sgribulit un soldat neamț, care mânca și el, cu lăcomie, dintr'un ciorchine mare. Pe acea vreme eram elev plutonier... Ridicăi arma și o pusei la ochi. — „Kamerad, nicht Schiessen! Kamerad, nicht Kaput! — se tânguia soldatul german — Ich bin hungrig!“. Am înțeles că spune că-i este foame. Fără de voe brațele mi se lăsară în jos. N'avui inimă să ucid un om flămând. De altfel nici ceilalți, de lângă mine, n'avură chef să tragă. Și astfel am rămas în vie, îndestulându-ne, cu toții, din strugurii moșierului Negroponte.

TROFEE POSTUME

Se mai văd și azi tranșeele croite în zig-zag, nu departe de linia ferată. Bineînțeles, pereții nu mai sunt verticali, ca odinioară. Pământul s'a surpat și fundul s'a mai ridicat. Apoi a fost năpădit de burueni. Câțiva dintre cei de față s'au coborât în acele șanțuri cu parapet, dintre cari unele, din apropierea ruinelor fostei fabrici de zahăr, sunt betonate, fiind deci mai bine păstrate. Ei au găsit acolo o lopată de campanie și o baionetă nemțească, uitate de pe timpul războiului.

RUINELE FABRICII DE ZAHĂR

La o mică depărtare de gara Mărășești, se văd ruinele măreței fabrici de zahăr, care aproviziona o bună parte a țării, înainte de războiu. Totul a fost prefăcut în ruină.

E nevoie de oareșicare imaginație, spre a-ți închipui clădirile numeroase și solide, cari se întindeau pe o mare întindere a terenului. Azi nu se mai văd decât mormane de moloz și cărămidă, căscături monstruoase și gropi adânci făcute de obuze. Nici un metru de pământ n'a rămas nerăscolit. Ai zice că un cutremur îngrozitor a prăbușit totul.

Te miri cum a putut rămâne în picioare peretele răsleț și bolta, sfărâmată în parte, lângă cari am fotografiat câțiva foști luptători.

Asupra fabricii de zahăr, a stației de cale ferată și a depozitului de mașini, nemții din fața Mărășeștilor au tras zeci de mii de kilograme de proiectile de calibru mare. Numai astfel se explică prăpădul. Clădirile gării au fost refăcute. Nimeni însă nu s'a încumetat să mai reclădească frumoasa fabrică.

Nici buruenile nu cresc pe locurile înăbușite de cărămidă și moloz, acum douăzeci și doi de ani. Doar câțiva arbori ciungi, cu trunchiul găurit de proiectile, dar totuși înverziți, caută să reziste timpului.

TURNUL LUI NEGROPONTE

Foarte impresionant este turnul din apropierea castelului Negroponte, cu largi spărturi în pieptul său, se ține totuși drept și mândru. Un martor pilduitor și elocvent al grozăviei războiului, menținându-se voinicește în picioare și parcă stând de strață în mijlocul locurilor pustiite.

— „Eu am fost rănit lângă turnul lui Negroponte — îmi spune sergentul Vasile Ciobanu. Din 840 oameni, câți eram acolo, n'am rămas decât 48“.

UN DEPOZIT LUGUBRU

Foștii luptători m'au condus apoi la o groapă enormă, un fel de bazin betonat, pe o suprafață de vre-o 80 pe 100 de metri, având pereții înalți, cam de opt metri.

— „Când văd asta mă cutremur de groază!“ — îmi spuse unul dintrânșii.

„Aci a fost odinioară depozitul de fermentație al sfeclei, din care se scotea zahărul. Nemții, fiind un

tica la Marea Neagră. Mișcările noastre erau subordonate tacticii și planurilor rusești. Ca niște verige ale unui lanț lung, eram obligați să înaintăm, sau eram trași înapoi, chiar în clipele cele mai avântate ale trupelor românești.

„La un moment dat veni vestea că regimente întregi de soldați ruși au început să părăsească tranșeele. Două divizii, a 34-a și a 13-a pactizaseră formal cu divizia 12-a bavareză, în favoarea unei suspendări oficiale a ostilităților. Unii infanteriști ruși trăgeau chiar asupra propriei lor artilerii, spre a o reduce la tăcere.

Prin regimentele rusești se alcătuiseră stranii „comitete de soldați“, cari discutau ceasuri întregi câte-un ordin dat și la urmă refuzau să-l execute.

De această zăpăceală și lipsă de disciplină din armata rusească, nemții au căutat să se folosească, pregătindu-se să străpungă frontul dela Siret. Fusese ales punctul Mărășești, unde Marele Cartier General German își închipuia că avea să pătrundă ca Vodă în lobodă, deoarece știa că acolo sunt regimente rusești.

Dar socoteala din târg nu s'a potrivit cu cea de acasă. Ofensiva română cu trupele noastre dela Mărășești, cari înlocuiseră, între timp regimentele rusești, în debandadă, a stricat toate planurile nemților.

Trădarea „aliților“ noștri, căldura înăbușitoare, soarele doborât din August, gazele lacrimogene, cari orbesc și îneacă respirația, nopțile nedormite, nimic nu a fost în stare să sdruncine hotărîrea a lor noștri, de a apăra moșia strămoșească.

NEAMȚUL DIN VIE

Sfârșiți de oboseală, nemâncați și istoviți de nesomn, unii soldați nici nu puteau să vorbească. Ei cădeau din picioare, prin păduri, fiind cuprinși de un somn adânc. La Mărășești, frontul trecea prin marea vie a moștenitorilor Negroponte. Intr-o seară — povestește d. căpitan Nebu-

În fața ruinelor fabricii de zahăr. În afară de acest zid răsleț, a mai rămas, în picioare, fragmentele boltii unei părți.

1. Bazinul circular dela Mărășești, în fundul căruia, la o mare adâncime sub apă, se află numeroase arme, de toate felurile, aruncate acolo de nemți.

2. În pelerinaj spre Mausoleul eroilor. În public se văd un grup de surori de caritate din timpul marelui războiu.

PE LOCUL CRÂNCENELOR LUPTTE

ROMÂNII DIN TOATE COLȚURILE ȚĂRII VIN SĂ INGENUNCHE ÎN FAȚA MAUSOLEULUI DELA MĂRĂȘEȘTI. EVOCAREA ZILELOR DE GREA CUMPĂNĂ. DIN AMINTIRILE FOȘTILOR LUPTĂTORI.

ACUM 22 de ani, pe la începutul lui August, văzduhul vuia năpraznic pe valea Siretului, ziua și noaptea.

Începuse a se sveni despre mutarea autorităților principale ale statului român în sudul Rusiei. Dubla ofensivă austro-germană, pornită cu intenția de a cuceri toată Moldova, se pornea amenințătoare. Luptele fiind stăvilite pe alte fronturi ochii întregii lumi erau ațintiți spre evenimentele de pe Siret, unde armatele puterilor centrale erau comandate de generalisimul Mackensen, supranumit spărgătorul de fronturi.

La București, ofițerii lui Mackensen puneau rămășaguri cu îngâmfare, că peste câteva zile își vor lua dejunul pe terasa hotelului Traian din Iași. La Cherson, în sudul Rusiei, „aliații” noștri credeau că ne fac un serviciu, pregătind un adăpost pentru instalarea acolo a Suveranilor români, cari nici gând n'aveau să părăsească Moldova cotropită.

În fața impetuozității trupelor austro-ungare

În timpul parastașului.

generalul rus, *Ragoza*, dăduse ordin ca trupele ruso-române să se retragă, deocamdată la șase kilometri, în dosul frontului dela Mărășești, cu toate că încă din Iulie, în timpul bombardamentului dela Nămolosa trupele noastre ajunseseră — la un moment dat — stăpâne ale creștelor munților.

Generalul *Eremia Grigorescu*, indignat de ordinul comandantului a avut îndrăzneala să-i se opue, rostind puternicul și sugestivul îndemn:

— „Soldați români, rămâneți la postul vostru! Pe aci nu se trece” — a spus el cu hotărâre.

Mausoleul dela Mărășești cristalizează clipele înălțătoare, prin care a trecut, în vara anului 1917, neamul românesc.

AMINTIRI DIN RĂZBOIU

Împreună cu câțiva foști luptători, ne-am dus pe câmpul Mărășeștilor, spre a ne pierde prin buruienile din fostele tranșee. Era prilej de evocare și aduceri aminte.

— În primele zile ale lunii August 1917 — începu să povestească d. *căpitan Nebunelli*, președintele filialei Galați, a „Asociației voluntarilor de războiu” — cele două armate române nu erau stăpâne pe inițiativa lor. Ele făceau parte doar din uriașul front rusec, ce se întindea dela Bal-

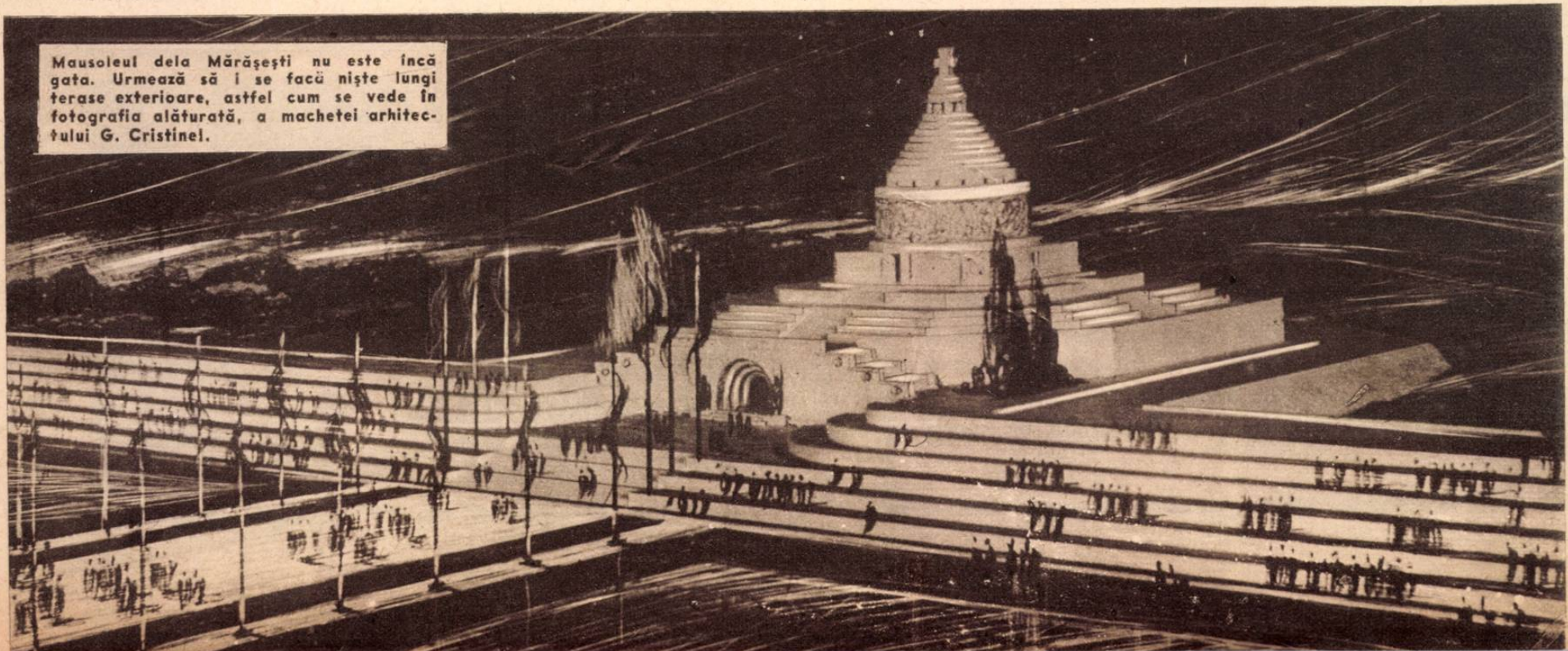

În preajma aceluiaș zid, în ruină, al fabricii de zahăr, văzut din altă perspectivă.

Turnul castelului Negroponte, cariat de obuze, stă și azi de strajă, ca o sentinelă bătrână, între ruinele Mărășeștilor.

Mausoleul dela Mărășești nu este încă gata. Urmează să i se facă niște lungi terase exterioare, astfel cum se vede în fotografia alăturată, a machetei arhitectului G. Cristinel.

timp stăpâni aci, au băgat în bazin pe prizonierii români. Erau siguri că nu vor putea escalada pereții înalți, spre a fugi. „Dar, într-o noapte, trupele nemțești fiind silite să se retragă pe neașteptate, au așezat mitraliere la marginea bazinului și au focat pe toți prizonierii”.

MUZEU DE ARME SUB APĂ

Sergentul *C. Constantinescu*, voluntar de războiu, mi-a arătat un alt bazin circular, de câteva zeci de metri adâncime. — „Aci, în fundul apei, trebuie să fie un adevărat muzeu militar.

Am văzut, cu ochii mei cum nemții au aruncat numeroase arme, atunci când au fost luați la goană de pe locurile astea...”

DRAMA FAMILIEI CHILIAN

Alți foști luptători mi-au povestit drama familiei Chilian, răzeși din munții Vrancei, cari dădeau ajutor soldaților noștri, mijlocind evadarea prizonierilor români și fuga spre frontul românesc.

Multe au fost emoțiile, primejdiile și clipele dramatice, prin cari au trecut cei cinci isteți și curagioși membri ai familiei Chilian. Ei și-au expus de nenumărate ori viața, spre a salva pe numeroși luptători români din ghiarele dușmanului.

Dar într-o noapte au fost prinși de nemți. Cu ei căzuse în mâinile dușmanului și *căpitanul Barbu Pârâianu*, ajuns mai târziu inspector general al Jandarmeriei.

După o judecată sumară, toți cei șase prizonieri au fost condamnați la moarte. Execuția fusese hotărâtă pentru a doua zi, în revărsatul zorilor urmând să aibă loc în curtea reg. X Dorobanți din Focșani.

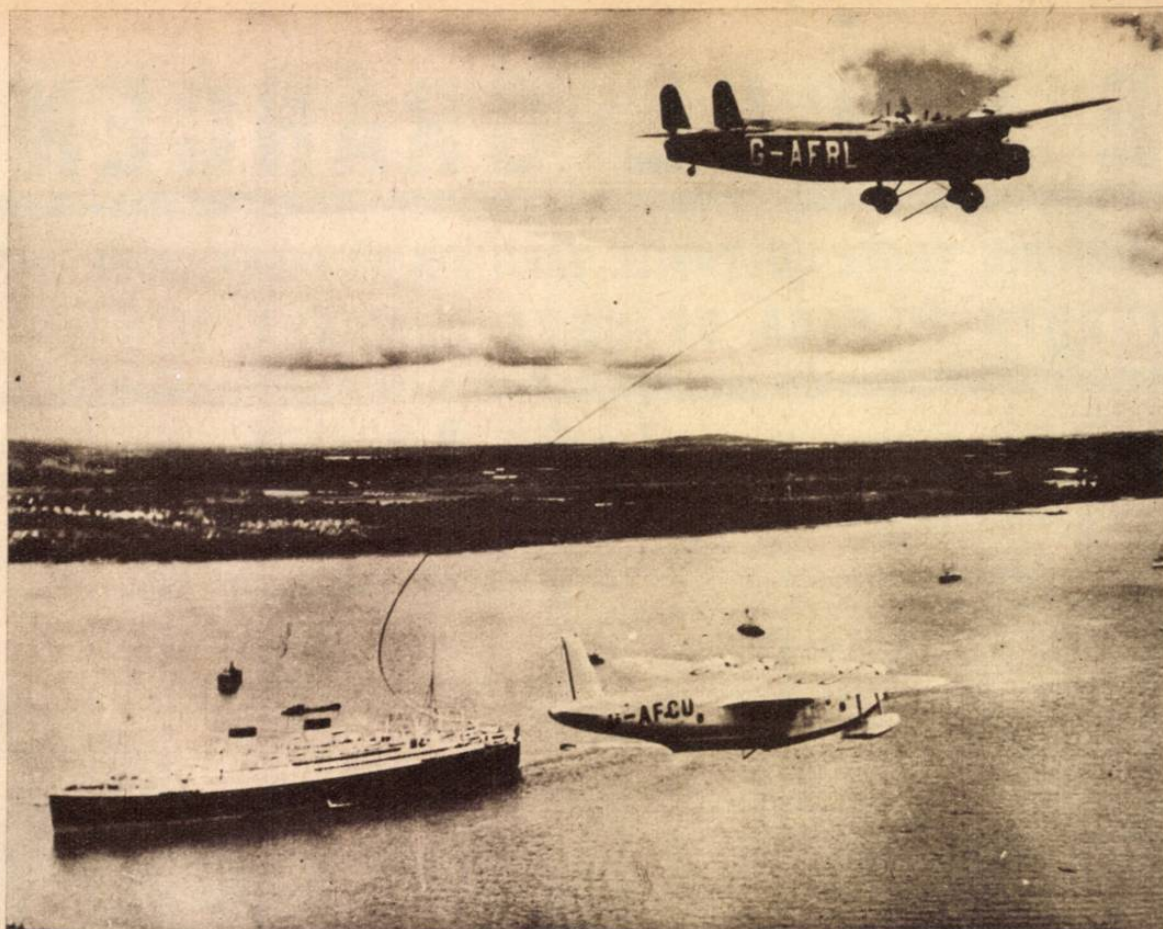
În timpul nopții, cu o jumătate de oră înainte de execuție, căpitanul Barbu Pârâianu a reușit să evadeze trecând în rândurile armatei noastre. Ceilalți cinci eroi au o soartă tragică, fiind puși la zid și împușcați, chiar în curtea regimentului.

Ei au cerut o singură favoare: să nu fie legați la ochi. Dorința li s'a împlinit.

Amintirile d-lui general Barbu Pârâianu, cu privire la acest tragic episod din timpul războiului, trebuie să fie desigur foarte vii.

Poate vom avea norocul să-l convingem, ca să ni-le povestească.

ALEX. F. MIHAIL

ALIMENTAREA AVIOANELOR TRANSOCEANICE

Marea Britanie inaugurează în curând o linie aeriană între Londra și New-York. Avioanele care vor deservi această linie se vor putea alimenta pe drum de la niște tancuri de benzină. Experiența ce s'a făcut deunăzi cu avionul „Cabot” a dat rezultate excelente.

TREI SĂPTĂMÂNI DE CURĂ FORFETARĂ LA **BUDAPESTA** METROPOLA BALNEARĂ

VIZĂ GRATUITĂ ● 50% REDUCERE PE CĂILE
FERATE UNGARE ● LOCUINȚĂ ȘI ÎNTREȚINERE
COMPLETĂ ÎN HOTELURI DE LUX ● TAXE
IMPOZITE ● SERVICIU ● SUPRAVEGHERE ME-
DICALĂ ● CIRCUITE ● REDUCERI NUMEROASE

DESCHIS TOT ANUL

PLATA ÎN LEI LA TOATE AGENȚIILE
SOCIETĂȚII COMERCIALE OFICIALE DE TURISM

„ROMÂNIA”

ÎN BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI, 28. TELEFON 4.2725 ● PIAȚA
FUNDAȚIEI CAROL I., 2. TELEFON 3.8083 ● STR. CONSTANTIN
MILLE, 7-11, TELEFON 4.1004 ● STR. LIPSCANI, 20. TEL. 4.5638 ●
CALEA VICTORIEI, 18. TELEFON 3.4940 ● BULEVARDUL TAKE
IONESCU, 10. TEL. 2.7587 ● B-DUL TAKE IONESCU, 3. TEL. 3.0662

VEDERI DIN MALNAȘ-BĂI

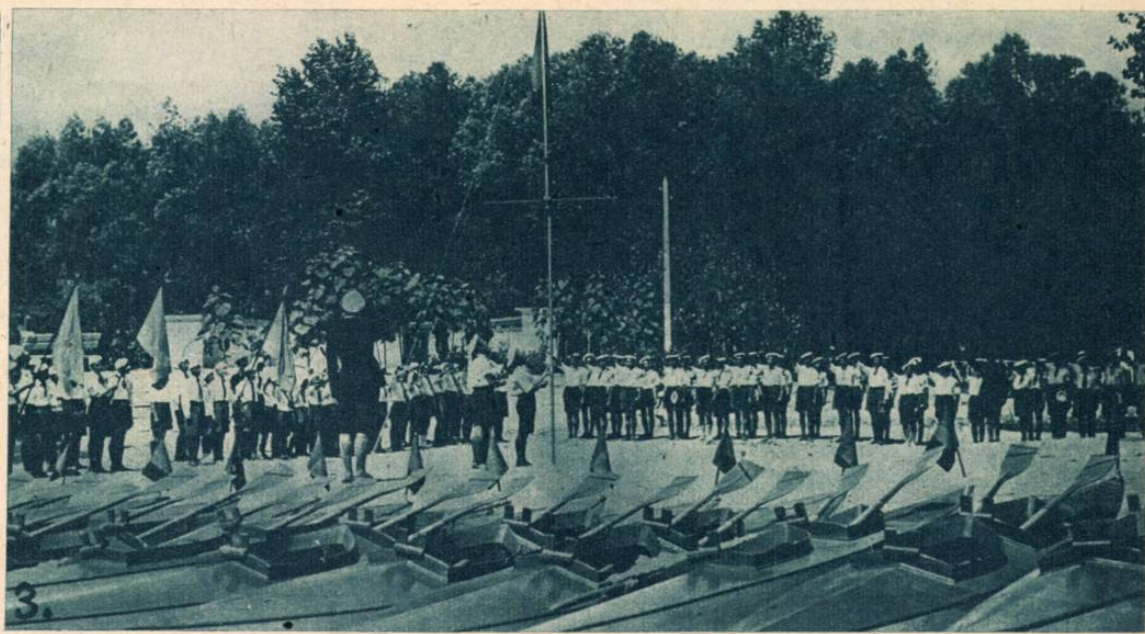
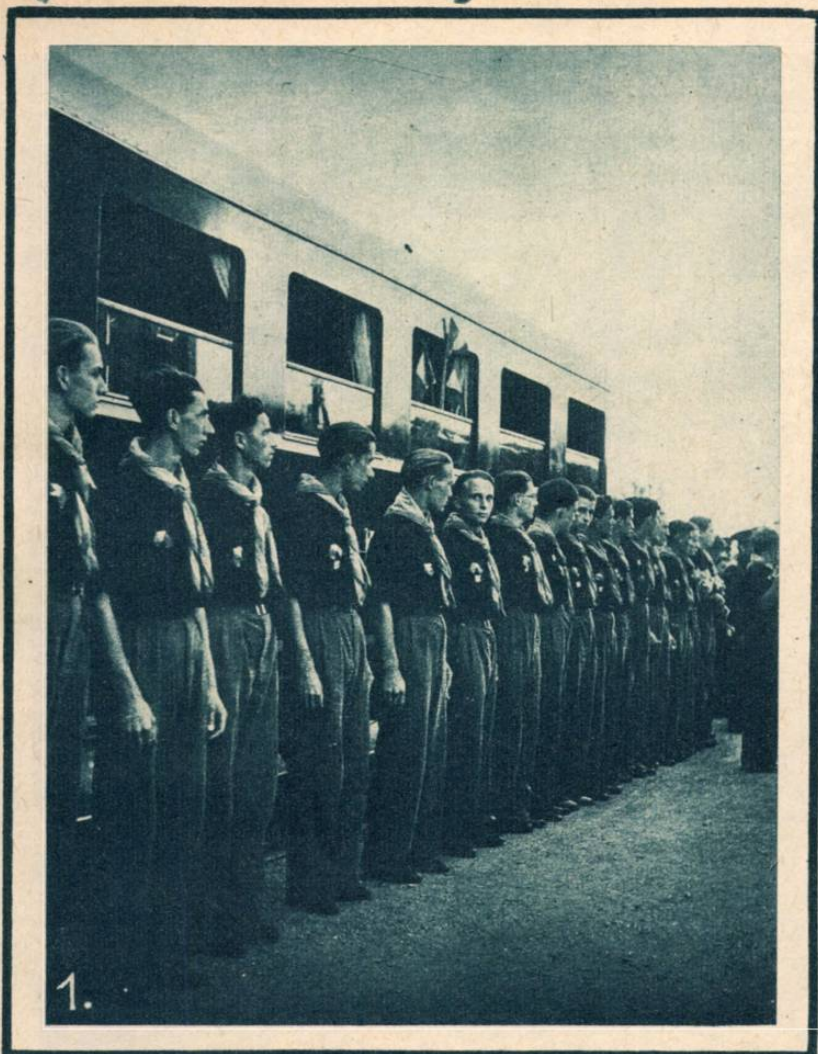

Un popas la întoarcerea dela izvorul „Maria”. Dl. pri-
mar al stațiunii, d. Constantin Teacu, lângă d-na Elena
Zamora, cunoscută artistă din Capitală.

Un grup de vizitatori ardeleni la Slănicul-Moldovei.

SUFLET ȘI VREDNICIE STRĂJEREASCĂ

1. Un grup de cercetași din căile ferate franceze sosiți în gara Petroșița, ca oaspeți ai străjerilor C. F. R.

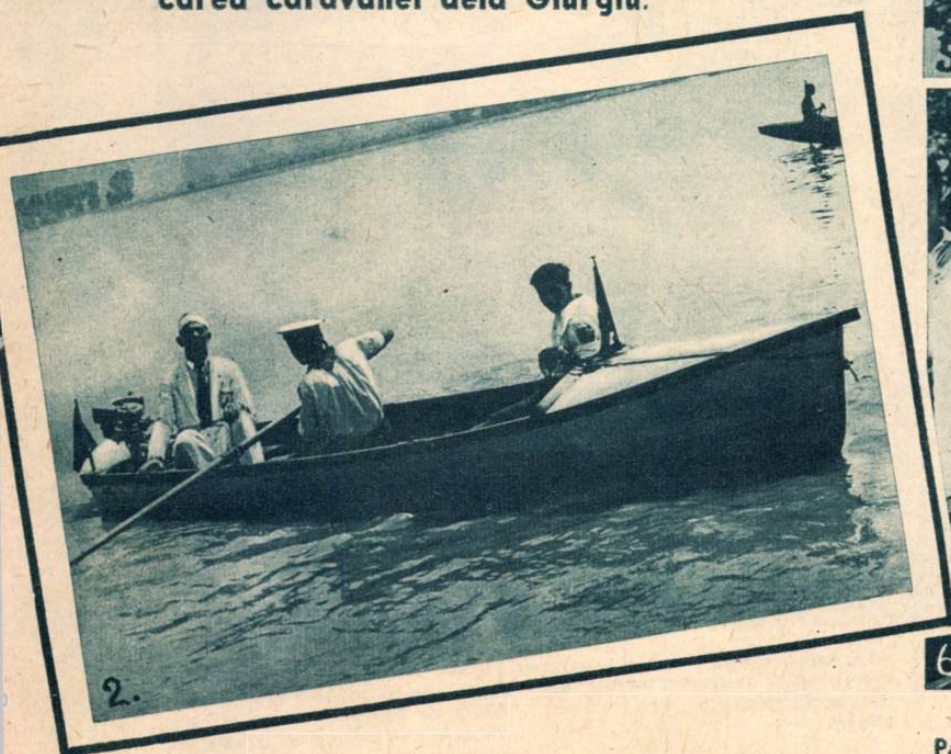
2. Exerciții de manevrare a unor bărci cu motor cu străjeri ce participă la caravana nautică a Străjii Țării.

3. Solemnitatea Sfințirii Pavilionului Național al Caravanei Nautice străjerești la Giurgiu.

4. Caiacele străjerești înainte de plecare în caravană și care vor fi dăruite unităților marinărești.

5. Echipa de jocuri naționale a Străjii Țării care a plecat la Nisa.

6. Un grup de străjeri marinari înainte de plecarea caravanei dela Giurgiu.

1. Într'un cimitir din Mosela, un soldat francez scrie o scrisoare pe piatra unui mormânt.

2. Primele trupe franceze pleacă spre front. Când vor reveni?

Un SFERT DE SECOL DELA IZBUCNIREA RĂZBOIULUI MONDIAL

DOCUMENTE
FOTOGRAFICE ASUPRA
UNUI MOMENT TRAGIC
AL OMENIRII

S'A împlinit un sfert de secol dela izbucnirea războiului mondial. Astăzi când lumea este chinuită de întrebări la care nimeni nu poate da răspuns, este interesant să reproducem după presa franceză, documentele fotografice ale acelor momente tragice. Vreme de 40 zile, între 1 August și 10 Septembrie, Franța primia sguduită știrile cele mai impresionante asupra primelor

lupte date în cea mai mare conflagrație pe care a cunoscut-o omenirea până astăzi și care ar fi de dorit să rămăe ultima. Ziarele franceze din 2 August anunțau că războiul a izbucrit, că germanii au violat teritoriul belgian, ba chiar că au intrat chiar și pe teritoriul francez. Tot odată se anunța notificarea la Viena și Berlin de către Italia, că va rămăne independentă.

3. În zorii zilei de 6 Septembrie, cerceții germani sosesc, la Ecouen, în preajma Parisului.

4. Generalul englez Kitchener, Millerand și generalul Joffre inspectează pozițiile trupelor aliate.

5. Primul soldat german căzut la frontiera alsaciană este descoperit de către o patrulă franceză. Pe vremea aceea un cadavru mai era încă un lucru rar.

In biserica unui sat francez ocupat de germani, locuitorii se roagă pentru victoria lor, în timp ce soldatul neamț doarme alături pe fân, zdrobit de osteneală.

DECE
BANS L'EST
OCCUPÉ, UN
QUI SE MAR

3948

A. G. G. 10 6 septembre 1914

We have 'téléphone'

any 2 mins:

Barois - Brienne le Ch^{an} - ~~Neuilly~~ - Ligny
Raincy - Plancy - S. Aye (Voy. laus) - Romilly s. Seine - le

ne sera pas communiqué
à I. et II. Archives - R
non conforme aux indications
qui leur ont été données

Au moment où s'engage une
 bataille ~~pour la possession d'un point~~ ^{pour la possession d'un point}, il importe de
 rappeler à tous que le moment n'est plus de regarder
 en arrière ; tous les efforts doivent être employés à
 attaquer & repousser l'ennemi. Dans les circonstances
 actuelles, aucune défaillance ne peut être tolérée. Une
 timpe qui se part plus avancée devra, coûte que coûte,
 garder le terrain conquis et le faire tenir sur place.
 Plutôt que de reculer.

Donc les circonstances actuelles, nécessitent
un peu d'attention

Ordinul de zi al victoriei. Este numai schița scrisă de generalul Joffre în ziua luptei dela Marna.

Vedere generală a Buștenilor cu munții Caraimanul și Costila.

Busteni

STAȚIUNE DE CONTRASTE

PENTRU vilegiaturistul picat pentru prima dată în urbea aceasta, orașului se prezintă plin de contraste. Ridicat pe vremea lui Carol Vodă I, ca o continuare a regalei așezări Sinaia, Bușteni, a fost, din nefericire, zidit chiar dealungul liniei ferate și cu toate riscurile și neajunsurile unei stațiuni clădită dealungul gării, silită să trăiască în sgomotul neîntrerupt al trenurilor ce trec din sfert în sfert de oră, zi și noapte, în sunetele stridente ale claxoanelor și ale căruțelor cu clopoței ce fac un uruit continuu, insuportabil.

Cel care crede însă că Bușteniul se rezumă la această porțiune de periferie bucureșteană, deși mai toate vilele din primii ani s'au făcut dealungul șoselei, se înșală. Aceasta este fațada urâtă și falsă a Buștenilor. Cele câteva restaurante și cârciumi din centrul gării, prăvăliile cu aspect provincial nu reprezintă deloc ființa adevărată a acestui minunat oraș de munte, ci numai o deformează. Turistul care, venit aci să găsească un popas pentru excursie mai departe în munți, își face o părere definitivă din această primă priveliște se înșală profund.

Frumusețea ermetică a Buștenilor e în altă parte, și de aceea spunem că e o stațiune de „contraste”.

Abia cotești pe „Valea Albă” și dacă o iei puțin la dreapta pe „Coștilei”, ți se deschide ochilor o priveliște uimică. Platoul acesta, pe care s’au aliniat vilele câtorva cărturari, ocrotit de binefăcătoarea tăcere a copacilor pădurii, are, în dreapta, mănăstirea austeră și cu prisilită de marmură a munților, în cea mai măreață a lor atitudine; de-a stânga dealurile cu contururi de munte ale „Văii Fetei” spre care urcă pașiști și păduri, iar mai încoace, așezările oamenilor, aruncate ca un desen de covor cubist, pe coline. În fund, la extremitate, se văd Poiana Țapului și Zamora, în soare și cu bruma difuză, ametistă, pe care o are, văzută ce pe Cornul de Aur. Constantinopolul.

Esti dintr'odata la alt nivel. Aci pe platoul Coștiliei e loc de reculegere, singurătate și înfrățire cu sufletul tainic al naturii, în însăși intimitatea ei.

gurată și înfrățire cu sufletul tainic al naturii, în înșeși intimitatea ei. La o asvârlitură de băț, totuși necunoscută pietonului ce bate pietrele centrului, se află oaza fermecată a Zamorei, care face Buștenilor un admirabil vis-a-vis. Treci poteca ce suie pe aleia care merge paralel cu castelul Cantacuzino, și ți se desfășoară deodată raiul verde al unei pășuni cu tăpșane și netezimi verzi deoparte, de cealaltă parte o vale mângâioasă din aceleași pășini coboară spre apa Prahovei, de unde se ridică, mai înaltă ca oriunde și mai puternică, pietrăria covârșitoare a munților, la poalele cărora se ghemuște orașelul Bușteni.

Aci e o buștenă paradisiacă de natură abandonată, cu revărsări mari de ozon și liniște, cu o seninătate de largă și reconfortantă respirație de păduri și câmpii. Netezimea și verdele pur și bogat al pajistei din stânga, marea în imensitatea ei, mângâie ochiul; cezulul de peste drum, din care se ridică statuia neverosimilă a munților, te încântă și te elevează. Puțin mai departe se ivesc vilele cochete ale Zamorei, cari privesc din înalțuri, ca niște cuiburi de pe promontorii lor, frământarea din vale.

Te întorci apoi pe la Poiana Țapului, pe jos, dealungul șoselei, până la Bușteni tot timpul urmărit de panorama dealurilor și a căsutelor cocotate pe ele.

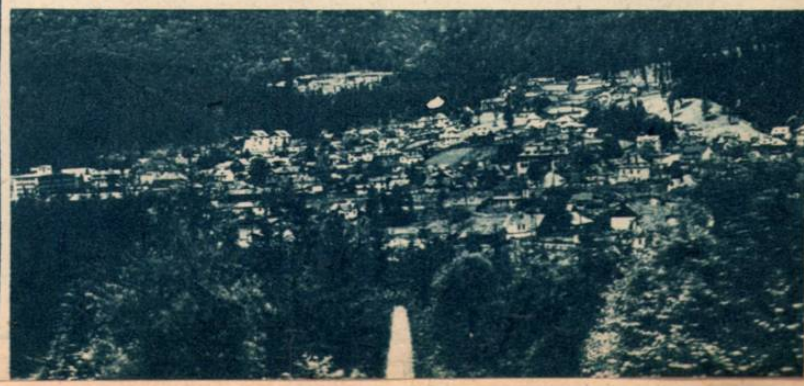
O altă mică excursie, din inima oraşului, o constituie valea generoasă a Dihamului, excursie care se poate face cu piciorul şi care te rupe imediat din promiscuitatea citadină, mulţumindu-ţi ochiul şi sufletul.

lar dacă vrei să-ți umpli pieptul cu aerul umed dar însoțit de razele apusului strecurate printre copaci, urcă poteca râului dela Tunel, spre pădurea dela „Valea Fetel”, ca să ajungi, prin povârnișuri și grămezi de uscături, prin covore de frunze căzute, în dosul castelului Cantacuzino, până la Zamora.

Cea mai ușoară plimbare și cea mai apropiată este la Parcul Comunal și la „Promenadă” pădurice tânără de brazi, la o palmă de loc de șosea, unde dai de fruntea viguroasă a muntelui, ce se înalță chiar în fața ta, și de un platou însorit, pe care se sbengue lumea copiilor. Iar mai sus de Promenadă se află „Poiana Kalinderu”, un loc de pejiști neatinse parcă de picior de om, bune de odihnă și reverie, oferindu-ți, în zare, perspectivă bogată a tuturor împrejurimilor Busteniilor.

Și dacă ți-ai ventilat ființa prin grădinile, pădurile și câmpiile împrejurimilor sale, înțorce-te, cetățene, și spune-i Primarului, că e păcat că desimea de lume ce viermuie pe străzile centrale ale Buzului, nu ție nimic despre aceste frumuseți. Că pe lângă indicațiile pe care Oficiul de Turism le dă pentru excursiile mai îndepărtate, nu strică și indicații, plastice despre frumusețea împrejurimilor Buzului.

Busteniî văzuți depe terasa Castelului Cantacuzino.

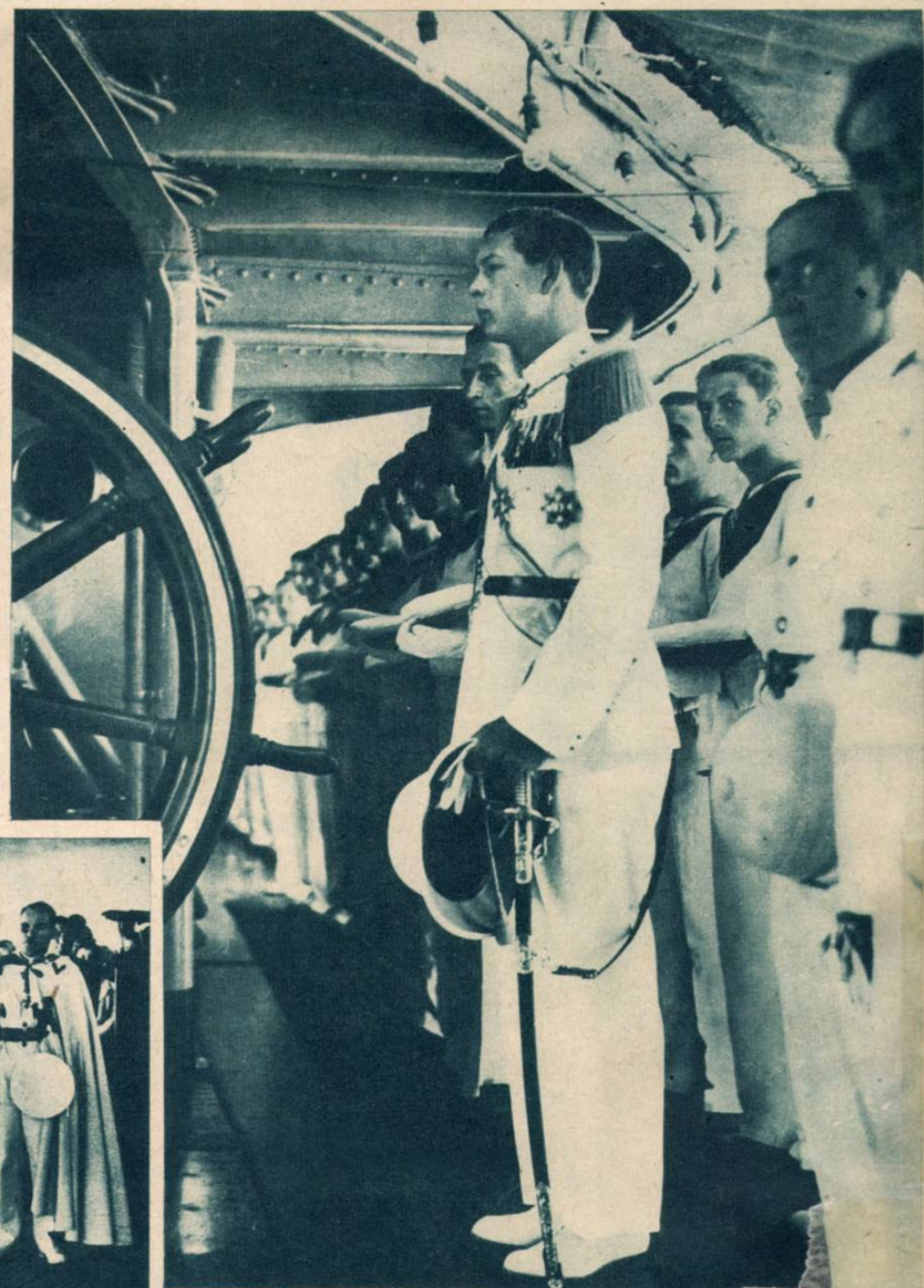
Sosirea M. S. Regelui, a Mare-lui Voevod Mihai și a membrilor guvernului, în portul Constanța.

„CEEĂ CE ESTE ROMÂNESC NU SE POATE DA, CEEĂ CE ESTE ROMÂNESC SE VA APĂRA. GRANIȚELE ODATĂ BRĂZDATE NU SE POT SCHIMBA FĂRĂ O PRIMEJDIE DE CATACLISM MONDIAL” — A SPUS M. S. REGELE LA CONSTANȚA, DE ZIUA MARINEI.

Marele Voevod Mihai, în front, în timpul citirii raportului, prin care Măria Sa a fost numit Sublocotenent.

SĂRBĂTOAREA MARINEI REGALE ROMÂNE

D-l Amiral Bărbuneanu, rostindu-și discursul.

M. S. Voevodul Mihai ascultând sfânta slujbă.

M. S. Regele este primit cu pâine și sare, de către primarul Constanței.

E. S. Ministrul Aerului și Marinei își rostește discursul.

Membrii guvernului, în timpul serviciului religios.

M. S. Regele în timpul serviciului divin.

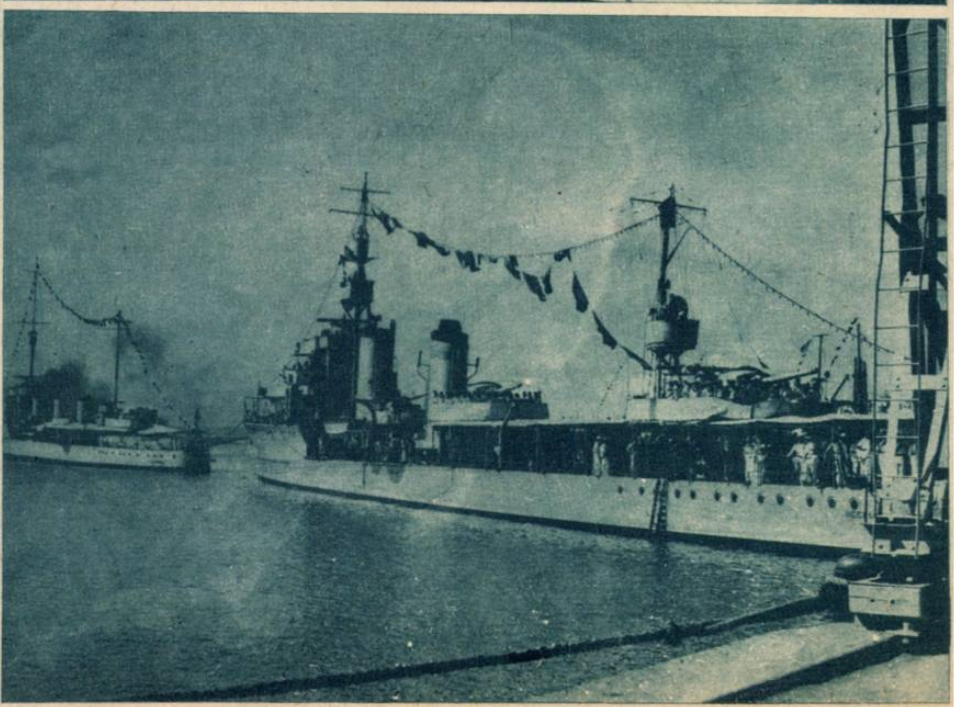
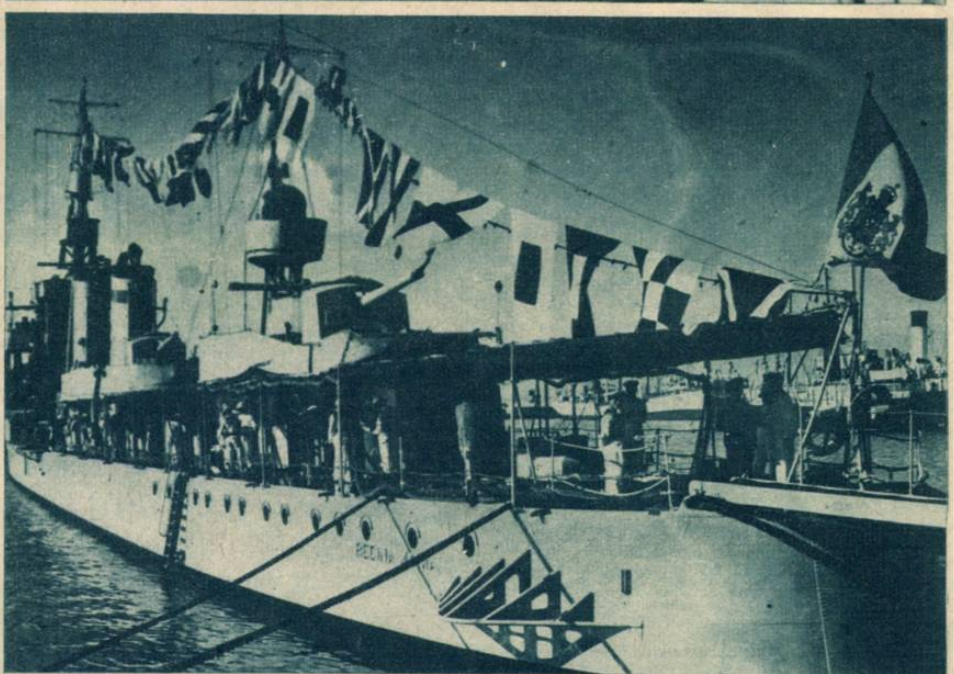
În amintirea marinarilor căzuți în timpul războiului, se aruncă în valurile mării, o coroană de flori.

Ridicarea pavilionului național pe distrugătorul Regina Maria.

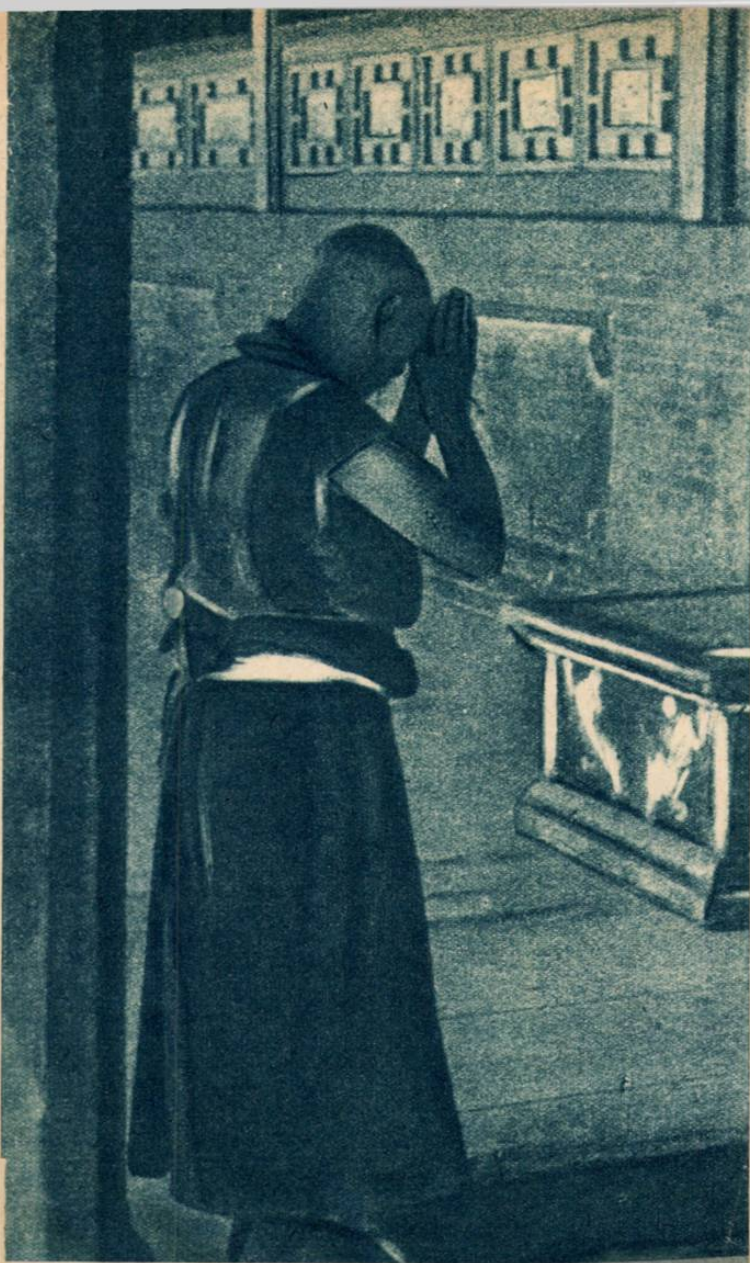
În gara Constanța, M. S. Regele trece în revistă compania de onoare.

Distrugătoarele „Regina Maria” și „Mărășești”, pavoazate de sărbătoare.

(Foto I. B. Ursian)

A MURIT DALAI LAMA DALAI LAMA S'A NASCUT

Un lama invocă
pe Budha, bă-
tând din palme,
spre a atrage
atenția divini-
tății asupra sa.

Vedere generală
din Lhasa, ca-
pitala Tibetului
și a budhismului.

O PT sute de milioane de budhiști, adică o treime a omenirii, a așteptat ne-
liniștită, de la 17 Decembrie anul trecut,
reîncarnarea suveranului pontif al credinței
lor, care decedase în acea zi.

Era al 13-lea Dalai Lama, care-l reprezenta
pe Budha pe pământ. Conform credinței
budhiste, sufletul marelui pontif avea să se
reîncarneze într'un alt trup, pentru a con-
duce neîntrerupt pe drept-credincioși pe
calea fericirii veșnice.

Din ziua decesului, sute și mii de preoți
budhiști au pornit să străbată Tibetul în
căutarea unuia din cei zece copii cari tre-
buiau să se fi născut în ziua morții marelui
pontif și în care acesta s'ar fi putut reîncarna.
După cercetări îndelungate a fost desco-
perit în regiunea Kokonor un copil care s'a
născut în ziua de 17 Decembrie și la a cărei
naștere s'au produs fenomene supranaturale,

Locuitorii sunt toți
războinici, fiind
înarmați cu puști
← și lănci.

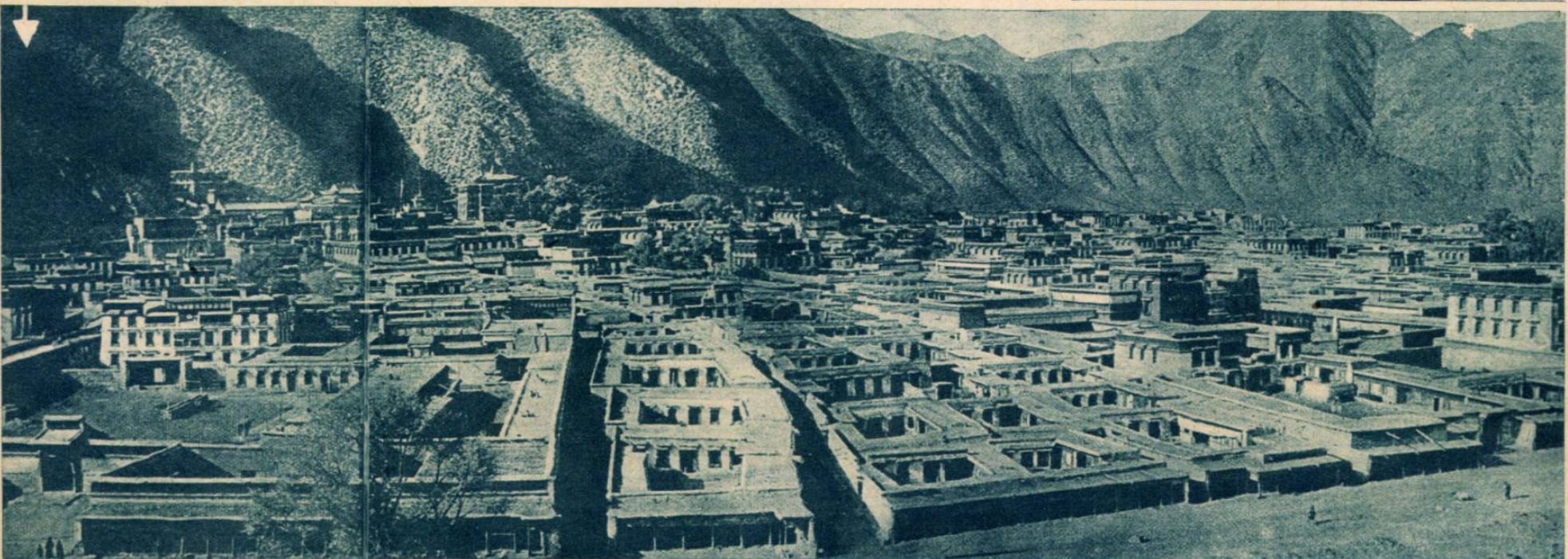
Dansator sfânt
tibeian, în costum
de drac, având
misunea să izgo-
nească spiritele
rele de care se tem
toți iocitorii.

și care a recunoscut unele dintre obiectele
care au aparținut fostului Dalai Lama. În
consecință a fost proclamat al 14-lea Dalai
Lama.

Din anul 1417, Tibetul, care are 1.500.000
kilometri pătrați ca întindere, dar numai 3
milioane de locuitori, furnizează budhismului
pe cei spirituali. Capitala țării este Lhasa.
Tibetul care este într-o oarecare măsură
Roma budhismului, a fost supranumit „Aco-
perișul lumii”, deoarece se află la o altitu-
dine de aproape 5000 metri.

Budhismul a fost importat în Tibet în secolul
al 7-lea, absorbind toate fostele divinități
ale locului. Băștinașii sunt foarte religioși
și-și petrec cel puțin trei ore pe zi în ru-
găciuni. Fiecare al treilea locuitor al Tibe-
tului este lama sau cel puțin călugăr. Po-
pulația este în cea mai mare parte nomadă
și deci foarte săracă.

Poliandria este o consecință a acestei sărăcii,
deoarece o femeie trebuie să-și ia cel puțin
trei bărbați, pentru a putea avea cu ce să
fie un menaj.

**Noul Dalai Lama, născut în ziua morții
premergătorului său.**

Fiecare tibetan poartă la gât un colier făcut din 108 boabe, un bob reprezentând câte una din cele 108 cărți sfinte ale Budhismului, adică a Kan-Dzur-ului. Dealtfel și femeile își împletesc părul în 108 codițe din aceleași motive.

**Tranzacțiile comerciale se fac sub
cerul liber, lângă lamaserii.**

O reușită fotografie
luată de institutul astro-
nomic al universității
din Chicago.

C O M E T E L E

ANUL 1938 a fost sărac în comete. În anul 1939, astronomii au avut prilejul să-și satisfacă din plin, curiozitatea. La 17 Ianuarie, astronomul Cosik, din Taškent (Turkestan) a descoperit cometa și în 19 aceeași cometa a fost descoperită, independent, de un diletant american anume, Peltier: acest astru a fost vizibil timp de o lună, după apusul soarelui. Cometa aceasta e vizibilă odată la 815 ani, astfel că va mai fi văzută în anul 2576... Așa dar, drum bun și întoarcere fericită peste secole, când pământul și oamenii vor fi mai buni sau, poate mai răi.

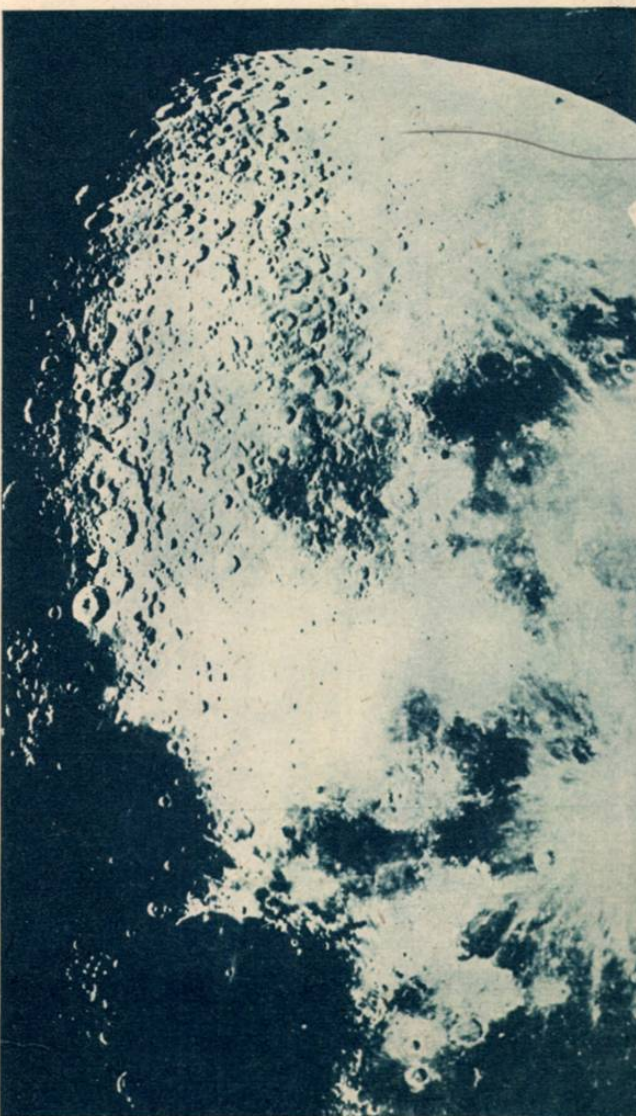
A doua cometa din anul 1939, sau cum îi spun astronomii Cometa 1939 b, căci pe lângă numele descoperitorului astronomii mai pun și anul, urmat de o literă progresivă, a fost descoperită de finlandezul *Vaisala*, care și-a dat seama mai târziu că a descoperit o cometa. Lucrul nu trebuie să ne mire: de multe ori s'a întâmplat că, abia descoperite, cometele au fost luate drept planete mici, cari se învârtesc în jurul soarelui cu orbita cuprinsă între Marte și Jupiter. Unele planete mici au fost luate drept comete. Astfel, în secolul trecut, astronomul italian *Giuseppe Piazzi*, când a descoperit planetina *Ceres*, a crezut că e o cometa.

Cometa „*Vaisala 1939 b*” se învârteste în jurul soarelui în zece ani și e destul de mică. Se poate vedea numai cu telescoape puternice. A treia cometa din anul 1939 este cometa „*Pons-Winnecke*.” Dar era un astru așteptat și toți astronomii prevăzuseră apariția. A fost revăzută pentru prima dată la 17 Martie, dar în Iulie s'a apropiat mai mult de pământ. Despre această cometa interesantă vorbim mai jos. A patra cometa („1939 d”) apare mereu în amurg, la locul unde apune soarele, din luna Aprilie, când a fost vizibilă cu ochiul, ca o stea de mărimea patra. Dar coada nu s'a putut vedea cu ochiul liber, ci numai cu luneta. A fost descoperită de câțiva astronomi deodată, fără ca unul să știe de celălalt. Uniunea Astronomică internațională a ales numai trei nume și a botezat-o *Iurlof-Achmarof-Hassel, 1939 d*. După descoperirea ei, lumina a început să scadă, iar coada s'a scurtat mereu. În luna Mai a dispărut.

La 22 Aprilie, americanul *Van Bisbroeck* a descoperit cometa „1939 e”, dar și de astă dată nu e vorba de o descoperire, ci de reapariția unui astru, care a fost descoperit în anul 1906 și are o perioadă de evoluție de șase ani și jumătate. N'a fost revăzut în 1912, în schimb a fost zărit în 1919, în 1926 și în 1939. Această cometa, numită *Kopf*, după numele descoperitorului din 1906 — se poate vedea numai cu telescoape bune.

Și acum să ne întoarcem la cometa *Pons-Winnecke (1939 c)*, care e una dintre cele mai interesante: A fost descoperită în 1819 de *G. L. Pons*, figură foarte interesantă de astronom celebru. El a fost portar la Observatorul din Marsilia. Se pasionase pentru știința astronomică și întrecu prin descoperirile sale pe mai mulți astronomi oficiali, căror trebuia să le deschidă ușa. A izbutit să intre asistent la același observator, unde a fost portar, și apoi a plecat în Italia unde a fost numit directorul observatoriilor din Lucca și din Florența. El a descoperit vre-o 40 de comete.

Cometa descoperită de Pons în 1819 are perioadă de cinci ani și jumătate; dar astronomii n'au fost în stare s'o regăsească mai târziu. În anul 1858 a fost observată din nou de *Winnecke* și de atunci a fost numită cometa *Pons-Winnecke*. A mai fost văzută de zeci de ori. Artima lui Jupiter a turburat orbita acestei comete, lungind mereu perioada, care e acum de peste șase ani. La finele lui Iunie 1916 aceasta a provocat o ploaie de stele căzătoare, confirmând teoria lui *Schiaparelli*, că stelele căzătoare sunt formate din sfărâmături de comete. În anul 1921, aceste stele căzătoare au fost observate din nou, dar de atunci cometa pare inactivă.

Cel mai recent „portret” al lunii.

Capriciile MODEI

CU toate că întreaga lume fierbe într'un cazan și nimeni nu poate ști ce va aduce ziua de mâine, moda, — această regină neincoronată — nu se intimidează și lansează mereu noutăți. Știe ea că tentația este prea mare pentru ca elegantele din oricare colțisor al lumii, să nu uite, pentru un moment, grijile și tensiunea ce domnește, și să viziteze marile case de mode și confecțiuni, spre a se echipa pentru acest sfârșit de sezon. Ne grăbim deci și noi să dăm, în această pagină, ultimele modele sosite din străinătate.

DR. KI.

1. O ELEGANTĂ ROCHIE DE SEARĂ din moire de mătase alb cu o panglică albastră și un buchet de trandafirași rose. Model: Marcelle Tizeau, Paris.

4. MODA PĂLĂRIILOR DE TOAMNĂ

La o expoziție de modele de pălării de toamnă, la Los Angeles (Statele Unite) au fost prezentate aceste trei modele din fotografia noastră. După cum vedem, pălăriile sunt foarte încărcate, fiind garnisite cu panglici, pene și voalete.

2. JOBENE PENTRU DOAMNE

Casa Charlotte Bonneville din Paris a lansat, pentru toamnă, această pălărie, în formă de joben. Ea va fi purtată desigur numai după masă. Garnitura constă din panglică neagră lucioasă și o agrafă de aur.

5. INFLUENȚA VILEGIATURII

Tot americanii au lansat pălăriile „turnul strâmb din Pisa”. Ce mai spuneți, d-nelor?

3. Rochie de seară din faille cerise, recomandabilă numai pentru o femeie extrem de înaltă și subțire.

OBRAZUL SUBȚIRE...

INTOCMAI unui dricar de lux, care atunci când ai ghinionul să apelezi la serviciile lui îți arată un album după care poți să-ți alegi diferite „sorturi” de înmormântări, tot așa procedează și d. C. agentul teatral al orașului Constanța. Când o trupă de teatru își anunță sosirea în marele nostru port d. C. conștiincios, din fire, trimite impresarului respectiv mai multe fotografii purtând inscripția: „Triumfală primire a maestrului Nottara — în mijloc se poate vedea simpaticul impresar C.” sau „Grandioasă primire a d-lui Aristide Demetriade — în mijloc se poate vedea simpaticul impresar C.”. Și domnul C. își însoțește fotografiile cu un bilețel: „Rog răspundeți urgent, ce fel de primire să vi se facă: primirea numărul 1 sau numărul 2?” Și zilele trec. Turneul își urmează cursul și vine și ziua când trebuie să joace la Constanța. Toată lumea a uitat de ofertele d-lui C. cu mărețele primiri numărul 1 și numărul 2.

În hățâitul personalului, care de obicei vine din Buzău, trupa doarme dusă, care de care întrecându-se în sforăituri. E ora 13.30, după orarul căilor ferate române. Administratorul trupei, singurul treaz, cu ochii umflați de nesomn, a scos capul pe o ferăstruică, să mai ia puțin aer. Trenul, puțin cam grăbit, ca orice personal, pleacă tocmai din stația Palas, distanță foarte mică de Constanța.

Un acar, văzând capul ciufuit al administratorului, în cadrul ferestrei, îi strigă: „Vedeți că v'așteaptă multă lume cu muzică pe peron la Constanța!”. Ultimile cuvinte ale anunțatorului sunt acoperite de pufăiturile din ce în ce mai stăruitoare ale locomotivei, care-și ia vânt. Ca un apucat, administratorul sare dela locul lui, și de unde înainte, călca în vârful picioarelor, ca să nu scoale trupa, acum se repede ca un disperat, lovește cu pumnii în ușile compartimentelor, sgâlțâie oamenii de serviciu și urlă:

— Sculați, c'avem primire pe peron la Constanța! Sculați mai repede! Sculați!

Artiștii sar de sub pățuri crezând că a luat foc vagonul. Se freacă la ochii și întreabă cu voci cavernoase:

— Ce e, ce s'a întâmplat?!

— Imbrăcați-vă mai repede că ni se face primire triumfală la Constanța! — sbieră administratorul.

Actorii își înfig piepteni în clăile de păr ciufuit, aleargă la toaletă pentru a-și arunca un pumn de apă în ochi, iar actrițele, mai expeditiv, pun în funcțiune puful și roșul de buze.

În graba mare se ciocnesc între ei, caută lucruri pe cari le au

în mână, își trag pantalonii stând într'un picior și-l înjură pe onorabilul domn agent teatral.

Trenul oprește în gara Constanța. O fanfară atacă cu brio: „Deșteaptă-te române, din somnul cel de moarte”...

Deasupra capului tuturor, agită o jerbă de flori, ca pentru morți, domnul C.

Peronul se cutremură de urale. La scara vagonului își face apariția, sforțându-se să fie distinsă și afabilă în același timp, diva. Are un obraz mai roșit decât celălalt și face vizibile eforturi să zâmbească. Domnul C. se desprinde din mulțime și după o serie de piruete, îi oferă grațios jerbă.

Vedeta este urmată de restul trupei, care își face impresia unui grup de oameni complet zăpăciți.

Duduie peronul de urale.

În spatele gării așteaptă trei automobile dintre care primul împodobit cu flori ca la nunțile chiaburilor din Șoseaua Pantelimon. În acest automobil iau loc diva și primul actor, iar lângă sofer, însuși domnul agent teatral C.

Cortegiul se pune încet în mișcare, ca după mort, având în față fanfara care atacă „Șapte găște” sau „Hai la dâră-dâră”. E un entuziasm indescritibil. Constanța fierbe. E ora două după amiază și pe la ferestre apar oameni în pijamale, iar servitoarele înnebunite, ies în stradă, lăsând leșii să se răcească.

Domnul C. salută în dreapta și în stânga, având aerul să spună:

„Vedeți ce surprize vă fac eu?”

Fotografii întâmpină cortegiul, împiedicându-se și căzând lați cu aparate cu tot, iar artiștii au o înfățișare tragi-comică.

Și așa, în mijlocul entuziasmului întreținut cu mijloace proprii de domnul C. cortegiul ajunge la Teatrul „Tranulis”.

Toată lumea coboară pentru fotografii. Administratorul trupei, curios să cunoască situația, întreabă la ureche, pe simpaticul domn C:

— Cum stăm?

Iar domnul C. răspunde simplu: — Ei, dac'o să fie lume, o să fie plin!

Domnul C. are un obicei: propune invariabil tuturor trupelor: „Nu vreți să dați un spectacol și la Bazargic?”

Nu știu ce urmărește domnul C. cu această propunere. Vă încredințez însă — și vorbesc în cunoștință de cauză — că Bazargic are foarte puțini spectatori de teatru, iar trupele cari au nefasta inspirație să primească propunerea domnului C. au avut avantajul că pe timp de iarnă se înzăpezesc pe la Cara-Omer, Cărbunar, Sârsanlar, Buil-Buil și alte stațiuni cu nume tot atât de pitorești.

După predarea borderoului de vânzare, d. C. întinde administratorului un cont:

— Ce-i asta?

— Primirea triumfală! — răspunde nevinovat domnul agent teatral. — Și apoi filozofic: „Ce vreți: Obrazul subțire cu chel-tuală se ține”.

IOAN MASSOFF

Un turneu prin țară.

PICTORUL nu are nevoie de a INFRUMUSEȚA surăsul ei

Cu o pensulă, un artist poate realiza minuni. Poate să infrumusețeze modelele sale, să le dea un surâs strălucitor; dar dacă modelul întrebuințează Kolynos, aceasta este de prisos, deoarece Kolynos-ul este suficient pentru a da dinți-

lor strălucirea lor reală. Realizați asemenea minuni, aplicând un centimetru de Kolynos pe o perie uscată. Kolynos albește dinții, curăță și distruge germenii periculoși cari cauzează caria. Incepeți de azi a vă servi zilnic de Kolynos.

ILUMINAȚI SURĂSUL DV
cu KOLYNOS

CUMPĂRAȚI TUBUL MARE
e MAI ECONOMIC

KOLYNOS
CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

A SLĂBIT CU 12 KG.

O femeie tălă, care se îngrășase peste măsură, a găsit o metodă ușoară, sigură și plăcută pentru a scăpa de 12 kg. de grăsime. N'a ținut dietă, n'a luat droguri, n'a făcut gimnastică. N'a făcut decât să ia regulat, în fiecare dimi-

neată, Sărurile Kruschen.

Înainte de a începe să ia Kruschen, ea cântărea 66 kg. Acum nu mai cântărește decât 54 kg., îi merge mai bine cu sănătatea și are un ten curat și fraged.

Și Dv., doamnă, puteți căpăta o siluetă sveltă, adoptând aceeași metodă simplă și plăcută. Kruschen este o combinație de săruri minerale, care stimulează funcțiunile organelor interne și le ajută să elimine resturile neîntreținute din organism. De îndată ce organele Dv. funcționează leneș, veți observa că începeți să vă îngrășați. Kruschen nu numai că previne acest neajuns, dar încă vă face să vă simțiți mai bine, mai plină de vigoare.

SĂRURILE KRUSCHEN

* Sticla mică 60 lei, cea mare 95 lei. La farmacii și drogherii.

Nici vara

Reumatismul Guta-Sciatica

nu trebuie neglijate.
Luați tabletele

Eficacitatea recunoscută
și la răceli.

În ambalaje de 14 și 42 tablete.

Coșurile depe Obraz

Pomada Cadum usucă coșurile și le face să dispară, lăsând pielea sănătoasă și netedă. Ea este suverană contra oricărei mâncărimi și iritații a pielii. Multe suferințe pot fi evitate dacă se întrebuințează la timp Pomada Cadum contra eczemei, coșurilor, pecinginei, râiei, erupțiilor, jupulelilor, hemoroidilor, blândeii, cojilor de pe bube.

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP

distruge definitiv și fără cicatrice D-na Dr. M. RABINOVICI Specializată la Paris, boli de piele
COSMETICA
Îngrijirea tenului
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

ÎN CATEVA ORE, CU PRILEJUL UNEI
CATASTROFE ABĂTUTE ASUPRA
REGIUNII IZOUR (FRANȚA)

O TÂNĂRĂ FATĂ a devenit un personaj legendar

datorită curajului, spiritului
său de jertfă și unei abne-
gații fără seamăn.

N'Ai să urci domnișoară!
— Ba am să urc!
Cu un gest energic tânăra fată îndepărtă
omul din calea ei.
— Sus e nevoie de minel adăugă ea, fugind spre
camion.
Sus înseamnă Izour. Avalanșa se abătuse peste
șantierul barajului făcut pe coasta muntelui înalt
care domină valea Vicedessos. Zidurile sunt măcinate.
Au fost înghițiți 80 de oameni.
Treii fugari au venit să dea alarma.
In vale, e învălmășală mare. Sirenele uzinei din
Auzat lansează neconținut apeluri lugubre. Toți
bărbații ținutului, luptându-se cu zăpada, aleargă
spre birourile companiei de turism. Un camion
având roțile legate cu lanțuri e gata să urce în
munți.
Carul greoiu e gata să pornească, dar o siluetă
fină apare pe șosea. E d-șoara Cathalat, o infirmieră
de la uzină, care vrea să ajungă convoiul.
— Stail i se strigă.
Ea fuge și mai repede. E o fată de 24 de ani,
băiețana satului, o fată de munte, cu fața slabă și
cu doi ochi de spaniolă. Bluza cenușie îi strânge
pieptul tare, gluga îi ascundea aproape toată fața,
iar pantalonii de ski îi strâng gleznele subțiri. Are
sacul în spate, iar în mână duce trusa de infirmieră.
Tânăra fată ajunge camionul în momentul când
acesta începe să urce panta spre Pradières, unde
se află centrala electrică. Degeaba i se fac semne
de la uzină, ea sare printre bărbații cari se duc în
ajutorul victimelor. Locul ei nu e acolo, ci sus, pe Izour.

Munții s'au transformat într-o împărăție
a zăpezilor nesfârșite.

Bătrânii munți încărunțiți, sub haina de zăpadă.

SUB AMENINȚAREA AVALANȘELOR.

Camionul face mai mult de două ore ca
să ajungă la centrala din Pradières,
construită la jumătatea drumului spre ba-
rajul din Izour. O distanță de 7 kilometri.
Roțile alunecă, deși au lanțuri. La fiecare
clipă, oamenii trebuie să coboare, ca să
libereze drumul de zăpada avalanșelor.
La stânga, e coasta muntelui unde se
adună troiene mari de zăpadă, pata să
se prăvălească. La dreapta e o pră-
pastie. Un vânt mai puternic, o manevră
greșită, o piatră care să lunece, și o
nouă avalanșă e gata să cadă.
D-ra Cathalat, înghesuită între băr-
bații din camion nu se gândește la
nimic. Ea se gândește numai la ră-
niții, la muribunzii acoperiți de
zăpadă și cari așteaptă îngrijirile ei.
Cu cât urcă mai sus cu atât zăpada
e mai deasă, cu atât vântul suflă
mai puternic...
Însfârșit camionul a ajuns la
centrală. Aici trebuie să înceapă
urcarea. Telerificul a fost tăiat.
Nu mai există nici-un drum. Până
la podișul de pe Izour ei vor
trebui să meargă pe cărări
acoperite de zăpadă, pe cari
numai călăuzele îndrăznesc să
se abată.

In timpul opera-
țiilor de salvare, con-
tinuau să se rostogo-
lească la vale, cantii-
tăți imense de zăpadă.

Caravana începe să pornească.

— Unde e D-ra Cathalat?

A dispărut. În zadar e căutată peste tot.

— Uite-o, colo...

Cineva arată cu mâna spre un șir negru de oameni, care se cațără cu greu
pe coasta ninsă a muntelui. Printre aceste siluete ale muntenilor, se vede una
mai mică. E d-ra Cathalat care, alături de doctorul Barreyre, urcă spre Izour.
Eroica fată n'a vrut să aștepte răniții la Pradières. A preferat să meargă
să-i caute sus și să le dea pe loc primile îngrijiri.

Ea nu se teme de frig, de oboseală, nici de pericolele ascensiunii. Se afundă
în zăpadă până la genunchi, până la umeri. Uneori, pământul se crapă sub
picioarele ei și trebuie să se agațe de tovarășii de drum spre a nu fi înghițită.
Cățărarea continuă timp de cinci ore. E o hurducare obositoare, o luptă
împotriva acestei mase de gheață, care te paralizează. Bărbații, gâfâind, plini

de sudoare, cu inima bătând puternic, se opresc o clipă ca să respire. Dar fata îi îndeamnă cu gesturi, îi încurajează cu strigăte. Trebuie să sosească sus cât mai repede. Cum de rezistă ea la această oboseală? Minune! Și ajunge la Izour printre cei dintâi.

PRĂPĂDUL

La început n'au înțeles nimic. În mijlocul câmpului era un munte de zăpadă lângă care se mișcau siluete negre. Muntele și-a ascuns bine crima. Sub această movilă uriașă muntele a strivit ruini, răniți și cadavre. Vre-o treizeci de lucrători, în majoritate italieni, au putut să iasă de sub dărâmturi. Mai toți sunt goi. Avalanșa i-a surprins pe la opt dimineața, în momentul când se sculau. Acei cari erau îmbrăcați au fost despuiați de furia muntelui. I-a aruncat la treizeci de metri de adăposturile lor și i-a înecat în zăpadă.

Acei cari au putut să iasă și-au înfășurat o plapumă de mijloc și, sub bătaia vântului, s'au dus în ajutorul camarazilor. Când d-ra Cathalat și echipa de salvare au ajuns la Izour, spectacolul era îngrozitor. Vre-o douăzeci de trupuri fuseseră scoase de sub dărâmturi. Cei teferi, după o muncă de șapte ore cu sapa și lopata, nu mai au puteri. Erau nemâncați și nebăuți. Au luptat cu vijelia care-i sufocă și cu zăpada care-i orbește. La fiecare cinci minute ei trebuie să se oprească. Dar atunci, gerul le îngheață sudoarea de pe trup.

— Repedel Aduceți lemne.

D. Muntele ale cărui avalanșe au pricinuit moartea a zeci de nenorociți lucrători.

D-ra Cathalat ia comanda.

În timp ce doctorul Barreyre dă primele îngrijiri celor răniți, tânără infirmieră organizează un post de prim ajutor, într-o clădire cruțată de avalanșă. Dar ferestrele au fost smulse, ușa aruncată departe.

— Astupați toate găurile! Bărbații o ascultă. Ei baricadează cu ce le cade sub mână toate locurile pe unde vântul suflă zăpada. În timp ce aprind focul, d-ra Cathalat se duce să caute pe răniți. Ea nu s'a odihnit o clipă după greaua ascensiune care a epuizat puterile tovarășilor săi de drum. Nu simte nici foamea care le roade stomacul, nici vijelia care-i biciuește. Ea merge sub furtună și în zăpadă. Se clatină. Cade. Abia se ridică și vijelia o și trânteste la pământ. Se ridică, merge mai departe, nepăsătoare la obstacolele cari o lovesc. Dărzenia acestei fete îi îmbie pe toți. Gâfâind, plini de sudoare, ei atacă zăpada amestecată cu pietre.

COȘMARUL DIN IZOUR

— Opreți-vă! O mână învințită se arată sub zăpadă. Apare un corp amorțit. Mai încolo, se ivește un cap. O gură urlă:

— Fie-vă milă, omorâți-mă! Toate aceste trupuri strivite, trebuiesc scoase. Dar în timp ce salvatorii dau ajutor victimelor, muntele își continuă opera sa ucigașă. Zăpada e bătută de vijelie. Nămeți se prăbușesc. Găurile abia săpate se astupă. Plânsetele răniților, horcăitul muribunzilor se ridică spre cer ca un murmur surd, neîntrerupt, care îngrozește pe salvatori.

— Repedel Duceți-i de aici! strigă d-ra Cathalat. Rănitul e transportat în baraca transformată în infirmerie, unde arde și fumează un foc mare. Dar oamenii cari vin să se adăpostească aci pentru un moment, aduc cu ei atâta zăpadă, noroiu, încât e imposibil de încălzit atmosfera.

D-ra Cathalat spune numai un cuvânt și toți acești bărbați se întorc la muncă. Și ea? Ea nu simte nici frigul, nici oboseala. Spală brațele strivite, cărnurile sfâșiate, pansează rănilor infectate, împarte băuturi calde acestora pe cari frigul i-a paralizat. Și tremură din tot corpul.

— Bea puțin din ceaiul meu, îi spune un rănit.

Cu un gest repezit ea respinge paharul.

— Bea repede, eu n'am nevoie! Fata aceasta atât de dărză a devenit de o blândete mișcătoare. Pe fața ei palidă ochii strălucesc de dragoste. Și tutuește pe toți acești oameni de par'că ar fi mama lor, ea care n'are încă 25 de ani....

A venit noaptea. Torțele se aprind. Au putut fi scoși vre-o treizeci de răniți. Cei mai grav răniți au fost transportați la Pradières, cu telerificul, ceilalți au rămas pe loc ca să ajute pe salvatori.

— Odihnește-te o clipă, îi spune doctorul Barreyre.

Ea dă din cap. Când i se spune să coboare la Pradières, se supără. Locul ei e aici. În baraca telerificului stau alinate cinci cadavre. Sub dărâmturi mai gem încă răniți. Toată noaptea, fata aceasta eroică pan-

sează răni. Refuză orice hrană ce i se oferă. Protestează când i se spune să se odihnească puțin. A doua zi, în zorii zilei ea e din nou în zăpadă, sub vânt, alături de salvatori. Și orele trec într-o agitație înfrigurată și o neliniște, pe care nimic nu o poate calma.

OMUL CRUCIFICAT

Un singur nenorocit care urlă de 30 ore n'a putut fi scos.

Pentru asta, d-ra Cathalat nu poate face nimic. Nu poate decât să-l privească cu ochii ei strălucitori de insomnie și de milă. Nenorocitul e aproape crucificat. Niște grinzi l-au prins în picioare, cu brațele cruce și capul răsturnat. Un stâlp îi strivește pieptul. Iar gura lui plină de rugă se strâmbă de durere.

E un italian înalt, cu trupul de atlet, cu fața brună, frumoasă, cu părul creț și cu ochii mari, albaștri. Dar moartea întunecă ochii lui și-i umflă membrele umflate.

Cum să-l scoată de acolo? E imposibil să atingă grinda fără să-l omoare.

Cu o frînghie s'ar putea da la o parte stâlpul, spune fata.

Bărbații o ascultă. Ei se înhamă cu toții la frânghia trecută în jurul stâlpului. Dar tone de zăpadă strâng stâlpul. De douăzeci de ori oamenii repetă manevra. Crucificatul respiră. Însfârșit, stâlpul cedează. Oamenii se rostogolesc în zăpadă. Nenorocitul e salvat!

Acum, el stă întins pe un pat; lângă foc.

— Mă simt bine, mi-e cald, murmură el în delir.

D-ra Cathalat stă plecată peste el, și-i vorbește încet, ca unui copil.

Nu-l va părăsi până când nu va fi sub plapuma caldă din telerific, care-l va duce la Pradières.

După ce rănitul „ei” a fost transportat, ea s'a dus din nou la lucru.

O nouă avalanșă s'a prăbușit peste Izour. Oamenii au fost aruncați din barăcile lor și cu fundații în zăpadă.

— Dați-vă jos, d-ră!, o roagă un inginer.

Ea dă din umeri. Nu va părăsi câmpul până nu va fi sigură că sub dărâmturi se află numai morți....

O revăd în mica infirmerie din Auzat, unde se apropie de fiece care pat, neobosită, ca o mamă. Când îi vorbesc de curajul ei face un gest nervos.

— Eu? N'am făcut nimic. Dar ei..

Cu un gest ea îi arată oamenii întinși pe paturi.

— Privește-i pe ăstia! Când i-au scos erau plini de răni. Nici nu s'au lăsat să fie pansați. Au vrut să ajute. Timp de 20 de ore, fără să mănânce, fără să se odihnească, au cărat zăpadă ca să salveze pe camarazii lor.

Și adăugă:

— Nimeni nu va ști ce s'a întâmplat acolo, sus...

Se știe. Se știe că o fată eroică a devenit în câteva ore o figură legendară.

O femeie-pictor de firme

Erma Fitzpatrick este singura femeie care s'a specializat în pictura numelor de vapoare.

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

Vest asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
fetei
gâtului
și pieptului

IMPIEDICĂȚI
ruperea ciorapilor
întrebuințând zilnic...
Matasin
lei 25 la Parfumerii și Drogherii

Kine EXAKT

Aparat multilateral, cu oglindă reflectoare și un singur obiectiv, pentru film normal de cinema 24/36mm. Complet lipsit de parallaxă/dublă expunere imposibilă, obținut cu perdea de la 1/1000 la 12 secunde/autodeclanșator/Obiective interchangeabile, până la luminozitatea 1:9/teleobiective și de unghi mare/Dispozitive speciale pentru fotografia microscopică și posibilitatea de a cupla declanșarea cu „Vacublitz”/Modelul similar „Standard-Exakta” întrebunțează rollfilm, format 4/6,5c./Prospecte la cerere/Reprezent. pentru România: „VENDOR” reprezentanțe de comerț București I, Calea Victoriei 39.

Thagee
KAMERAWERK
STEENBERGEN & CO.

DRESDEN
Striesen 257

CITIȚI REVISTA

CINEMA

REALITATEA FEMEII

DOAMNĂ, AVEȚI CEEA CE SE NUMEȘTE „TACT”?

OMUL este un animal sociabil, spune o veche maximă. Și este riguros exact. Însă, pe măsură ce omul se emancipează, a perfecționat și acel cod al „relațiunilor sociale”, care trebuie neapărat respectat. Or acest cod, dacă conține reguli imperative la care trebuie să fim atenți în orice moment al vieții de societate, mai are și anume sfaturi foarte importante, cari poartă diverse nume: politețea, delicatețea, tactul. Iată că revista noastră întreprinde o anchetă printre cititoare, în scopul de a ajuta pe fiecare dintre ele, să se cunoască mai bine și să-și poată da seama, dacă au într'adevăr acel „savoir-vivre”, atât de necesar.

Răspundeți sincer tuturor întrebărilor noastre, înscrind în dreapta fiecărei întrebări: 0, pentru un „nu” categoric; 1, pentru un „poate”; 2, pentru un „probabil” și 3 pentru un „da” energic, fără rezerve. Faceți apoi totalul cifrelor înscrise în coloană.

Dacă acest total însumează între 0 și 10, înseamnă că

nu prea aveți tact și că e timpul să căutați a vă îndrepta. Dela 10 la 30, pare că vă dați seama de calitățile pe care trebuie să vi le însușiți, însă vă lipsește siguranța necesară. Dela 30 la 45, aveți — incontestabil —

tact, și mai ales dacă întruniți mai mult de 40, este sigur că sunteți o persoană plăcută, în orice societate.

CLAUDE

— Vă abțineți să vorbiți de succesele dv. în fața unei persoane cu mai puțin noroc?

— Făcând o vizită, vă puteți da seama dacă sunteți inoportună și să vă retrageți imediat?

— În societate, vă dați osteneala, să nu „monopolizați” niciodată conversațiile?

— Într-o conversație cu subiect moral, social, religios, vă abțineți să exprimați vreun cuvânt care ar putea jigni convingerile interlocutorilor dv.?

— Dacă o persoană căreia nu-i place fumul, vă dați voie să fumați, din politețe, vă abțineți să nu aprindeți o țigară, chiar dacă doriți din tot sufletul s-o faceți?

— Dacă primiți un dar care nu vă face plăcere, însă știți c'a fost oferit cu bună intenție, manifestați o mulțumire, pe care de fapt n-o simțiți?

— Dacă aflați că vreo persoană din jurul dv. are neplăceri materiale sau morale, vă abțineți să manifestați pentru ea, în public, o milă indiscretă?

— Dacă jucați vreun joc de noroc, fixați miza în limita posibilităților celui mai puțin bogat dintre jucători?

— Vă abțineți de a vă plânge în public, de infirmitățile dv.?

— Când vi se povestește o anecdotă, râdeți și felicitați pe povestitor, chiar dacă ați mai auzit această anecdotă de o sută de ori?

— Dacă sunteți invitate la o masă de o persoană mai puțin bogată, vă dați osteneala să alegeți mâncărurile mai eftine?

— Înainte de a face o vizită unor oameni pe care nu-i cunoașteți prea bine, luați informații despre felul lor de viață, gusturile, familia, numai ca să păreți că vă interesați de ei?

— Evitați să invitați vreun amic, în prezența unei persoane pe care ați fi putut-o invita în același timp, însă pe care preferați să nu o chemați?

— Vi se întâmplă să scrieți unor persoane pe care nu le-ați văzut de mult timp, numai pentru a le aminti că vă gândiți des la ele?

— Când dăruiți ceva, vă dați osteneala să vă conformați gustul persoanelor cărora îl destinați?

Total

TEHERAN-BAGDAD-BUCUREȘTI

CU VIOARA ȘI PIANUL PRIN IRAN ȘI IRAK

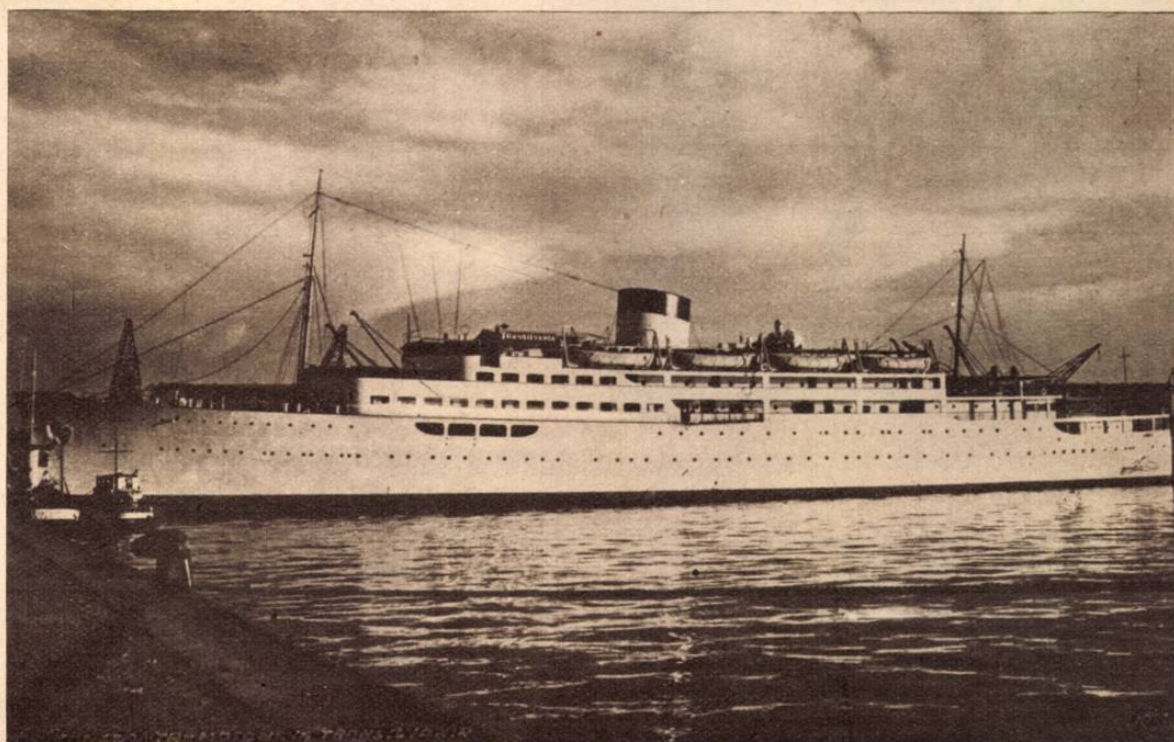
EUFRAAT... TIGRU... INDIA... GANGELE...

Cine nu-și amintește, din școală de aceste principale fluvii ale Asiei, repetate papagalicește în ajunul unui examen? Dar cea mai bună lecție de geografie e însăși harta naturii care, așternută înaintea ochilor, se întipărește în memorie, odată pentru totdeauna. Două din aceste fluvii am străbătut pentru a merge la Teheran, unde, alături de marele nostru violonist, d. Sandu Albu, a cărui faimă a pătruns în trei continente, am tălmăcit Iranienilor armoniile compozitorilor noștri. Aceste concerte organizate sub patronajul Legațiunii noastre și al Societății Românilor din Iran, au constituit prima manifestare de acest gen. Cu sinceră admirație îmi amintesc de personalitatea care, în acele meleaguri îndepărtate, reprezintă țara noastră cu atâta strălucire: Excelența Sa d. Michail Blenche, în sarcinatul de Afaceri al României. Nu cred să fi întâlnit vreodată un diplomat care, cu atâta tragere de inimă, să ia parte la tot ceea ce privește soarta coloniei noastre. Dar și românii noștri îl idolatrizează ca pe un adevărat părinte!

La Teheran ești izbit de contrastul între vechea tradiție a artei persane, a moscheelor bătrâne, a cartierelor ce și-au conservat misterele antice și construcțiile ultramoderne, „avenue” urile ce-ți evocă Parisul și New-York-ul. Săptămâna petrecută la Teheran ne va rămâne veșnic în memorie, luminată de figura nobilă a binevoitorului nostru cicerone, d. Blenche.

De la Teheran am pornit spre Bagdad, traversând în automobil poziții muntoase din cele mai pitorești. E un drum ca din povești, cu munți veșnic înzăpeziți, cu văi albastre și fluvii capricioase.

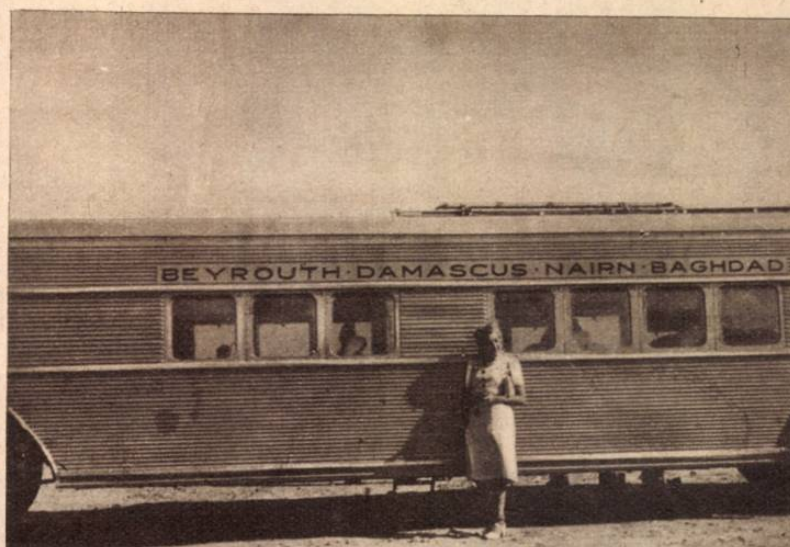
O rupere de nori era gata să transforme pitorescul în tragic. Podul de peste Dhiāla fiind complet inundat, conducătorul mașinei noastre, în dorința de a fi proclamat erou, și-a pus în gând să înfrunte puhoaiile apelor. Dar motorul, mai puțin erotic, s'a pus în grevă atunci când mașina se afla la discreția valurilor. În momentul acela critic, cu greu am fi putut contracta o asigurare pe viață... După ce o expediție de salvare ne-a depus pe un „sol” mai ferm, am putut continua drumul și ajunge, în fine, în orașul Califilor, capitala țării celor o mie și una de nopți: Bagdad. Aci ești înconjurat de adevăratul Orient, care te seduce prin pitorescul său nefalsificat, conservat autentic până în ziua de azi. Cîră o anecdotă amuzantă: Într-una din zile bunul Dumnezeu, cuprins de curiozitatea de a se convinge personal de evoluția lucrurilor pe pământ, a întreprins un raid aerian. Pilotul i-a arătat New-Yorkul, Londra, Parisul și bunul Dumnezeu era buimăcit de fantasticele născociri ale copiilor săi. Obosit de sgârșelăriea New-Yorkului, de Parisul cu turnul său și de multe alte curiozități, bunul Dumnezeu ațipise. Când ajunsese deasupra Irak-ului, pilotul îl sgâlțâi respectos și-i se adresă cu aceste cuvinte: „Vezi Sfinte Doamne, acolo jos e...” Insa bunul Dumnezeu

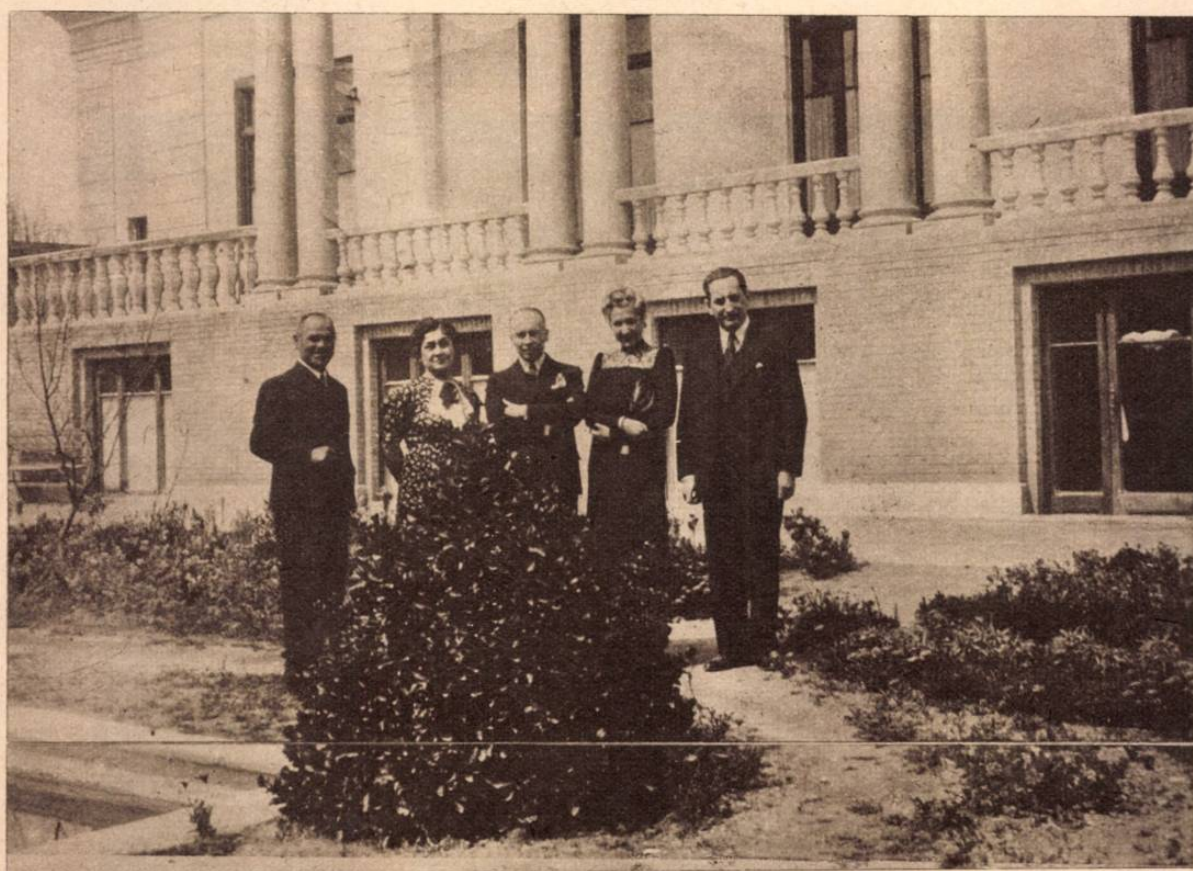
Motonava „Transilvania”.

și frecă ochii și-i reteză vorba: „E Irak-ul, l-am recunoscut din primul moment. E tocmai așa cum l-am făcut eu...”

Indată ce sezonul muzical s'a încheiat și după ce am în pachetat rechizitele necesare Bagdadului, casca colonială și plasa de țânțari, am pornit spre țară. Înainte de a sosi la Beyrut, portul de imbarcare pentru Constanța, trebuie să câștigi o performanță: să traversezi deșertul. Până în 1923, această călătorie se făcea pe cămile și voiajul

Autobuzul Pullman care deservește linia Bagdad-Damasc.

În fața legațiunii noastre din Teheran. Dela stînga la dreapta: d. președinte Niculescu, d-na Sandu Albu, Excelența Sa d. Mihail Blenche, d-na Iuliu Hertz și d. Sandu Albu.

dura patru până la cinci săptămâni. În 1923, pentru prima oară frații Nairn au reușit să traverseze deșertul în automobil. Astăzi, compania Nairn, cu ajutorul celui mai mare și confortabil autobuz din lume, înzestrat cu aer condiționat, te depune în 15 ore la Damasc, unde părăsești „Pullmann”-ul ca după o noapte petrecută în wagon-lits. În două ore, trecând prin frumosul Liban, ajungi la Beyrut, capitala Libanului, minunată țară a cedrilor.

De un an încoace întregul Orient admiră motonavele noastre „Transilvania” și „Basarabia”. Faimă vaselor românești ajunge până la Teheran și un American care a schimbat la Pireu vasul pentru a se imbarca pe „Basarabia”, mi-a mărturisit că

motonava română l-a impresionat mai mult decât vaporul care l-a adus peste Ocean. Deaceia, cu o mândrie justificată, d. Sandu Albu și cu mine ne-am urcat pe vasul „Transilvania” care în intervalul uimitor de patru zile ne-a adus la Constanța, după ce am trecut prin Alexandria, Pireu și Istanbul. Cu câtă emoție și bucurie am zărit din depărtare gara albă a Serviciului Maritim Român. Dar alături de noi era un mic pasager care și el era fericit că ajunge în fine la țintă, după atâtea voiajuri mondiale: faimosul „Tiger Pussy”; motanul călător și celebra mascotă a lui Sandu Albu. Căci sărmanul cotoi suferise rău de „mal de mer...”

IULIU HERTZ

Iată sicriul de gheață, la expoziția din New-York.

Se așează ultimul bloc de gheață. Nici o păcăleală, nici un trucaj.

RECORDURI

DOCTORUL I. Atherton, chirurg, a bătut un record, realizând o operație în avion.

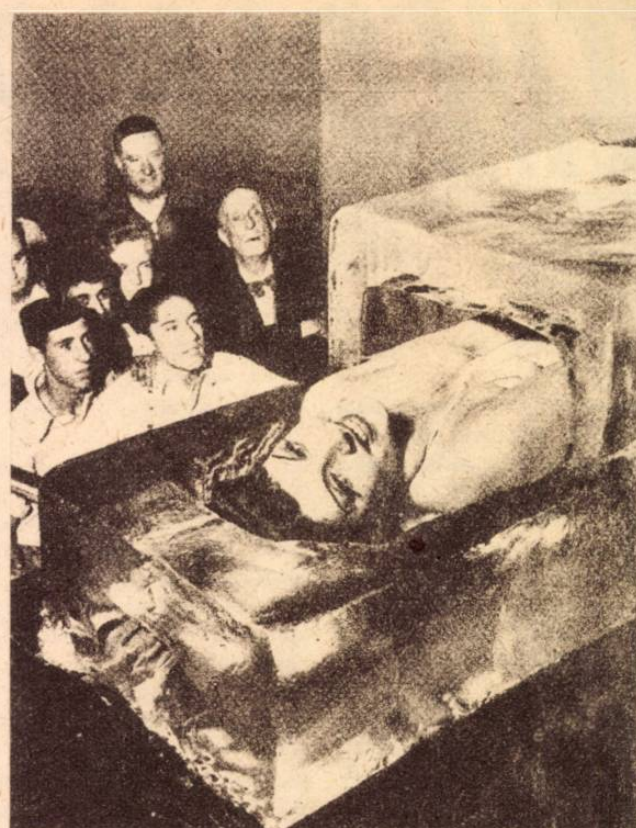
Au mai fost efectuate intervenții chirurgicale în aer, dar niciodată la 6.000 m. înălțime. Pentru a bate acest record, doctorul Atherton a sburat, împreună cu infirmiera sa, Dorothy Simonson și a extras, la 6.000 m. înălțime, amigdalele infirmierei sale.

*

Un alt record a fost bătut de către un dentist din orașul Mollain. Mr. și Mrs. Raymond Mack așteptau cu nespusă bucurie nașterea unui copil, fapt care se petrecu fără incidente deosebite. Noul născut prezintă însă o particularitate: avea un dinte. Doctorul care asistase pe mamă, constată că dintele se mișcă și putea fi înghițit de copil. Fără multă gândire, chemă un dentist care procedă la extragerea dintelui noului născut. Dentistul deține un record: A tratat un pacient care nu împlinise încă o oră.

*

Acum șaisprezece ani, a avut loc, la Boston, un banchet prezidat de Herbert Hoover, pentru ajutorarea copiilor înfometati, din Europa. Invitaților li s'a servit doar carne, pâine și ciocolată. Un tacâm costa 100 dollari (cincisprezece mii lei).

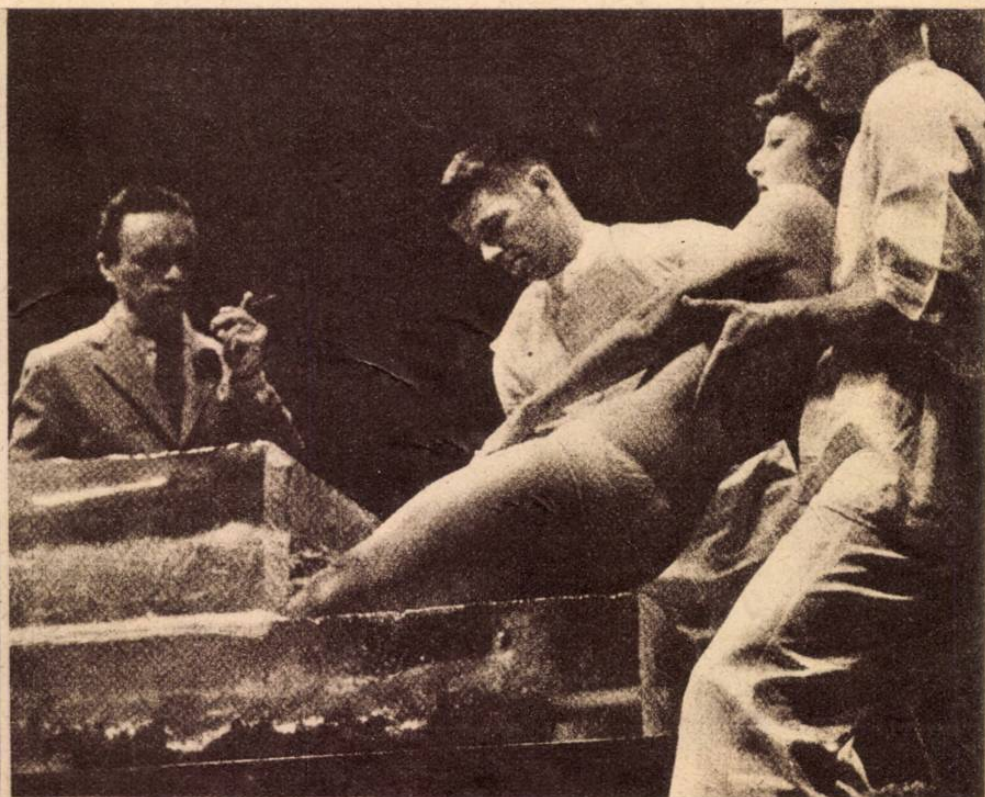
Spectacolul va începe curând. Miss Margie, cu capul încă liber, surâde publicului.

Ea rămâne închisă în acest sicriu transparent, cinci până la șapte minute.

La fiecare minut ea lovește ușor gheața, spre a anunța că totul merge bine... Peste o oră, totul va reîncepe.

Și iată cum este scoasă dintre blocurile de gheață, aceea care cu drept cuvânt merită titlul de Miss Frigidaire 1939.

ACTUALITATEA IN IMAGINI

Sâmbătă s'a desfășurat în Capitală primul match internațional al sezonului între echipele S. K. Jugoslavia și Ripensia. Matchul s'a terminat la egalitate cu scorul de 3—3. În fotografiile noastre: Cele două echipe înainte de match. O fază a matchului.

Duminică d. a. au fost aduse în Capitală rămășițele pământești ale căpitanului de Stat major Teodor Pauliuc, ce s'a sinucis la Sofia pentru a-și salva onoarea. În Gara de Nord, în prezența d-lor Ernest Urdăreanu, ministrul Palatului, Grigore Gafencu, ministrul afacerilor străine, gen. adj. Ilasievici, șeful Casei Militare a M. S. Regelui și a autorităților militare s'a oficiat o slujbă religioasă. La această slujbă a asistat și tatăl defunctului (X), țăran din Bucovina.

D-ra Edith Treybal (Armin - Sibiu) a bătut două recorduri naționale de natație la 100 și 200 m. brasse.

Ploaia torențială de Duminică a stricat toate socotelile. Iată un colț al Căii Victoriei, fotografiat la amiază.

Cursiștii francezi ce au urmat cursurile universității libere latine din Brașov, conduși de d. prof. Șerban au depus o jerbă de flori pe mormântul soldatului necunoscut.

Concursurile de natație de la strandul Obor s'au bucurat de un remarcabil succes, fiind urmărite de un numeros public.

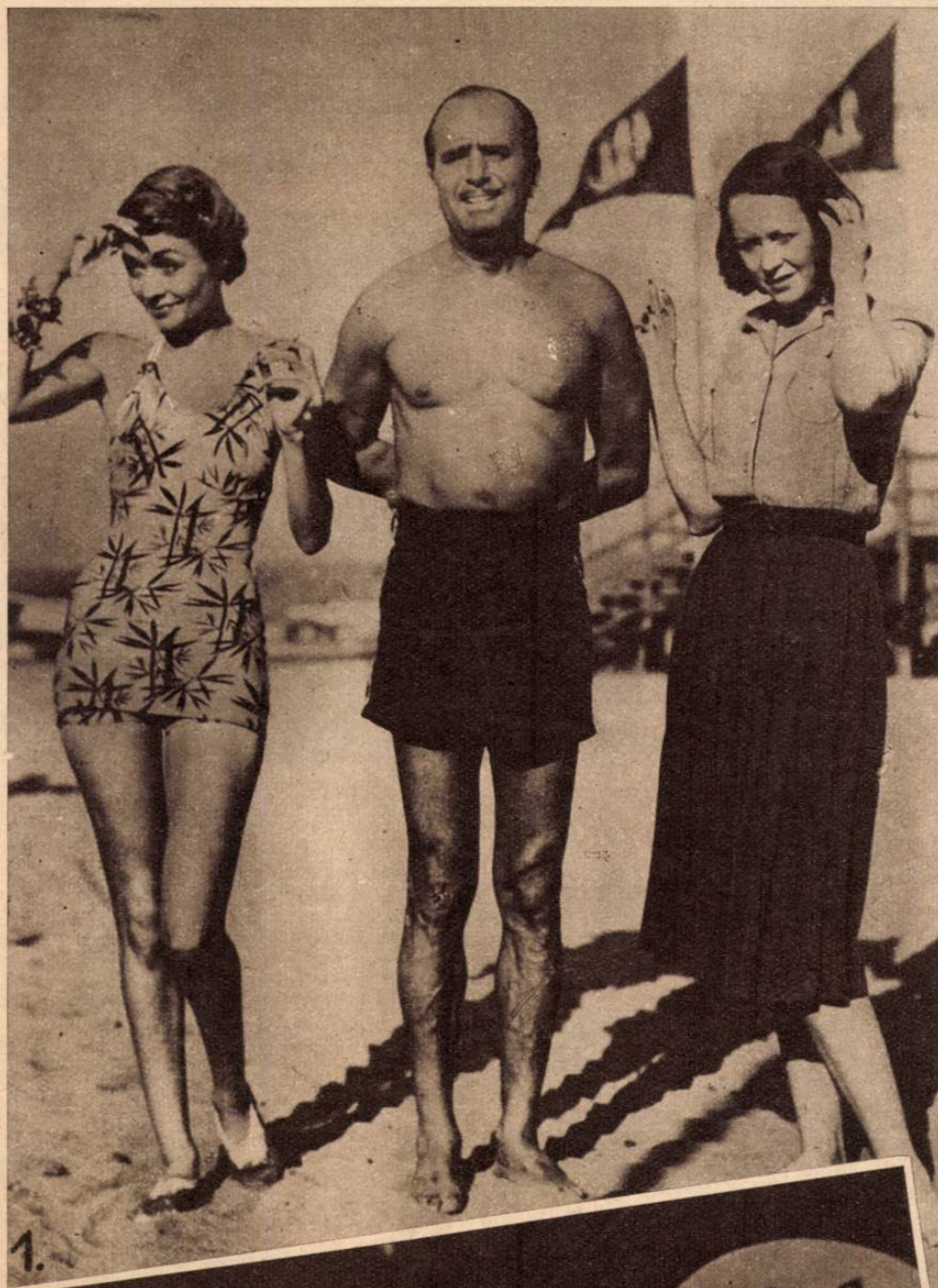
DIRECTOR
TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicnuit.

3 luni Lei 100. — În străinătate: Cehoslovacia, Grecia, Jugoslavia și Turcia: I an Lei 500 și 6 luni Lei 250. — II) Țările ce acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Albania, Algeria, Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Chili, Congo Belgian, Cuba, Dantzig, Egipt, Elveția cu principatul Liechtenstein, Ecuador, Estonia, Franța, Germania, Haiti, Iran, Irak, Letonia, Liban, Luxemburg, Maroc, Mexic, Olanda, Polonia, Portugalia, Spania, Siria, Tunisia, Ungaria, U. R. S. S., Vatican: I an Lei 700 și 6 luni Lei 350. — III) Țările ce nu acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Anglia, Canada, Danemarca, Finlanda, Italia, Irlanda, Japonia, Lituania, Norvegia, Suedia, U. S. A., etc.: I an Lei 900; 6 luni Lei 450. — Tariful de publicitate: Lei 15 li. pe 5 pagini Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei. — Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. No. 15.595/29

Inserisă sub Nr. 239, Regist. Publicațiilor Periodice la Trib. Ilfov. S. I. Com.

Editura „Ziarul” S. A. R., București. Redacția și administrația: str. Const. Mille 5—7—9. Telefon 3-84-30. Căc. postal: 4083. Prețul abonamentelor: în țară: I an Lei 400; 6 luni Lei 200 și

1. DOUGLAS FAIRBANKS LA VENEȚIA

Printre numeroasele personalități care-și petrec vacanța în orașul lagunelor, se află și Douglas Fairbanks cu soția, fosta Lady Ashley, și cunoscuta actriță de cinematograf, Constance Bennett (în costum de baie, stânga).

2. DUCELE ȘI DUCESA DE KENT LA VENEȚIA

În cadrul călătoriei lor pe continent, perechea ducală de Kent a sosit la Veneția. Ducii locuiesc în apartamentul regal al hotelului Grand depe Canale Grande. În timpul acestei etape, au vizitat și Palatul Dogilor. Iată-i pe străzile Veneției, însoțiți de o bună prietenă.

3. OMUL CU PLĂMÂNUL DE OȚEL S'A CĂSĂTORIT

Frederick Snite, cunoscut ca „omul cu plămânul de oțel” s'a căsătorit, în locuința tatălui său, cu d-ra Therese Larkin. Tânăra pereche se cunoaște încă din copilărie. Lui Snite îi merge mult mai bine, ba poate chiar să respire singur mai mult de o oră, fără ajutorul plămânului de oțel. Tânăra pereche va face călătoria de nuntă la Cascada Niagara; Snite va călători în plămânul său de oțel, care cântărește 1200 kilograme.

CEA MAI BOGATĂ FAȚĂ DIN LUME NU SE LASĂ FOTOGRAFIATĂ !

Mrs. James Cromwell (născută Miss Doris Duke), fiica regelui american al tutunului, F. Duke, se află actualmente la Londra. Ea este socotită drept cea mai bogată femeie din lume, totuși fuge pe cât se poate de publicitate. Mrs. Cromwell, părăsește hotelul în care locuiește la Londra, și-și acoperă fața cu poșeta, spre a nu fi fotografiată de reporteri.

ANUL XIII No. 65

29 AUGUST 1939

10 LEI

RECOLTĂ NOUĂ

PE PRAGUL PRĂPASTIEI

Omul zilei: d-l von Ribbentrop, ministrul afacerilor străine al Reichului, care a semnat pactul de neagresiune germano-sovietic.

EVENIMENTELE în curs de desfășurare erau așteptate. Totuși nimeni nu credea că ele se vor desfășura cu această iuțea vertiginoasă.

După o sută douăzeci și cinci de zile, de tratative între Anglia, Franța și Rusia Sovietică, pentru încheierea unui acord politic și militar, cancelariile europene au aflat, cu surpriză, că cele două puteri europene, situate pe planuri diametral opuse — Rusia Sovietică și Germania — încheie un tratat de neagresiune.

Dl. von Ribbentrop, ministrul afacerilor străine al Reichului a plecat la Moscova, unde, pentru prima oară dela existența Republicii socialiste sovietice, s'au arborat drapele național-socialiste, cu svastica.

Tratatul de neagresiune a fost semnat la câteva ore dela sosirea reprezentantului Reichului.

Între timp, situația din Danzig se agrava. Senatul orașului liber votează un decret-lege, prin care Gauleiterul Forster este numit șef al statului orașului liber Danzig. Polonia și Germania concentrează trupe în jurul Danzigului.

Cele două mari puteri democratice, Franța și Anglia, deși nu-și ascund surpriza față de pactul de neagresiune germano-sovietic, declară că-și țin angajamentele luate și iau și ele măsuri militare, pentru a fi gata la caz de nevoie.

Situația devine din ce în ce mai încordată. Războiul pare inevitabil. Și în clipa în care totul părea pierdut, când numai glasul tonului era acela căreia urma să i se dea ascultare, o rază de speranță a venit să învieze sufletele înfrigurate: Franklin Roosevelt, președintele celei mai mari republici democratice din lume, adresează Regelui-Împărat al Italiei, d-lui Hitler și d-lui Moscicki, președintele republicii polone, un mesaj, în care subliniază că orice diferend mai poate fi rezolvat pe calea negocierilor pacifice și făcând apel la sentimentele conducătorilor acestor state, propune o conferință sau un arbitraj, care să tranșeze incidentele și să lichideze diferendul.

Regele Leopold al Belgiei, în numele altor șase state din nordul Europei adresează un vibrant apel tuturor acelorora cărora le este scumpă pacea, cerând să se găsească o soluție pacinică, pentru a se păstra liniștea în omenire.

Șeful suprem al bisericii catolice, Papa Pius al XII-lea ridică glasul său în favoarea păcii și a fraternității, care trebuie să unească pe toți oamenii.

Franța și Anglia s'au rostit prin glasurile autorizate ale președinților de consilii. În discursul său istoric, d-l Chamberlain

Capul bisericii catolice, Papa Pius al XII-lea, în momentul în care se roagă pentru pacea omenirii.

Impăciuitorul: dl. Franklin Roosevelt, președintele Statelor Unite ale Americii, care a adresat apelul de pace țărilor direct interesate.

a declarat, că Anglia rămâne statornică pe linia angajamentelor luate! „Căci nu e vorba de războiu pentru un oraș dintr-o țară depărtată și străină, ci e vorba de apărarea principiului libertății și independenței popoarelor din răsăritul Europei”.

Domnul Daladier, în discursul rostit în fața microfoanelor posturilor franceze, a arătat, că cu toată tensiunea internațională, vrea să creadă că înțelepciunea și rațiunea vor birui. „Dar dacă toate aceste eforturi vor rămâne zadarnice, Franța va face apel la curajul fiilor săi, la voința lor de a nu suferi servitutea și pentru a-și păstra libertatea și pacea, fiii și fiicele republicii franceze vor ști să-și facă datoria, fără a se supune somațiilor violenței și domniei nedreptății”. De pretutindeni vin vești că se concentrează noi contingente, că se montează tunuri, că supușii diverselor țări se reîntorc în grabă în patriile lor, că ambasadorii își părăsesc posturile, arhivele iau drumul țărilor lor. Întreaga omenire e frământată.

În această atmosferă de încordare generală și de nebunie colectivă, România și-a păstrat o atitudine unanim admirată. Călăuzită de politica ei tradițională, de a-și păstra neștirbit patrimoniul și de a nu râvni la bunul altuia, în dorința ei afirmată întotdeauna de a trăi în cele mai bune relații cu toate țările vecine,

România și-a continuat tradiționala ei politică externă de independență. Reprezentanții autorizați ai țării noastre au spus tuturor și pretutindeni, că România este gata a sluji gândul sfânt al păcii dintre popoare și să aducă jertfa ei pe altarul păcii universale, cu o singură condiție: patrimoniul sfânt al țării noastre să rămână intact. Nimeni și nimic nu va putea să influențeze România să-și modifice atitudinea, să accepte o schimbare.

Conducătorii destinelor românești au avut mândria să constate că în fața încordării generale din Europa, liniștea deplină și seninătatea n'au dispărut depe figurile românilor. Politica de neafârțare și de bună vecinătate, de amicitie cu toți, inspirată și călăuzită de M. S. Regele Carol II, s'a dovedit încăodată a fi fericită.

* * *

E greu să fii profet, mai ales în situația turbure de azi. Dar în ciuda tuturor aparențelor, în pofida tuturor știrilor din ce în ce mai alarmante, vrem să credem că rațiunea va birui și că omenirea va fi salvată dela un cataclism general. Credem în biruința păcii!

L. BICEAI

D. prof. Burkhardt, comisarul Ligii Națiunilor la Danzig.

Centrul orașului Moscova, care a primit deunăzi, pentru prima oară, vizita unui ministru german.

Publicul din Londra așteaptă, cu înfrigurare, ultimele vești, în fața Camerei Comunelor.

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

CONCURSUL DE ACROBAȚIE AERIANĂ

Eri a avut loc pe aerodromul Popești-Leordeni, al 3-lea concurs național de acrobație aeriană, la care au participat piloții din fotografia noastră.

Juriul, având în mijloc pe d-l general Stoicescu, urmărind acrobațiile.

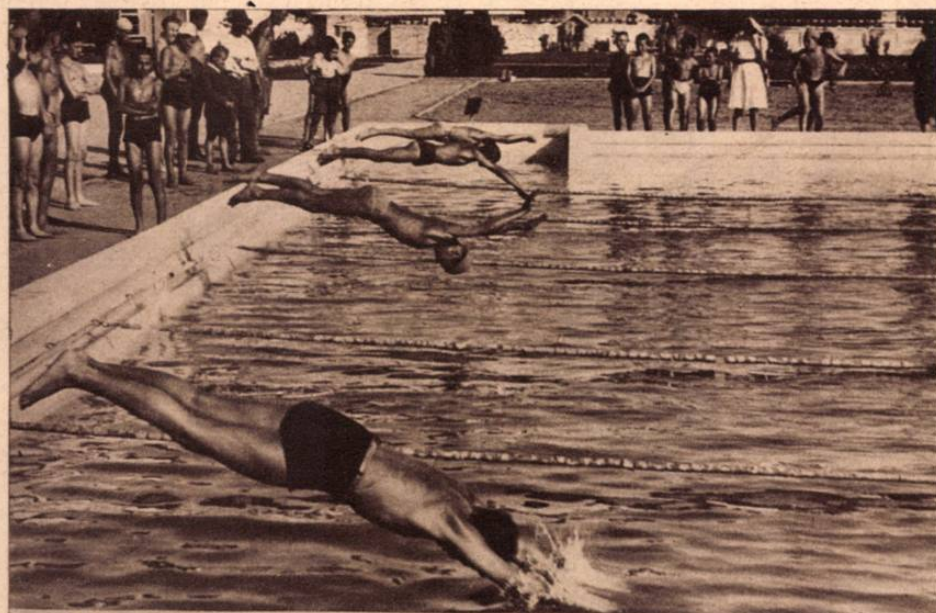
UN MARE POET STRĂIN, IN CAPITALĂ

D-l dr. Saul Cernihovsky, președintele P. E. N.-Clubului palestinian a fost oaspele Capitalei, unde a avut întreveneri cu părintele Gala Galaction și cu d. Victor Eftimiu, președintele P. E. N.-Clubului român.

CONCURSURILE DE INNOT

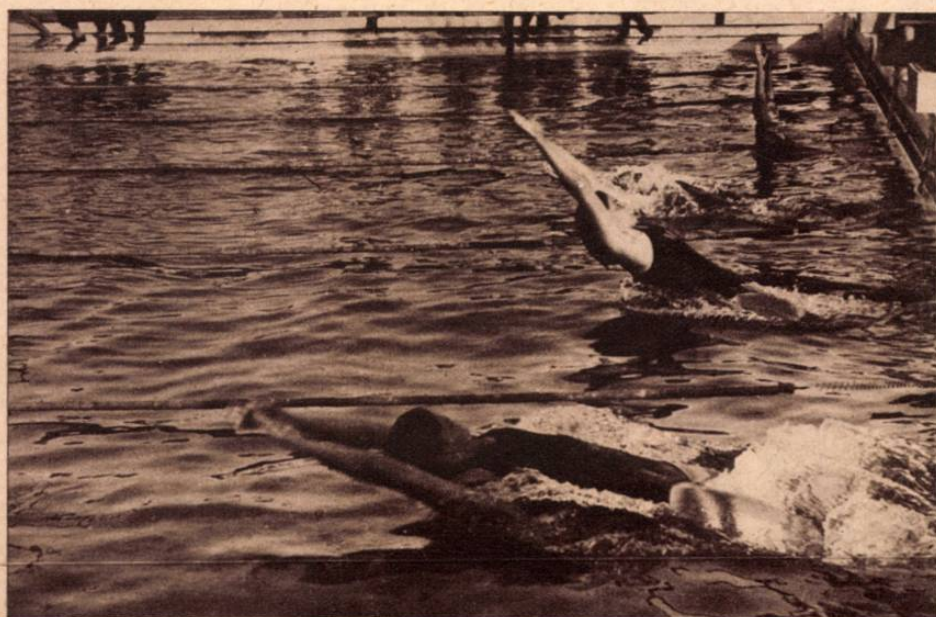
La strandul Obor au avut loc, săptămâna trecută, concursurile naționale de înot.

In fotografiile noastre :

Startul la 100 metri.

Pornirea în concursul de brasse pentru doamne.

AGRESIUNEA DIN CARTIERUL COLENTINA

Șoferul Vadiaeff a fost victima unui oribil atentat, în cartierul Colentina. După cercetările întreprinse de autorități, criminalul a fost descoperit în persoana lui Nicolae Geizer, un copil de 17 ani.

Criminalul, în fața victimei, la spitalul Brâncovenesc.

Plecarea din spital.

OZI DE LUCRU

IN MARGINEA ACTUALITĂȚII

LA MINISTERUL AFACERILOR STRAINE

Un interesant reportaj care ilustrează activitatea cumpănită, inteligentă și rodnică, dar prea puțin cunoscută, a Ministerului de Externe francez, în aceste clipe când nouri de plumb se îngrămădesc deasupra Europei.

V'AȚI închipuit vreodată ceea ce ar putea să fie — în împrejurările de astăzi — viața zilnică a unui ministru de externe într-una din marile capitale europene? De când durează aceste luni apăsătoare, când fiecare minut pare să pună în joc destinele oricărei națiuni, d-l *Georges Bonnet*, de pildă, rămâne în permanență la Quai d'Orsay; el n'a părăsit Parisul decât de trei sau patru ori și niciodată mai mult de 24 ore; a renunțat la liniștea și tihna apartamentului său din rue Lalo pentru un cadru, mai somptuos poate, dar mai puțin îmbietor și, la orele 7, dimineața, îl găsim în cabinetul de lucru. Mai întâi ziarele: d-l *Georges Bonnet* le citește pe toate, cu o atenție egală; apoi presa franceză și rezumatele rapoartelor pe cari, zilnic, toate ambasaderele și toate legațiile le adresează prin telegraf la Quai d'Orsay; unele articole au și fost onorate cu o trăsătură de creion albastru, dovadă că un colaborator a socotit că ele tre-

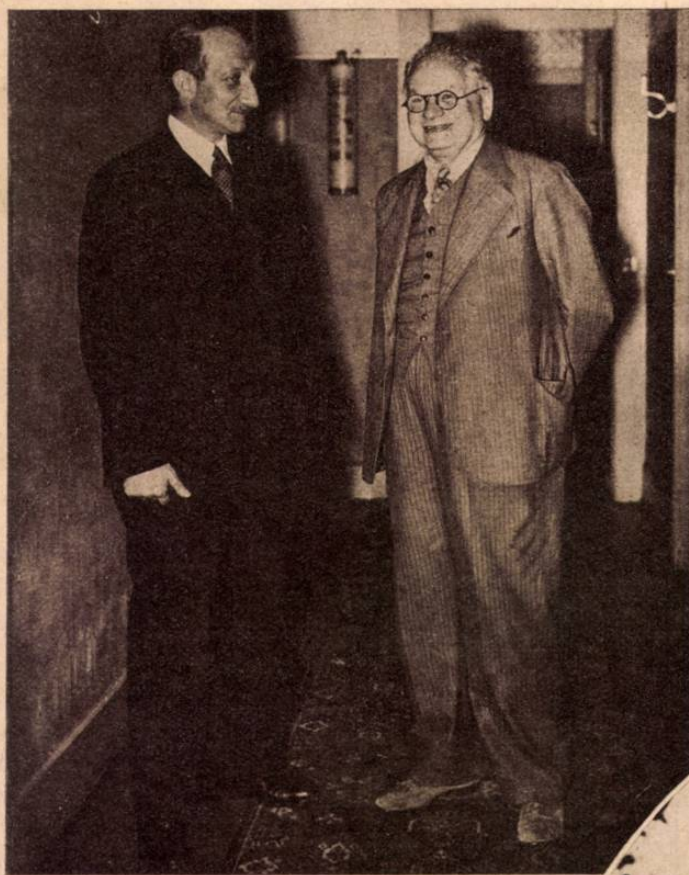
țișată căsătoria lui *Henri IV* cu *Maria de Medicis*.

În fața d-lui *Georges Bonnet* iau loc colaboratorii săi: iată-l pe d-l *Bressy*, care conduce cu mult tact serviciul de cabinet și serviciul de presă al ministerului; iată și pe d-l *Ripert*, fin ca o umbră și discret ca un mormânt; apoi d-l *Saint*, scos ca din cutie, care a însoțit la Burgos pe d-l *Leon Bérard*. Vreme de trei sferturi de oră, ministrul ia cunoștință de telegramele sosite în cursul nopții și-i dictează corespondența, în deosebi aceea pentru Dordogne, fiul său electoral; întrebărilor cei sunt puse de colaboratorii săi d-l *Georges Bonnet* le răspunde în fraze scurte, hotărâtoare.

Dela zece până la unu după amiază, d-l *Bonnet* primește în audiență sau lucrează; deopotrivă face după dejun până la orele 8 seara; în biroul său se perindă, rând pe rând: ambasadori francezi veniți să ia instrucțiuni urgente, reprezentanți ai națiunilor străine, șefi de partide și parlamentari de seamă cari cer informațiuni. Adeseori mai este și un chestionar al comisiei afacerilor străine căruia trebuie să i se răspundă, sau de pregătit un expozit pentru viitorul Consiliu de miniștri. Însfârșit, sunt vizitele la președinția Consiliului, căci d-l *Georges Bonnet* nu se mulțumește să informeze numai telefonic pe d-l *Daladier* despre toate noutățile diplomatice.

Seara, către orele 8, d-l *Alexis Leger* își face apariția în biroul ministerial; el supune d-lui *Bonnet* diferite acte spre semnare și, timp de câteva minute, ministrul și secretarul general dela externe fac o recapitulare generală a evenimentelor din cursul zilei.

Convorbirea aceasta completează și rezumă numeroasele conversații telefonice pe cari cei doi bărbați de stat le-au avut începând de dimineață, după conferința care a strâns în jurul d-lui *Leger* pe directorii departamentelor din minister. Aceasta fiindcă d-l *Alexis Leger*, în mijlocul nestatorniciei parlamentare atât de bogată în schimbări

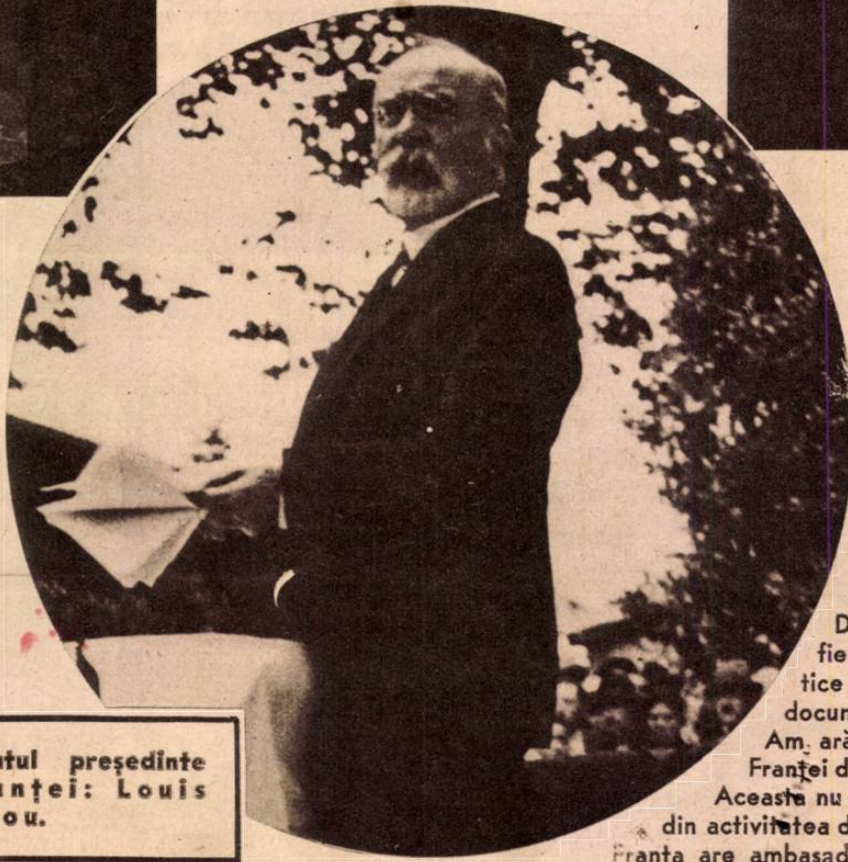

La Geneva: convorbire importantă între d-nii *George Bonnet* și *Litvinov*.

bue să-l intereseze pe „șef” mai mult decât altele.

Orele opt și jumătate: câțiva membri ai cabinetului d-lui *Georges Bonnet* — prieteni, familiari — se urcă în apartamentele ministrului: acolo are loc o primă conferință, cu caracter... intim, fiindcă ea se ține în sala de baie sau în salonul de-alături. O a doua conferință va începe după o jumătate de oră, în biroul ministerial. Vă veți mira poate aflând că această încăpere e foarte mică; ministrul se așează în fața faimoasei mese a lui *Vergennes*, înconjurată de scaune și de fotolii din epoca strălucitului bărbat de stat; pe cămin, stau îngrămădite teacuri de dosare. Pereții sunt împodobiți cu minunate tapiserii pe cari e înfă-

Regretatul președinte al Franței: *Louis Barthou*.

D-l *Anthony Eden*, fostul ministru de externe al Marelui Britanii și *George Bonnet*.

Convorbire diplomatică între d-l *Bonnet* (Franța) și *Maisky* (Rusia).

Pierre Etienne Flandin.

ministeriale, asigură permanența direcțiunii afacerilor cancelariei. El aparține „carierii” și vreme de mai mulți ani a condus cabinetul lui *Aristide Briand*. Se poate spune despre acest om că nici o problemă diplomatică nu-i este străină. Așa dar, la orele 9, când nu e vorba de vreun dineu oficial și nici de vreo recepție, atunci când cursul istoriei binevoeste să se încetinească puțin, d-na *Georges Bonnet* și soțul său au tot dreptul să-și spună: „Însfârșit, singuri!”

Vedeți că săptămâna de 40, de 45 sau de 48 ore e interzisă ministrului de externe al Franței. Dar cum se poate ca d-l *Georges Bonnet* să fie ținut în curent cu toate documentele diplomatice de mare importanță? Sau: ce cale iau aceste documente pentru a ajunge până la el?

Am arătat adineauri că zilnic ambasaderele și legațiile Franței din străinătate telefonează un raport la Quai d'Orsay. Aceasta nu e decât o infimă parte — credem că bănuțiți și dv. — din activitatea diplomatică a trimișilor extraordinari peste frontieră. Franța are ambasadori la Berlin, Berna, Bruxelles, Londra, Madrid,

Roma (Quirinal), Roma (Sf. Scaun), București, Buenos-Aires, Moscova, Rio de Janeiro, Washington, Ankara, Peking și Tokio: în total șasesprezece. De asemenea, ea are 33 delegații. Toate documentele ce emană de la unul din aceste patruzeci și nouă de posturi sunt îndrumate către Direcțiunea afacerilor politice și comerciale al cărei șef este d-l Charveriot, ministru plenipotențiar clasa I-a și director adjunct, apoi către d-l Ro-chat, fost șef de cabinet sub cinci miniștri de externe: d-nii Daladier, Barthou, Laval, Flandin și Delbos; acesta este — cum i se spune — „îngerul lor păzitor”.

Direcțiunea afacerilor politice și comerciale e împărțită în sub-direcțiuni pentru Europa, Asia și Oceania, Africa și Levant, America și Comisiunea afacerilor comerciale din Soc. Națiunilor. Deci aspectul economic sau juridic al problemelor diplomatice este studiat în legătură cu aspectul lor geografic. Afacerile importante sunt triate și supuse d-lui Charveriot, apoi d-lui Leger și, în cele din urmă, d-lui Georges Bonnet.

Dar această corespondență enormă, gigantică — aproape 300 de telegrame pe zi — e mai totdeauna cifrată. La drept vorbind, la ce-ar mai servi diplomația dacă străinătatea ar putea să capteze, prin telegraf, mesajele miniștrilor plenipotențiar și răspunsurile ce se dau acestor mesagii?

Prin urmare serviciul cifrului este primul care deschide corespondența. Și aici ajungem la unul din secretele cele mai misterioase ale Apărării naționale franceze. Vom spune că serviciul cifrului e condus de un consilier de ambasadă, d-l Bradier, și că el cuprinde 25 funcționari perfect cunosători ai tuturor codurilor secrete și tot atâtea funcționare stenotipiste sau stenografe.

Codurile folosite rămân totdeauna aceleași? Nu. Indată ce se bănuiește că secretul a fost descoperit de către specialiștii din străinătate, el e schimbat.

La telefon, de asemenea, convorbirile sunt prudente; urechile indiscrete sunt totdeauna de temut. Atunci când d-l Coulondre cheamă pe d-l Georges Bonnet, nu e rar să surprinzi fraze ca acestea:

— De acord pentru primul alineat. Dar fac rezerve pentru al doilea. Cât privește pe al treilea, aș vrea să vii să-l discutăm împreună.

O călătorie Berlin-Paris, mulțumită avionului, se face astăzi în trei ore. Dl. Coulondre pleacă dimineața, prânzește cu d-l Bonnet și seara se înapoiază la postul său.

Isprăvile serviciului cifrului sunt nenumărate; în timpul războiului „serviciul special” era însărcinat să descifreze telegramele și radio-telegramele străine; grație lui, spre exemplu, Mata Hari a putut fi descoperită și arestată.

Întâmplarea aceasta merită să fie povestită: o împrumutăm din cartea scriitorului Paul Allard.

„Biuroul No. 2” bănuia de multă vreme că Mata Hari era un agent dublu, cu alte cuvinte că lucra tot atât de bine pentru Germania cât și pentru Franța.

Comandantul Ladoux, șeful serviciului de contra-spionaj francez, se preface într-o zi că-i încredințează o misiune de mare importanță, în Elveția și în Germania, convingându-l în același timp că drumul cel mai sigur pentru a trece la inamic era prin Spania. De ce Spania? Pentru că serviciul cifrului cunoștea la perfecție codul secret al mesajelor schimbate între Berlin și șeful spionajului german la Madrid, Dl. Von Kalle.

— Dacă ea este în serviciul Germaniei — își zice comandantul Ladoux — se va duce să-l vadă pe Von Kalle îndată ce va sosi la Madrid, iar Von Kalle va cere instrucțiuni la Berlin asupra acestei chestiuni.

Raționamentul era bun: Mata Hari pleacă în Spania, se duce la Von Kalle și-i comunică toate informațiile pe care le culesese în Franța. Von Kalle telegrafia numai decât Marelui Cartier General German că agentul H — 21 de la centrul Anvers, cerea instrucțiuni. Și M. C. G. German dădu ordin atașatului militar să înlesnească întoarcerea lui H. — 21 în Franța, anunțându-l, pe deasupra, că ea va găsi la Paris, la Banca de scont, un cec de 15.000 franci, care-i va fi înmănat prin mijlocirea Cancelariei unui stat neutru. Această radio-telegramă a fost captată și descifrată de serviciul cifrului.

La câteva zile mai târziu, Mata Hari se prezintă la Banca de scont de unde ridică cecul și după două ore fu arestată de inspectorul Priollet, complet desbrăcată, în camera ei de baie. Ați înțeles că telegraful și telefonul detronaseră faimoasa valiză diplomatică; aceasta, fiindcă valiza nu mai e câtuși de puțin valiză și adeseori se întâmplă să nu conțină nimic cu caracter diplomatic. E un cutăr mare, presărat cu etichete și stampile și înscuit cu lacăte. El conține documente — acelea cari nu sunt urgente și cari merg să sporească volumul arhivelor dela Quai d'Orsay. Dar valiza mai servește diplomatului și atunci când el dorește să-și procure anumite mărfuri pe cari nu le poate obține în străinătate: vin, țigări, acțiuni, cărți, etc. Un „curier” consular o însoțește din capitală în capitală și după un obicei care datează din secolul al XVII-lea, o scapă de curiozitatea profesională a vameșilor și polițiștilor.

Iată cum funcționează astăzi Quai d'Orsay-ul care nu mai seamănă câtuși de puțin cu ceea ce a fost acum 25 de ani și nici cu ceea ce credeai mulți dintre dv. — că ar fi

G. R.

Sâmbăta trecută a avut loc în satul Mihova din Bucovina, în prezența d-lui Rezident Regal Baron George Flondor precum și a altor înalți demnitari ai Bucovinei, punerea pietrei fundamentale a unei noi taberi străjeresti. Această tabără va fi ridicată pe teren precum și cu materialul pus la dispoziție, cu mărînimie, de către marele proprietar și industriaș din Mihova, dl. A. Kindler.

După solemnitate dl. Kindler a fost decorat de către domnul comandant al centrului premilitar din Iași.

1. Defilarea arcașilor.

2. Defilarea huțurilor.

3. În tribună:

I. E. S. Dl. Rezident Regal Baron George Flondor.

II. Dl. Crudu, comandantul străjerilor.

III. Dl. Insp. Gen. G. Grigorovici.

IV. D. A. Kindler.

V. Dl. Prefect Gh. Theodorescu.

TOATĂ MURDĂRIA STRĂZII ȘI INFECȚIA CANALURILOR...

muștele o transmit în casă, murdărind și pătând toate și punând în primejdie până și sănătatea Dvs.! Știința clasează muștele printre cei mai periculoși agenți de transmitere a bolilor. Deaceia stărpirea lor este un comandament al celei mai elementare noțiuni de igienă. Lichidul FLY-TOX, pulverizat prin casă, ucide muștele rapid și sigur!

UN ROMÂN

A FĂCUT DE O SUTĂ DE ORI OCOLUL PĂMÂNTULUI

Mecanicul de locomotivă Cristea Ionescu a parcurs în patruzeci de ani de serviciu trei milioane de kilometri.

PE lângă atâtea recorduri pe care presa le înregistrează aproape zilnic în mai toate domeniile aducem la cunoștința cititorilor unul care — fără îndoială — le întrece pe toate.

Canadianul care mănâncă treizeci de cataife pe nerăsuflăte, aviatorul care nu se gândește să aterizeze nici după o sută de ore de zbor, înotătorul care aleargă pe sub apă cu viteză de submarin, dansatorul care pentru un premiu e în stare se evolueze trei zile în șir — fără odihnă — pe parchetul unui music-hall — toți aceștia, și încă foarte mulți alții, în jurul cărora se face o largă publicitate, ni se par de necomparat cu modestul ceferist, Cristea Ionescu despre care n'ați aflat desigur încă nimic până acum, dar care a realizat un record ce n'a fost atins, nici pe departe, de nimeni, în nici un colț al lumii.

D. Cristea Ionescu este mecanic la locomotivă. În haina-i de serviciu, mănjită de păcură, urcat în cabina de foc și fum și învărtind de tot felul de manivele a purtat pe foarte mulți dintre noi de zeci de ori dealungul țării. De patruzeci de ani Cristea Ionescu este ceferist și de tot atâția ani străpunge holdele bogate sau urcă pantele stâncoase, fie ziua, fie în bezna întreruptă, doar de câte-un semnal roșu, aducând la destinație — fără vătămare — viețile ce i-au fost încredințate. În patruzeci de ani de serviciu Ionescu Cristea a totalizat trei milioane de kilometri, făcuți pe locomotivă.

O cifră fantastică, dar care este totuși reală când știm că, în medie în tot timpul acestor patru decenii, Ionescu Cristea a făcut două sute kilometri zilnic. Cunoscând că circumferința pământului este egală cu diametrul lui, adică 12,742 Km., înmulțit cu 3,14, ceea ce face circa patruzeci de mii de Km., ajungem la rezultatul că mecanicul Ionescu Cristea a făcut ocolul pământului de aproape o sută de ori.

Nimeni n'a ajuns la o cifră atât de extraordinară și găsim aici un punct de mândrie pentru toată suflarea românească.

PE LOCOMOTIVĂ DE MIC COPIL

Meseria de mecanic Ionescu Cristea a dorit-o din copilărie așa ca noi toți. Cine n'a vrut atunci când nu număra nici zece ani împliniți, să fie birjar, șofeur sau conducător de locomotivă?

Copilul născut prin cartierul Grivița n'a rămas numai cu dorința. A trecut și la împlinirea ei. Visurile care alunecau pe șine, odată cu trecerea trenului pe sub podul Grant, de unde băiatul privea fumul locomotivelor și se încânta cu muzica pufăitului cazanului, au devenit realități. Abia a terminat clasele primare și Ionescu Cristea a intrat la C. F. R. Întâi ca ucenic, mai apoi ca elev, fochist, ajutor și până la urmă mecanic. Flăcările cuptorului și negreala coșului nu l-au speriat, ci din contră l-au atras atât încât de patruzeci de ani le îndrăgește cu aceeași pasiune ca în prima zi când a pus piciorul pe scara locomotivei.

L-am cunoscut pe acest brav ceferist, am stat de vorbă cu dânsul mai multe ore — care mi s'au părut, colea, câteva minute doar — și mărturisesc că rar am avut ocazia să ascult un mai bun și mai înflăcărat vorbitor. Trebuie să-l vedeți pe Ionescu Cristea ca să vă faceți o idee de ce va să zică înobilarea pe care o aduce omului munca și trebuie să-l auziți vorbind despre locomotive ca să vă dați seama de câtă dragoste este capabil cineva față de profesiunea lui.

Tare simpatic, tare îngrijit — nici nu-ți închipui când îl vezi înainte de urcarea pe locomotivă că ar fi altceva decât un soi de inspector care privește de departe mașină, — și tare prietenos, Ionescu Cristea mi-a evocat câteva episoade din viața lui. N'au fost multe pentru că nu ține să vorbească despre ele, socotind că nu merită prea multă atenție. Interes pentru el prezintă numai episoade din viața mașinilor și parcă nimic nu e mai emoționant, decât să-l auzi pe acest om cu câtă plăcere și emoție vorbește de zecile de mașini pe care le-a condus și cum le știe viața tuturor pe dinafară. Nici un artist nu poate vorbi mai frumos despre opera sa de cât cum vorbește Ionescu Cristea despre locomotivele

Trenul coboară la vale. Moment de mare atenție pentru mecanic.

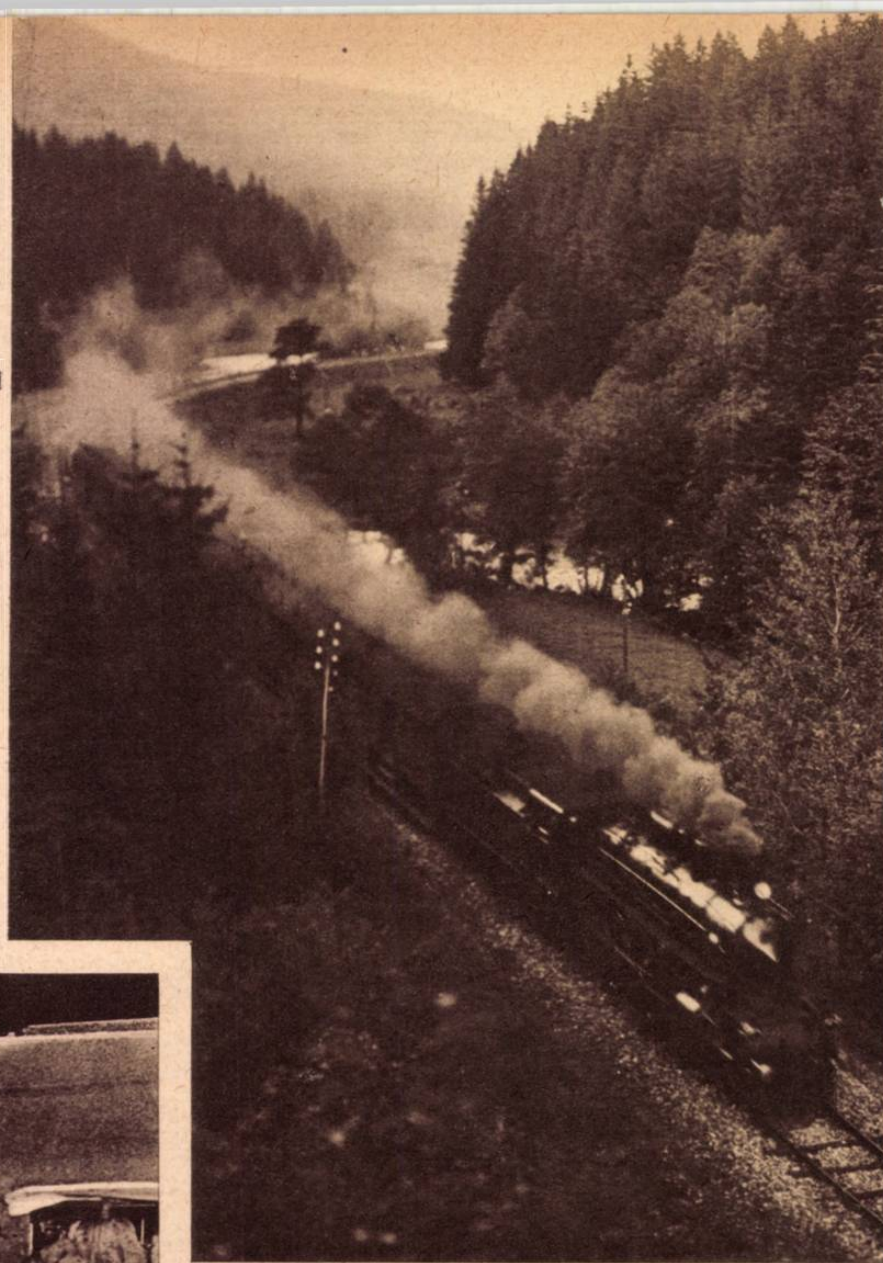

Mecanicul prins de fotograf în momentul când se urcă pentru a-și lua postul în primire.

Toaletă locomotivei e nu numai necesară, dar și obligatorie după fiecare cursă.

Ultimă privire asupra liniei, înainte de plecarea locomotivei, într'un drum lung de noapte.

Colosul de fier e gata să pornească la drum.

ce le-a avut pe mână. Numai ce-l auzi: — Eram cu 5014. Am făcut cu ea peste 200.000 Km. aia mașină! Intr'un rând se defectează tubajul.

Și de aici Ionescu Cristea pornește o teorie despre sistemul de încălzire a locomotivei care te face să crezi că te afli în fața unui veritabil profesor. Tot, în aceeași mare cunoștință vorbește despre frâne, despre calorii, despre valoarea combustibilului și despre alte o mulțime de chestiuni pe care nu le pricepi decât foarte aproximativ, dar care te fac să te mustre conștiința că până acum ai privit cu

o vinovată indiferență la oamenii negri spânzurați la fereastra dela care se văd numai indice și pe care pătrund limbi de foc.

MII DE CURSE, DAR NICI UN ACCIDENT

— Am făcut în viața mea mii și mii de drumuri — ne spune d. Ionescu Cristea. Accidente n'am avut nici unul, pentru că dacă ași fi avut n'ași mai fi putut azi sta de vorbă. O singură dată eram s'o pălesc. Se urcase pe locomotivă un controlor mecanic — și noi avem control ca și călătorii — și mi-a cerut să-l las să conducă. N'am făcut-o niciodată, dar în ziua aceea am cedat. Și eram s'o pălesc. Ni se dăduse din gară intrarea greșită — și privind cu puțin înainte de sosire linia, observ un alt tren pe ea. Mașina avea o viteză destul de mare și distanța până la trenul din față era foarte mică. Țip atunci la controlor să înfrâneze, iar el de emoție cade jos și locomotiva continuă să sboare. M'am repezit atunci eu la manivela și trecând prin o sută de ape am izbutit să opresc mașina, în momentul când era doar la o jumătate metru depărtare de trenul din față. După două zeci de minute eram restabilit, în timp ce controlorul și fochistul zăceau încă din pricina șocului nervos suferit.

— O altă emoție foarte mare am încercat-o în timpul ocupației germane. Deși n'am vrut să lucrez sub ei am fost chemat de directori să conduc locomotiva. Am făcut-o mai multă vreme, fără ca ceva deosebit să se fi iscat. Într-o zi pe când se anunța sosirea trupelor franceze ce veneau să ne dea ajutor mi se dă să conduc spre graniță — adică în întâmpinarea francezilor — un tren cu multe vagoane de soldați germani, bine echipați. Erau trupe ce trebuiau să iasă înaintea francezilor și să nu-i lase să pătrundă în țară. O elementară datorie îmi impunea să fac orice, ca să împiedic realizarea planului nemților. Mai erau câteva minute până la plecarea garniturii, când într'un moment de nesupraveghere din partea inspectorilor de mișcare mă reped împreună cu fochistul meu și cu lopata și târnăcopul dela cărbuni, spargem cazanul. Locomotiva devenise de neîntrebuințat multă vreme de aci înainte. Mai erau două minute când mă trezesc cu un neamț că mă întreabă: — Gut? Adică sunt toate în regulă și se poate da plecarea? Eu însă, atât cât mă pricepeam în limba lui, i-am spus că locomotiva a devenit „caput” și că nu mai putem pleca. Cum o altă mașină nu mai era unde ne aflam, au trecut multe ore până la plecarea trenului cu trupa, pe care nu le-am condus eu, întrucât rămăsesem să-mi repar mașina.

Dacă atunci am stricat locomotiva, în schimb am condus-o cu cea mai mare plăcere ori de câte ori Generalul Berthelot se deplasa dintr'un loc la altul, dealungul frontului.

— Trenuri din acestea — continuă la îndemnul meu d. Ionescu Cristea — pe care le-ași numi istorice, am făcut foarte multe. „Regale” am condus nenumărate, atât cu Regele Carol I, cât și cu Regele Ferdinand și Regele Carol II. Eu am adus la Curtea de Argeș vagonul mortuar cu rămășițele pământești ale Carmen Sylvei și tot eu am venit dela Sinaia la București — anul trecut — cu corpul neînsuflit al Reginei Maria. Deasemeni nu pot să număr câte „ministeriale” am făcut cu toți șefii de guverne, și mai ales cu Generalul Averescu, I. C. Brăteanu, Gh. Tătărescu, etc.

* * *

Au trecut trei ore de când îl ascult cu cea mai mare atenție pe ceferistul Ionescu Cristea. E ora unsprezece noaptea și par'că deabia am început convorbirea. Ași vrea să aflu cât mai multe din viața lui și pare că și el ar fi dispus să dea frâu liber amintirilor. Dar ceea ce nu doream s'a întâmplat, Ionescu Cristea e de serviciu — așa numita rezervă — și trebuie să plece imediat. Un telefon a anunțat defectarea locomotivei, undeva, pe linia Constanța. Ionescu Cristea e desemnat să se ducă în ajutor. În două minute e gata de plecare. Halatul, șapca și mâinile au atins manivelele miraculoase. Uriașul de fier s'a desprins, pornind să înghită bezna nopții. Drum bun!

LIVIU FLODA

CITIȚI REVISTA

CINEMA

Singura revistă cinematografică din țară

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor

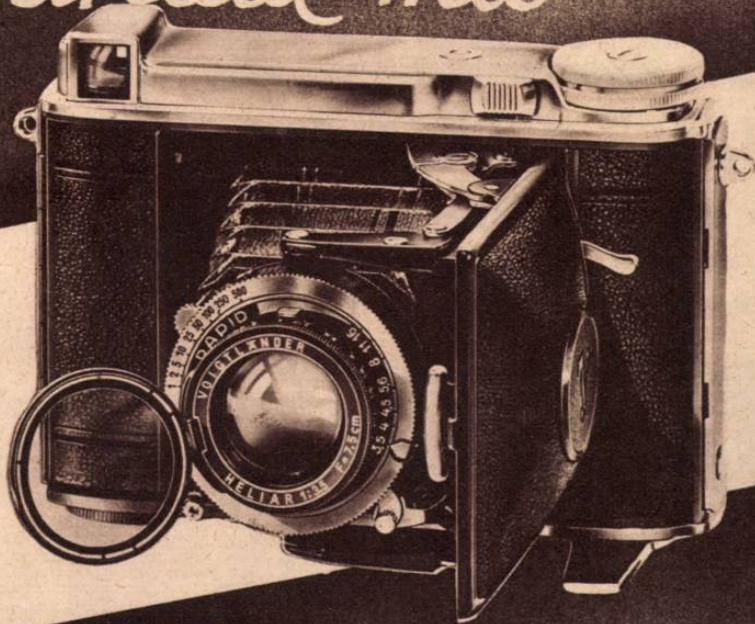
feței
gâtului

și pieptului

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Toți acei care suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & CIE. BERLIN, 836 MIGGELSTRASSE 25—25 a.

Aparatul mic

fotografiile-totuși-mari!

Un aparat de care te îndrăgostești la cea dintâi privire, este acest „BESSA-MIC” cu forma sa estetică și elegant cromat. Atât de mic, încât îl poți purta comod în buzunar și obține totuși fotografii cari fără nici o mărire pot fi puse în albume.

Dotare: lucrare solidă Voigtlander, optică Voigtlander 1:3,5 cu splendidă punere la punct / Vizor Newton / Declanșator-trăgaci sub capacul din față. / Obturator până la 1/300 sec. sau 1/500 sec. / Piedică contra dublei expuneri a filmului și contor pentru înregistrarea pozelor făcute. Închiderea perfectă contra luminei / dispozitiv de potrivire pentru orice film.

Voigtlander

Model 66: 12 poze 6 X 6

MICUL-BESSA

Model 46: 16 poze 4.5 X 6

CITIȚI

MAGAZINUL

160 pagini 25 lei.

Nu este nici-o îndoială....

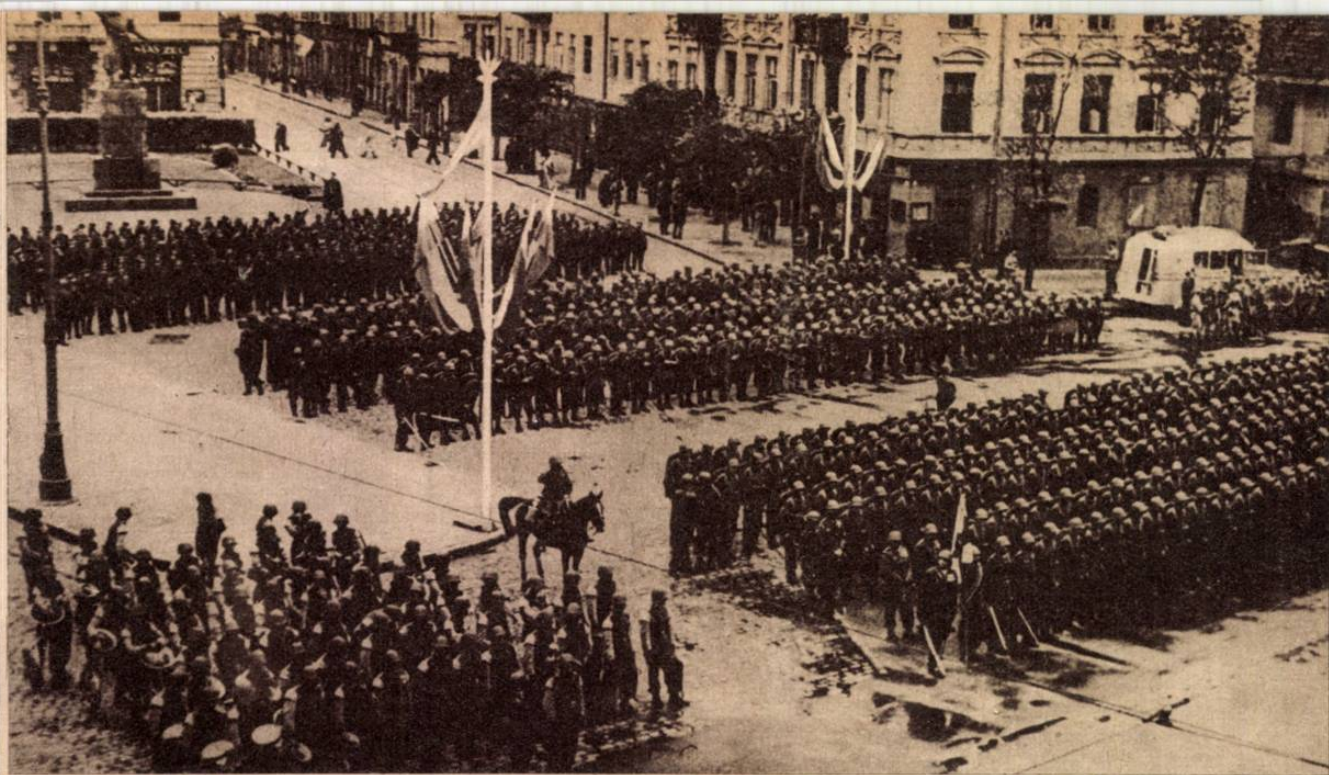
CREMA NIVEA

nu o poți înlocui prin nici o altă cremă de „lux” sau alte imitațiuni, căci nici-un alt produs nu conține Eucerită, tonicul ideal al pielii. Prin urmare: Nu zumpărați decât crema NIVEA!

PREGĂTIRI FEBRILE IN TOATĂ LUMEA

POLONIA SE PREGĂTEȘTE...

O parte din infanteria polonă, în timpul defilării ce-a avut loc cu ocazia zilei naționale a soldaților. →

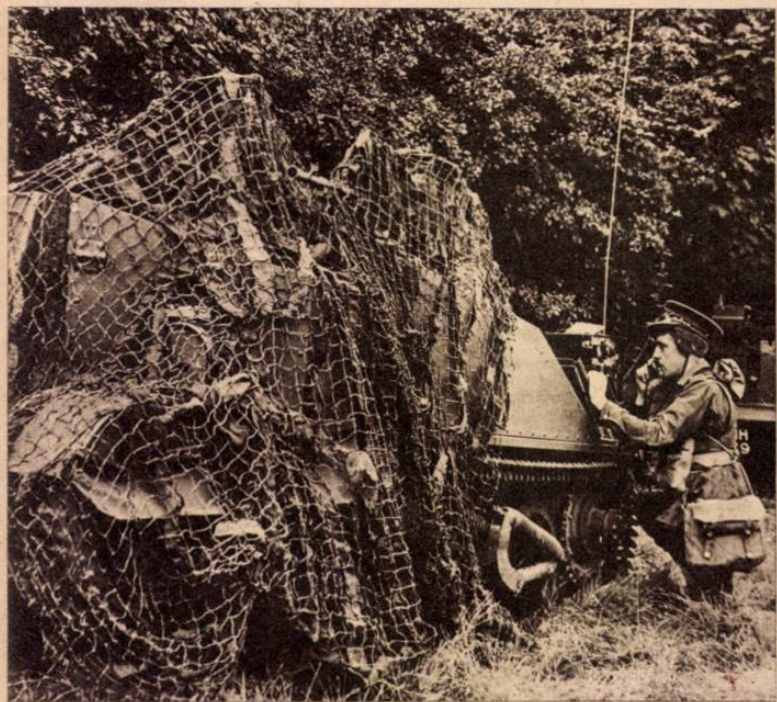

EXERCIȚII DE APĂRARE PASIVĂ IN ANGLIA

Cu ocazia marilor exerciții de apărare pasivă, ce-au avut loc de curând în Anglia, Londra precum și împrejurimile, pe o distanță de mai bine de 25.000 mile pătrate, au fost cufundate în întuneric.

În fotografiile noastre:

Sus: construcția pivnițelor pentru adăpostirea populației și jos: în timpul exercițiilor, un imens tanc de apă, sosit imediat după „atac”, pentru curățirea și dezinfectarea terenurilor. →

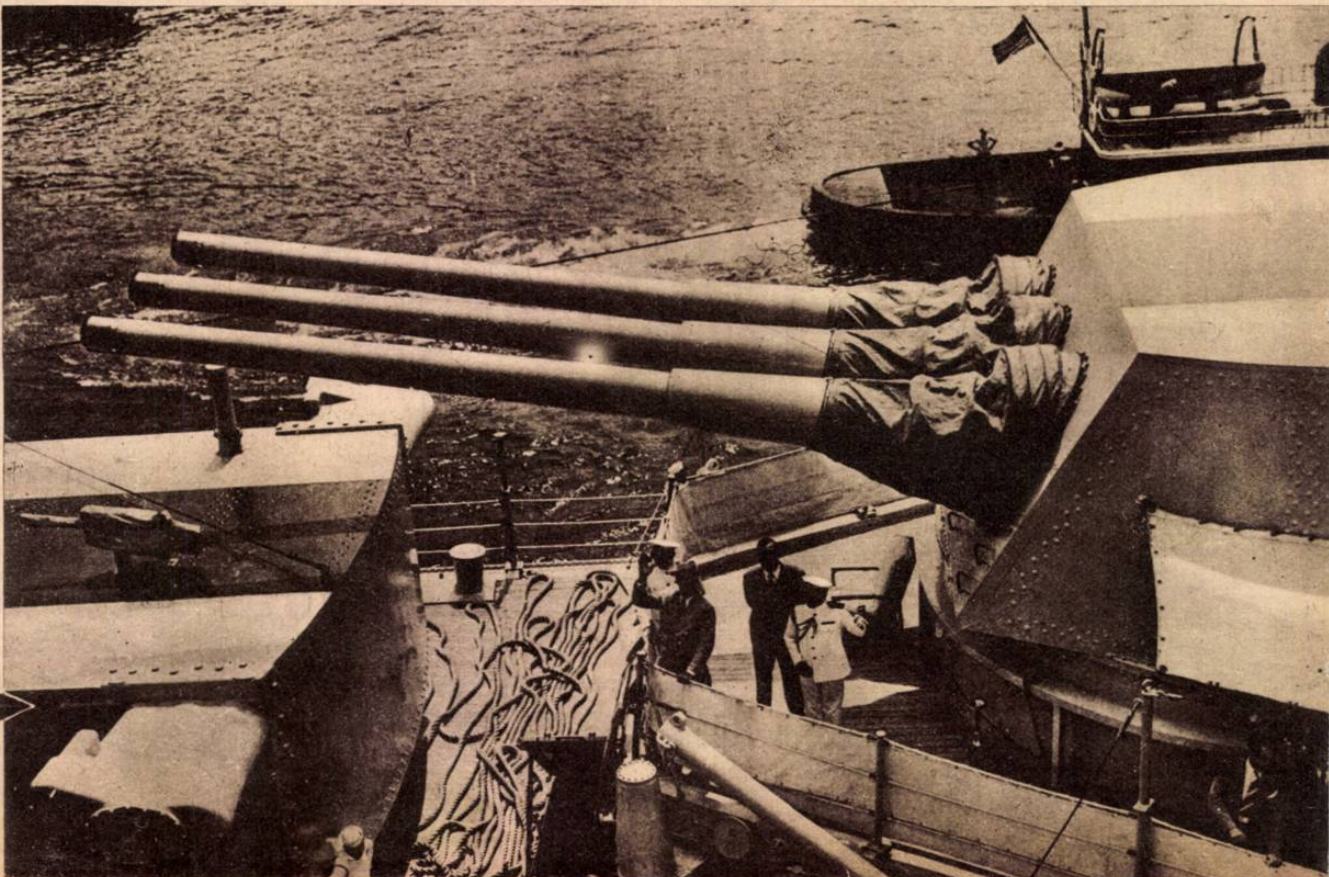
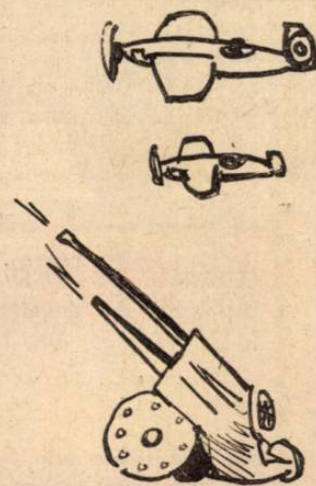
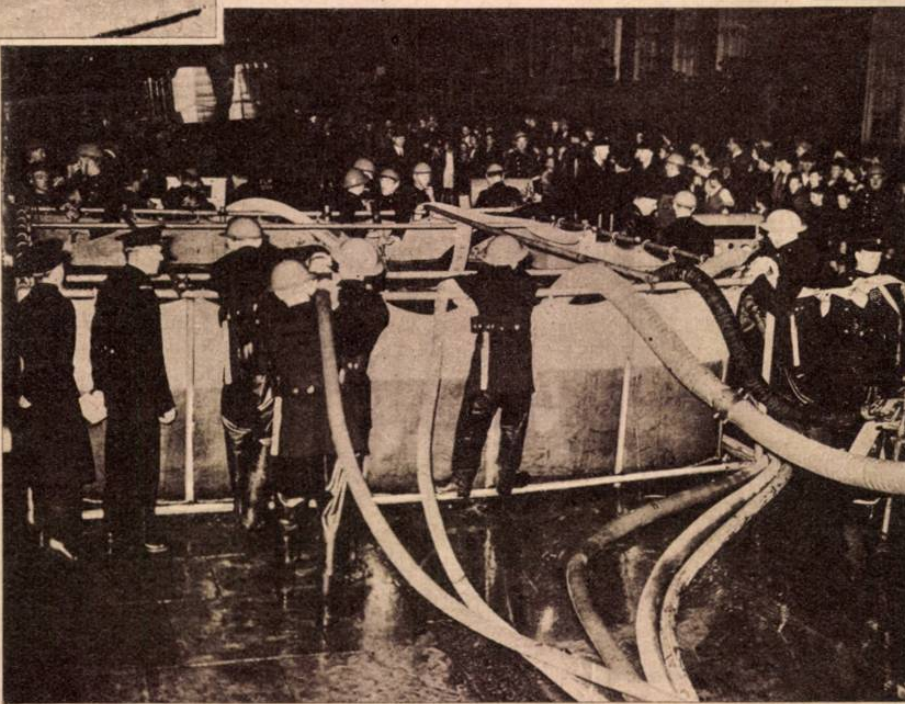
Tunuri anti-tanc camuflete la manevrele engleze

Un tun anti-tanc, camuflat sub o rețea imensă la recente manevre engleze, ținute în sudul Angliei. Pe tun se află și o întreagă instalație telefonică.

Președintele Roosevelt și-a petrecut anul acesta vacanța, pe mare. De remarcat că, cu toată liniștea aparentă, președintele Statelor Unite a ales drept „yacht” de plimbare, un crucișător al marinei americane. →

Fostul ministru de externe al Marelui Britanii e concentrat

→
Dl. Anthony Eden, fostul ministru de externe al Angliei, e concentrat și în calitate sa de maior, își conduce batalionul pe care-l comandă, la una din garile londoneze, de unde urmează să plece în sudul Angliei, la tabăra din Beaulieu.

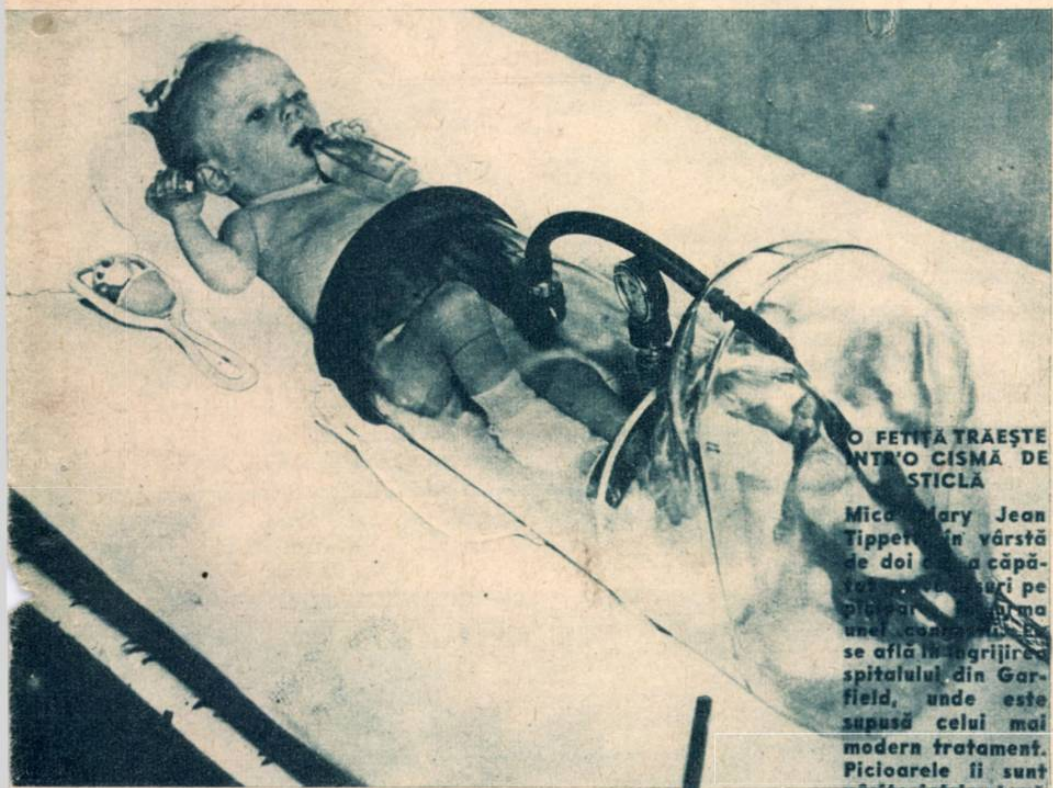

O GALERIE PENTRU MINUNEA ← „CHIBIȚI” TECHNICEI

Visul „chibiților” cari vor neapărat să se uite în cărțile jucătorilor, și să le dea sfaturile lor savante, a devenit realitate. La campionatul național american de bridge, s'a construit o galerie specială pentru chibiți.

Șase avioane americane de bombardament, trec, în cursul unor manevre, deasupra uriașului stăvilor Boulder, construit pe fluviul Colorado.

O FETIȚĂ TRĂEȘTE
ÎNTR-O CISMĂ DE
STICLĂ

Mica Mary Jean Tippet, în vârstă de doi ani, a căpătat o boală pe picioare, și acum se află în îngrijirea spitalului din Garfield, unde este supusă celui mai modern tratament. Picioarele îi sunt vârâte într-o cismă de sticlă, în care se pompează aer, spre a activa circulația sângelui.

Luptă aeriană deasupra Londrei

În cadrul grandioaselor manevre aeriene din sudul Angliei, se dau, deasupra capitalei, înverșunate lupte aeriene. Iată spectatori urmărind luptele, din Hyde-Park-ul din Londra.

TREI SĂPTĂMÂNI
DE CURĂ FORFETARĂ LA

BUDAPESTA METROPOLA BALNEARĂ

VIZA GRATUITĂ ● 50% REDUCERE PE CĂILE
FERATE UNGARE ● LOCUINȚĂ ȘI ÎNTREȚINERE
COMPLETĂ ÎN HOTELURI DE LUX ● TAXE
IMPOZITE ● SERVICIU ● SUPRAVEGHERE ME-
DICALĂ ● CIRCUITE ● REDUCERI NUMEROASE
DESCHIS TOT ANUL

PLATA ÎN LEI LA TOATE AGENȚIILE
SOCIETĂȚII COMERCIALE OFICIALE DE TURISM

„ROMÂNIA”

ÎN BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI, 28. TELEFON 4.2725 ● PIAȚA
FUNDAȚIEI CAROL I., 2. TELEFON 3.8083 ● STR. CONSTANTIN
MILLE, 7-11, TELEFON 4.1004 ● STR. LIPSCANI, 20. TEL. 4.5638 ●
CALEA VICTORIEI, 18. TELEFON 3.4940 ● BULEVARDUL TAKE
IONESCU, 10. TEL. 2.7587 ● B-DUL TAKE IONESCU, 3. TEL. 3.0662

DISEARĂ OMUL ACESTA VA FI MORT

UN SENZAȚIONAL REPORTAJ IN IMAGINI A UNEI NENOROCIRI

La ora 11 pilotul se mai odihnește încă citind ziarele de dimineață.

Ora 11 jumătate, în camera de baie.

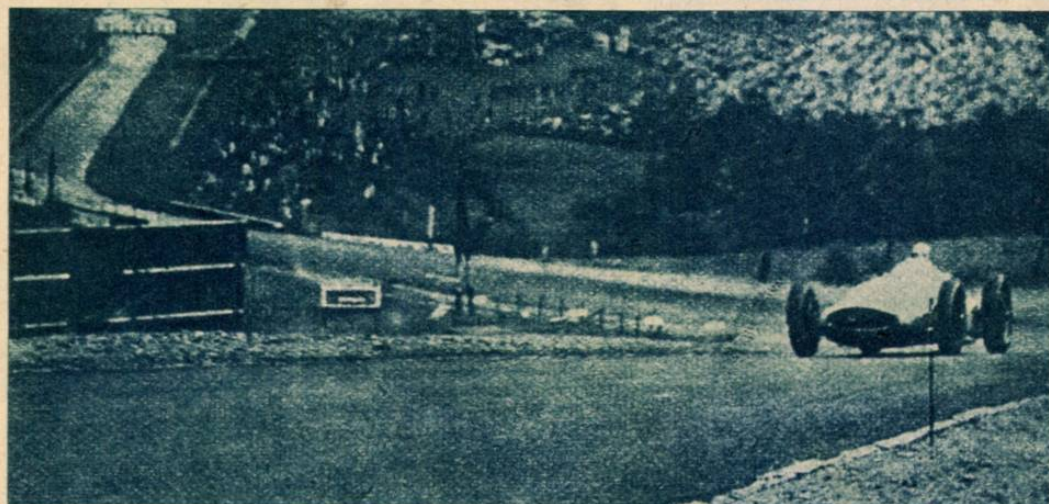

DICK SEAMAN este un nume cunoscut sportivilor și în special acelor care sunt preocupați de cursele de automobile. După cum îl arată numele este de naționalitate engleză, deși a concurat de cele mai multe ori sub culorile germane. Fost elev al Cambridge-ului a devenit pilot de automobile de curse în anul 1933, adică pe când nu avea mai mult de 23 de ani. Din 1934 până în 1937 el aleargă mai ales pe autodromurile franceze raportând succese considerabile, care i-au adus o bună stare materială apreciabilă. În 1937 Seaman a fost invitat de uzinele Mercedes-Benz să ia parte la cursele germane, unde aceste uzine aveau să se claseze în locul întâiu. Din cei 29 de concurenți care iau parte la cursă, se clasează numai 6 și dintre aceștia este și Seaman. Al doilea

străin al lotului este elvețianul Kautz, care a trebuit însă să se retragă ceva mai târziu. Când s'a pus chestiunea formării echipei de piloți a uzinelor Mercedes, conducătorii l-au consultat pe domnul Hitler, dacă îl pot primi și pe englezul Seaman între ei. Avizul Fuehrerului fiind favorabil, pilotul este angajat. În 1937 a cucerit marele premiu al Germaniei. În cursul lunii iunie urma să se dispute marele premiu al Belgiei. La competiție s'au înscris cei mai cunoscuți ași ai volanului, iar printre ei este și Seaman. În dimineața zilei de 22 iunie, adică în ziua cursei, un reporter fotograf îl vizitează pe campion la Hotel de Bruxelles și face un reportaj fotografic extrem de interesant. Două ore mai târziu Seaman era un cadavru.

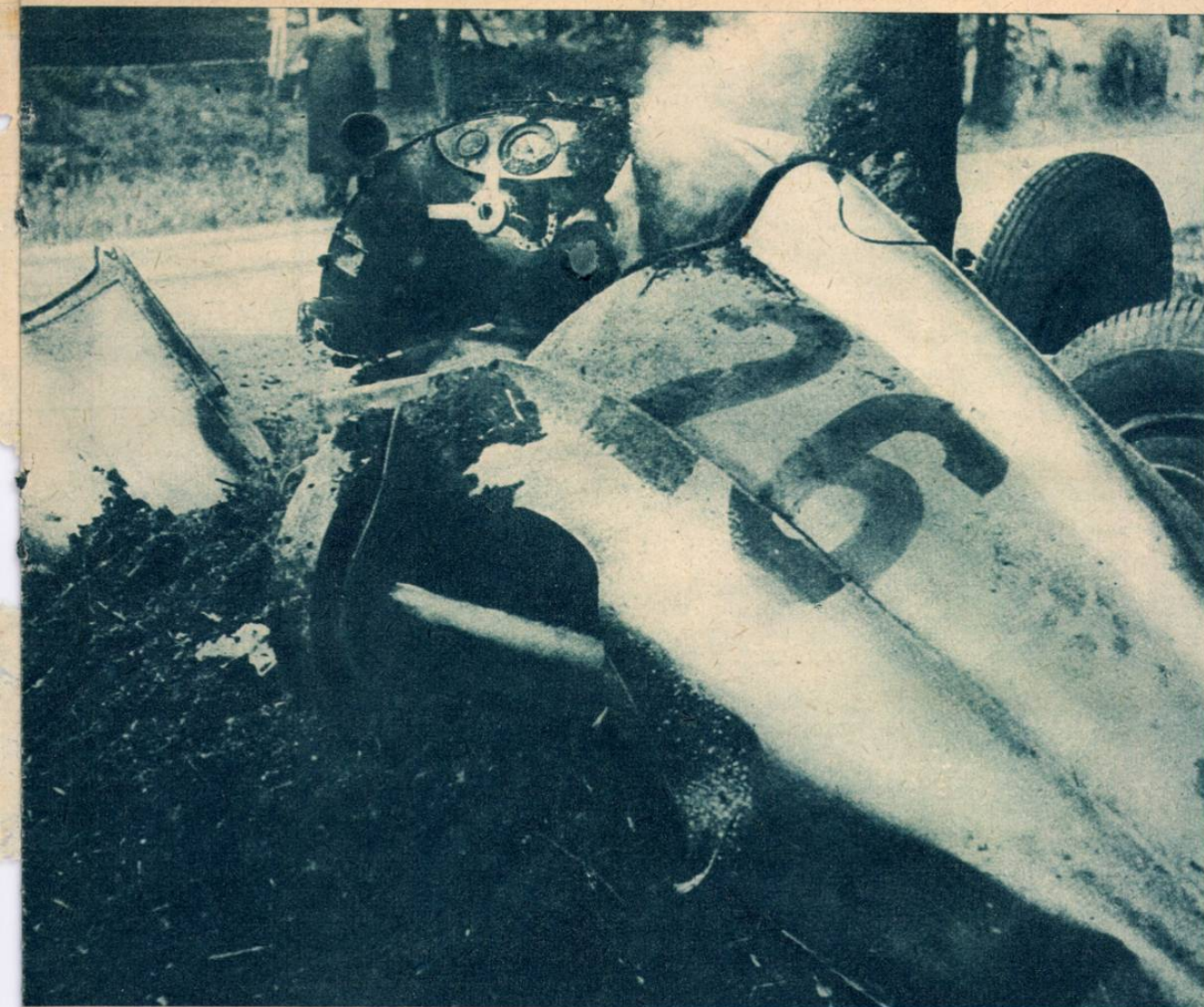
Ora amiezii. D-na Seaman, fostă Erika Popp, fiica unui director de uzină din Germania își servește soțul. Sunt căsătoriți numai de 6 luni.

Cursa a început. Nuvolari este în fruntea plutonului, urmat de Caracciola și Seaman.

Seaman și-a întrecut concurenții cu 22 secunde.

Vederea generală a orașelului Broșteni-Neamț.

Broșteni

UN SAT DE PLUTAȘI

CITITORULE care ești dornic să-ți cunoști țara și frumusețile pitorescului ei și, în special, unul din cele mai frumoase locuri pe care le-a hărăzit Dumnezeu pământului românesc, îndrăznește și aventurează-te până la Broșteni, pe Valea Bistriței. E o stațiune climaterică la care ajungi după o noapte de călătorie cu trenul dela București la Piatra Neamț și alte cinci ore cu autobuzul. Drumul cu autobuzul dela Piatra la Broșteni, urmează linia sinuoasă a văii Bistriței. N'am citit prea multă literatură laudativă a văii Bistriței, dar orice ditiramb ar fi mai prejos de frumusețea și variația ei, de bogăția de culori și peisagii pe care le oferă în succesiunea ei, mângâind ochii și sufletul.

Peisajul în timpul călătoriei se succede astfel: jos Bistrița care își urmează, ageră și iute drumul ei capricios, cu cotituri și svonuri felurite, după locul pe care îl udă, după ecoul pe care îl face împrejurimea; în susul ei, tăpșanele, câmpiile, cari înalță spre munți fânețuri și case, vaci cafenii și sus de tot, coama pururi împădurită a muntelui. Colinele își desvăluie, din clipă în clipă, frumusețile calme, nici un deal nu seamănă cu celălalt, nici un peisagiu nu e aidoma cu altul, tot timpul ochiul ți-i improspătează și fermecat de o priveliște inedită. Aceasta este de altfel partea caracteristică a Văii Bistriței care face și marea ei frumusețe și atracție: variația ei infinită. Această apă se scaldă neconștient în alt peisagiu. Sunt locuri în care curge mică și lină, pe pat de pietricele, și udă pajiști catifelate cari încep chiar dela marginea ei, ca niște grădini joase de apă; sunt locuri în care se umflă, spumoasă, și murmură la umbră de catedrale gotice și sumbre de copaci cari îți fac frică; ca să iasă apoi, voioasă, în luminisuri și poene, deodată mare și egală ca un fluviu! În fiecare loc culoarea ei e alta și glasul sună mereu straniu de nou. S'ar zice că această apă fermecată își croiește, pe unde trece, peisajul după culoarea și cântecul ei.

După defilarea pe care ți-o oferă valea Bistriței între Piatra și Broșteni, Broșteni¹⁾ constituie o adevărată revelație. Plasat la poalele muntelui Grințieșu, între dealuri împădurite de o parte și coline stâncoase de cealaltă parte, pe locul cel mai pitoresc al Bistriței, la întâlnirea ei cu râul Neagra, localitatea aceasta uimește și încântă.

Inchipuiți-vă, la 95 de kilometri de Piatra Neamț, un sat curat de plutași, cu ulițele măturate în fiecare zi și stropite, ca la oraș, cu lumină electrică. Un sat care se bucură de liniște și singurătate desăvârșită. Fiind însă un loc de popas și încurajare a turiștilor cari merg spre Vatra Dornei, munții Călimanului și Ceahlăul, este foarte vizitat. Natura a fost darnică la Broșteni și stațiunea oferă, întrunită laolaltă calități pe care cred că nu le are nici o altă localitate de munte dela noi: altitudine 6.30 m. și clima egală. Valea largă pe care e plasat satul, e în bătaia soarelui iar stațiunea respirată pe toată întinderea ei. Poți face plaja de-adreptul pe prundișul Bistriței.

La 30 de kilometri de Broșteni se află Păltinișul, sat pitoresc așezat între coline înflorite și dominat de masivul Călimanului. Tot dela Broșteni, la 17 kilometri depărtare, se află muntele Barnaru, la 1769 de metri altitudine. Dar misterul desvăluit și marea atracție a acestei localități o constituie calma măreție ce se desprinde din ambianța ei. Plasată la răscrucea celor mai frumoase excursii, localitatea aceasta oferă o reculegere deplină și reconfortare oricărui om obosit care se refugiază la sânul ei. Aici își vor găsi, mai ales liniștea cărturarii sau muncitorii surmenați și dornici de o odihnă deplină. Aici găsiți pădurile Sinaiei, aerul uscat dela Predeal. Colinele în serpentină dela Timiș și ceea ce nu-ți oferă nici una din alte localități de munte: largă perspectivă a unei văi în care bate tot timpul soarele și oriunde te întorci, te îmbie o priveliște inedită.

Nu trebuie să iei rucksack-ul la spate, ca să-ți oferi un divertisment alpin. E de-ajuns să te deplasezi câteva sute de metri la dreapta sau la stânga, să urci dealurile dimprejur, ca să descoperi pădurea tânără de aluni și mesteacăn de pe Grințieșul și să vezi, de sus, satul și toată împrejurimea între sulilele brazilor, jos, apa Bistriței se colorează după ceasul zilei: dimineața calmă și puțin umbră, la prânz, dacă bate soarele, e toată o argintărie topită, curgătoare, seara, sub razele lunii e un joc de blocuri mișcătoare de platină strălucitoare. Cum am spus și mai sus, când e soare poți face baie și apoi plaja pe prundișul făcut nisip mărunț.

Pe pietricelele fierbinți adie un vânticel răcoros care îți trece ca un vâl pe ochi și pe trup, iar clipocitul valurilor îți rămâne în urechi ca un clop-clop îndelung. Ridici ochii, în jurul tău, munții și dealurile albastre împrejmuesc larg satul. Seninătatea acestor coline paracisiace își trage parcă seva și calmul împăratească din apa care își poartă valurile jucăuse. Căldurile de găște navighează în rând organizat, sub poduri, se zburătăcesc, se bălăcesc cu sgomot, desfășurându-și aripile și șirurile de vaci elvețiene, cari pasc pe pășunile de pe maluri, își scutură tălăngile pline de un sunet brumă de duișie.

CAMIL BALTAZAR

1) Se află aici un Cămin pentru intelectuale amenajat confortabil, din inițiativa Principelui Nicolae care își are domeniile în acest loc. Căminul aparține și el Domeniilor princiere.

Luând prea repede un viraj Seaman a derapat, mașina s'a lovit de un copac și a luat foc. Pilotul grav rănit a fost cu mare greutate scos din flăcări.

Seaman este transportat în grabă la un spital, cu o ambulanță.

Medicul auto-dromului o anunță pe d-na Seaman că soțul ei este grav rănit având și arsuri care-i pun viața în pericol. După două ore, Seaman intră în istoria automobilismului mondial.

1. Mirajul teatrului

Istoricul de mâine când va defini vremea noastră va însemna:... „a fost un ciclu minunat de spaimă, de nervi plezniți, de comedie ușoară, și de spectacole de Revistă”.

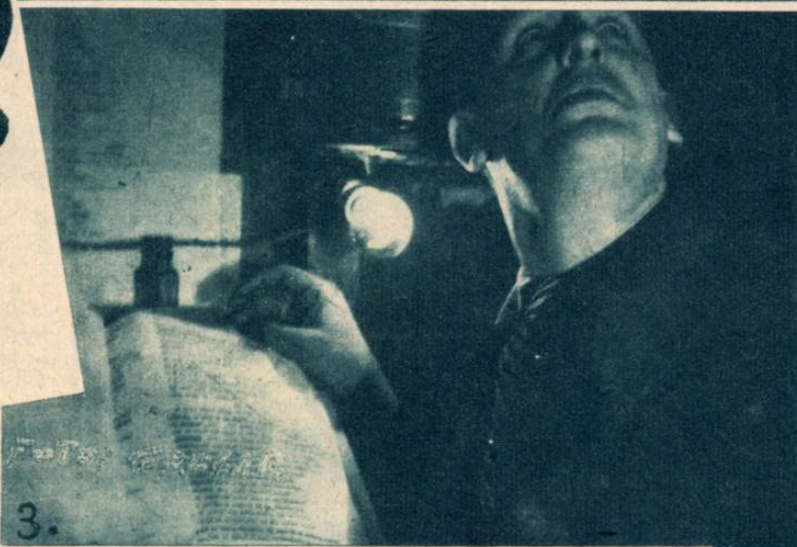
Ca să citești suflul leatului tău nu-i de-ajuns să descifrezi ecuația cu foarte multe necunoscute a complexului contemporan.

Fă ceva mai mult sau mai puțin. Ia la rând grădinile de vară. În fiecare din biletele rupte din cotor ai să găsești o dorință, un îndemn, o fugă, o evadare, o trecere peste clocot. În fiecare față care se topește în întuneric, în fiecare pereche de ochi arși de zvârcoliri, în fiecare ureche deschisă spre scenă se petrece o mișcare dramatică și fierbinte care-ar putea să se numească dramă, comedie, tragedie.

Oricum ai întoarce însă sufletul și jărâtecul care-l colorează, țesătura lui a rămas pură ca și cum câteva zeci de milioane de ani, când în caverne, pe pereți colțuroși și alunecoși sub lacrimi de ghiață scrijila cu vârfuri ascuțite coarne de cerb și petale luxuriante de înfloriri preistorice. Când afară crăpau cerurile sub cele dintâi și cele mai prelungi bubuituri și trăznete albe. De-atunci și până astăzi n'a trecut poate nici o clipă. Pentru că și cerurile de astăzi sunt încercate de fulgerări înalte. Sub ele, în caverna epocii omul zgărie încă, surâzând, cu vârful lu-

2. Electricianul fără ajutorul căruia scena n'ar mai desfășura acelaș miraj.

3. Cortinierul așteaptă semnalul începerii spectacolului.

4. „Steaua”, înainte de intrarea în scenă.

Vesellie 1939

de I. M. TOMESCU

EPOCA noastră se compune dintr'o materie instabilă chinuită de întrebările Apusului, într'o umbră mișcată pretutindeni. Măine se apropie înverșunat, se face azi speriat, rămâne eri îngurat și amărât. Oricum ai scutura zarurile minutelor care-ți scapă din mâini, căderea lor îți dogește inima, îți zdruncină simțurile. Sufletele noastre se strâng sub adăposturile incendiate ale odihnelor de altădată, când melodiile luminoase ale liniștii creșteau ca fumul mirodenuilor din vișiniul viorilor. Aceșta-i motivul care împinge mulțimea verii de astăzi înspre cuiburi de veselie, de muzică, de jocuri ale vorbei.

În două-trei construcții de versuri bine ascuțite, în patru rime țacănite, în carnea caldă a unui cuplet nou, în valurile fluturate ale unui balet sub reflectoare, omul din 1939 uită. Uită că tot ceea ce trebuie să fie în lume va fi, că viața lui a rămas o șoaptă, că șoapta însăși a ars și în urma ei se scutură printre secunde o cenușe rară.

